گلزارِ موسیٰ علیہ السلام

زر کمپنی ناشران قرآن پاک کشمیری بازار لاہور

ما شاء اللہ لا قوۃ الا باللہ

عجائب القصص

یعنی

گلزار موسیٰ علیہ السلام

شیخ غلام حسین اینڈ سنز تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

قیمت ۵۰ — ۳

خورشید عالم پریس ۹۹ ریلوے روڈ لاہور

مذہبی مطبوعات

کیمیائے سعادت

امام غزالیؒ فلسفہ اخلاق، فقہ، تصوف اور عقلیات کے مجدد

اور جلیل القدر عالم گذرے ہیں تاریخ انسانی نے مشرق و مغرب میں ان کے پایہ کا ایک بھی فلاسفر و مفکر اعظم پیدا نہیں کیا۔ یورپ میں امام غزالی کی تصانیف کو انتہائی قدر و منزلت سے دیکھا جاتا ہے اور ان کی تمام کتابیں یورپ کے کتب خانوں میں محفوظ ہیں۔ ان تصانیف میں کیمیائے سعادت انفرادیت کی حامل ہے جس میں اجتہاد اور آزادی رائے کے زیر اثر اسلامی فلسفہ کو عقلی استدلال دینا کے خیال نقطہ فہم و ادراک کے مطابق جانچا ہے۔ سنجیدہ اور پڑھے لکھے طبقہ کیلئے دعوت عمل ہے۔ بہترین کتابت و طباعت۔

قیمت ۔/۵ روپے

تحفۂ دستگیر

غوث الاعظم پیرانِ پیر بغداد والا کی شخصیت سے کون واقف نہیں۔ اسلام کی پہچان ہر رنگ میں اور اسلامیات پر مکمل روشنی ان ہی بزرگان دین جناب غوث الاعظم جیلانی کی تصنیف تحفۂ دستگیر ہے ہر نقطہ پر بحث کی گئی ہے اور تمام علماء کے نزدیک غنیۃ الطالبین کا اردو ترجمہ صحیح ترین ہے کیونکہ یہ ترجمہ مشہور ادب نواز ڈاکٹر اے آر قریشی ورد ایران سرحدی مرحوم کے قلم سے ہوا ہے اس ترجمہ کی اہمیت بھی بہت زیادہ ہے ۔ ہدیہ صرف نو روپے ۔/۹

فتوح الغیب

تصنیف شیخ عبدالقادر جیلانی والیٔ جیلان

غوث الاعظم کی بے لازوال مقالات کی کتاب جو تشنگان علم و معرفت اور طریقت اور مسائل تصوف کا بے بہا خزانہ ہے۔ فیض یابی کے لئے ہر مسلمان کے گھر اس کتاب کا ہونا ضروری ہے ۔ قیمت ۔/۲ روپے

جنت کی کنجی

اللہ تعالیٰ کا ارشاد ہے کہ نیک بندوں کے لئے جنت کے دروازے کھلے ہیں مگر جنت کی جگہ حاصل کرنے کیلئے کتاب جنت کی کنجی ضرور پڑھیں۔ اس میں اسلام کے حقوق کی نگہداشت ارکان و عقائد پر مکمل روشنی ڈالی گئی ہے عمل پسند حضرات کے لئے حصول جنت ہے ۔

قیمت ۱/۲۵ روپے

ارکان اسلام (کامل)

اسلام کے ضروری ارکان پر احادیث نبوی کے حوالوں سے مزین کتاب جس کا ہر موضوع اپنی وسعت و ہمہ گیری جامعیت افادیت کے لحاظ سے اپنی مثال آپ ہے قیمت ۱/۲۵ روپے علاوہ محصول ڈاک

شیخ غلام حسین اینڈ سنز تاجران کتب کشمیری بازار لاہور

جاتا جد فرعون نے ایہہ سبطی مقبول — مُطلق نہ وحدت رب دی تحقیق کر دے ہو قبول
سجدہ کرن تد مجھ نوں ہو گئن سبھ شہید — ایہہ گل سوچ کھلوا پھر کیتے بنا پلید
وچ کڑاہاں پئے جو جنت گئے سبھ جار — باقی دے سب تختیں لائے اوس مکار
کہندا ایہہ تختیاں نہیں تساں منظور — رازق جانوں مجھ نوں تنگی کرساں دور
نہیں تاں اونویں تساں نوں کرساں مندا حال — جیونکر پلدے تیل وچ اگلے تے جال
اونہاں کہیا اساں دا رازق رب رحیم — تینوں ساتوں سبھ نوں دیندا رزق کریم
توں کیہ بندا واسدا روزی نہیں شریک — تیرے آکھے دین نوں اسیں نہ لاواں لیک
رب نہ منیاں تدھ نوں جو سو بدلیں بھیس — ہزاراں اساں قبولیا ڈھینگا رہے نہ دیس
جے سادھی منی سبھ نوں بہتے تجلی فریاد — اک پل اندر تدھ نوں مار کرے برباد
بہشت پتا یا اونہاں نوں جان اسن ایمان — مظلوماں دے حال تے رب ہویا مہربان
موسیٰ ابن کلیم دا آیا وقت قریب — اسرائیلی قوم دے کھلے نیک نصیب

خواب ویکھن فرعون

اک راتیں فرعون نے ڈٹھا اندر خواب — نکلیا شعلہ اگ دا ویکھ ہویا بیتاب
سبطیاں دے اوہ گھراں تھیں ہوئی اگ ظہور — وچ محلے قبطیاں پا بیس آن فتور
کل محلہ اونہاں دا تاتا سارا جلا — محل مکان فرعون دے کیتے سبھ صفا
ککھ قصص پک خواب وچ وڈا سخت عظیم — تخت ودالے وسدے ہویا ان مقیم
اڈیا مونہہ ڈراؤنا تنو کنے کنت کنہا — تخت محل سبھ وسدا گیا موہیں وچ پا
نالے ڈٹھا اوس نے سفنے وچہ اسرار — جیوں وچہ قصص الانبیا لکھیا ہے اذکار
رکھو آہے دو اوس نوں کیتی رب عطا — جنہاں بیارو اسنوں منیندے لوک خدا
اکی وچوں نکلدا روغن زرد کمال — دوجے وچوں نکلدا سی روغن لال
دیندا جس بیمار نوں روغن اوہ کھوا — تربت خدا دے فضل تھیں پاندا اوہ شفا
ڈٹھا اندر خواب دے اوس کافر شیطان — دونوں بدلہ وہ زمین تھیں ڈھیرے آسمان
سارا ہویا اونہاں دا ہر کل جہان — ڈٹھا جد فرعون نے سخت ہویا حیران
پھر جی آکھ نجومیاں لیندا پاس بلا — کہندا میرے خواب دا بھید بیان سنا

تولد شدن حضرت موسیٰ علیہ السلام

اک دن گھر وچہ اپنے مائی نبی کلیم
نرم جیہا کجھ درد زہ معلوم ہویا آ
عرش فرش تک روشنی ہوئی وچہ جہان
روشن گھر عمران دا ہویا نور و نور
ایسی فرعون دا دل وچہ خوف کمال
جیہڑا کوئی آ گیا کرن تلاش پلید
کرے دعائیں ربنوں یارب پاک خدا
بیٹھی اسے فکر وچہ سی حضرت خاتون
بولے اودر گھڑے نوں بی بی سنی آواز
تیرے باجھوں کس نوں دساں میں احوال
ایہہ گل اکھ زبان تھیں بی بی قدر بلند
خالی دیکھ تنور تے دتی ہک چڑھا
والی نوں سد واسطے معلم کیتا حال
ڈٹھا وچہ تنور دے ونہاں پا کے جھات
جاں اوہ سارے دیکھ کے اٹھوں ہوگئے دور
پائی جھات تنور وچہ بی بی نال دھیان
قدرت رب تھیں ہوگئی اگنی ٹھنڈی ٹھار
دیکھ حضرت خاتون نے آن دا شکر بجا
موہنہ سر چم عزیز دا لایا سینے نال
کیتا کرم کمال تدھ ماسر حد بیان
اینی طرف نوں بیٹ نوں بیٹھی سال میں مار
پھر کتھی تدے پالسا میرا ایہہ فرزند
بیٹھی اسے فکر وچہ کردی سوچ وچار

روٹیاں بیٹھ پکاوندی سنتوں یار فہیم
اوسے ویلے جمیاں موسیٰ نبی خدا
نازل ہویا زمین تے چن بالا آسمان
حضرت خاتون دیکھ کے بہت ہوئی مشکور
روز سپاہی آیکے گھر گھر کرے بھال
دیکھ میرے فرزند نوں کرن شہید
بیٹا میرا ایس نوں ظالم کنوں بچا
آ گئے دیکھن واسطے اوہ کافر ملعون
آکھے یارب تدھ بن ہور نہیں ہمراز
توہاں میرے پت دا حافظ ہیں ہر حال
بلدے وچہ تنور دے ڈال دتا فرزند
اجے ال تائیں آ گئے ظالم اہل جفا
کہن لگی اوہ دیکھ کے تنہ اک سوال
بی بی تائیں دیکھ کے چلے گئے بدذات
تاحضرت خاتون نے ڈٹھا آن تنور
آتش دے وچہ کھیڈدا لڑکا امن امان
جیوں نکا اور خلیل دے نار ہوئی گلزار
پا کے ہتھ تنور تھیں چھڑا لیا اوہ بھا
صدقے تیری ذات تھیں یارب جل جلال
یارب تیری قدرتوں میں صدقے قربان
فضلوں پھر خباب تھیں جاں تدھ دو بار
تیرے باجھوں بال دا کون کرے تجویز
نالے خوف فرعون تھیں روندی زار و زار

ہووے جد بدبخت اوہ ہٹدی نہ سکدا بول
جاں پھر تائب ہوندا کردا سخن اڈول

آخر سچے رب تے لے آیا ایمان
دیکھ نبی دا معجزہ ہویا مسلمان

پہلے نبی کلیم دا ہویا ایہہ مرید
دیکھ تماشہ قدرتی لیا ایمان خرید

مائی نبی کلیم نوں خوب فہائی وصال
اوپر سوہنا ریشمی دتا پاک رومال

کیتا نرم صندوق نوں روئی ہیٹھ وچھا
لا کے عطر کلیم نوں دتا وچ سنوار

آخر اوہ صندوق کر کے تختہ بند
روڑھ دتا وچ نیل دے بی بی نے فرزند

حکم تھیں کلیم دی برکت جو تمدان
حضرت خالق اوسنوں کیتا ایہہ فرمان

لگ رہے لگ صندوق تے کردی رنج دھیان
جیوں ایہہ آیت رب نے بھیجی وچ قرآن

فقالت لاخته قصیه فبصرت به عن جنب وهم لا یشعرون

پچھے بھین کلیم نوں گھلدی اوسدی ماں
نگرے لگ صندوق دے ٹولی کی کرکی جار

پاسوں پاسوں ویکھدی کردی گئی دھیان
کافر کسے نہ اوسدی کیتی مول پچھان

جا حضرت خالق نے وچ دریا دے نیل
پیا دتا صندوق اوہ کر کے ذری ڈھیل

اگوں اوس دریا تے ٹھیسی اک نہر روان
اوس وچ فرعون دا آہا محل مکان

روڑھ کے اوہ صندوق نوں نکل گئی دریا
اوس نہر وچ آ پیا جیویں حکم خدا

ٹکریا اوہ صندوق نال محل دیوار
وانگ آواز صندوق نے آیا سی گھمکار

کافر اوس دم تخت تے بیٹھا وچ محل
کنیں اوسدی آیا اوہ آواز اوہ جل

جلدی بی بی آسیہ بھی فرعون لعین
آئے اوہ محل کھیں دل وچ کر یقین

کہیا اوہ صندوق پاس لگا نال دیوار
کمیں ہمادی پاس ہے وا گھمکار

لگا کھڑن صندوق نوں اوہ کافر فرعون
نکلا نور صندوق اوہ تھہ نہ اسکے لون

ٹھرنا لے ایمان دا آہا رب منظور
اوہ صندوق فرعون تھیں نا ہیں ہوگیا دور

آخر بی بی آسیہ رب دی برکت نال
پاسے بیٹھ صندوق نوں آندا جلد نکال

پھر کافر صندوق نوں کھولن لگا آر
کھول نہ کھلا اوس تھیں زور بہا ہولار

سمجھ گئی بی بی آسیہ تھیں کلیم لول
اوہ صندوق فرعون نوں جیسے کھولا کھول

ڈٹھا تے صندوق دے اندر کا ہو رہیسند
ہو گئے وسدے سامنے ویکھ نہ سکا لشد

آہی صورت اوسنوں بخشی رب مشہور
گھر سارا فرعون دا ہو گیا نور و نور

کہن لگی فرعون دی بی بی نیک اصول
تساں پساں نوں کدیں ایہ دیوے نفع لوچا
نہیں ہے معلوم ایہناں نوں ہرگز اصلی حال
کرن نصیحت آسیہ تاں ایہ لایا زور
چاہیے جالی کھپن اوہ حضرت موسیٰ دی
آخر اوسدے قتل تھیں ہٹ رہیا فرعون
لونڈیاں کول کے شہر تھیں دایاں کیاں بلا
اپیر اوس نے کسے دا اوہ نہ پیتا شیر
ہر کسے تھیں کلیم دی اوتھے سی موجود
ستھے دائی واسطے کر سنوں قربان
ودھ قابل کا ارادہ دائی نیک ضمیر
دتا حکم فرعون نے جلدی نال خوشی
کہندی ساڈے حال تے کیتا کرم خدا
دایاں بہت بلائیاں اس فرعون شریر
کہیا ایس فرعون نوں بچہ نیا دسنا
کہیا اوس بلانے کے جلدی لے آ نال
تاں ہی اوسدے حکم تھیں آئی تدھ بلاں
تو دی اپنے حال نوں کریں نہیں اظہار
سنکے ماں کلیم دی بہت ہوئی خوشحال
کیا دیکھے جو دایاں بیٹھیاں جمع کثیر
جا موسیٰ نوں انہاں نیں دی دودھ پلان
تد حضرت خالق نے کیتی دلوں وقعل
ناکھف کیتا رب نے چھپ ہوبت لول
دلوں صبر زبان نوں کریں قبول کلول
سن حکم خالق نے رکھی بند زبان

اس لڑکے دی ہتھ نوں قتل نہ کریو مول
یا پھر اسنوں اپنا بیٹا لوال بنا
وڈا ہو کے کرے گا کیا کجھ ساڈا بنال
موسیٰ دی اوہ ساک سی بات نہیں کوئی ہور
تاہیں بڑا سفارشاں اوسدیاں کردی سی
کرے دلیل ہن اسنوں دودھ پلاوے کون
موسیٰ نوں اپنا رہیاں سنے شیر پلا
تک حالت فرعون ایہ بہت ہویا دلگیر
کہن لگی فرعون نوں دل چہ ہو خوشنود
سن لیا وال جائیگے دائی تک سنجان
نال محبت اس نوں خوب پلاسی شیر
تاں پھر بھین کلیم دی مائی کول گئی
چل اپنے فرزند نوں اماں دودھ پلا
اپیر دودھ نہ کسے دا پیندا امیر وزیر
آکھے تاں اک مورتی دائی لوال بلا
مت کے اوسدا انجھرا ایہ ہوئے خوشحال
اپیر تیرا حال میں کیتا نہیں بیان
مت کجھ اوتھے جائے کے ظاہر کریں پیار
گھر فرعون لعین دے آئی دختر نال
حضرت موسیٰ اگے دا اہوں نہ ہووے شیر
حضرت موسے لی لیا واہ قدرت سبحان
دساں کھیت فرعون نوں باواں قدر جلیل
رکھ لے دی دلے وچ کھیت نہ ہرگز کھول
اپنی تھیں یا ایسیں ہتھا اپنے کول
نہیں تاں جلدی ہوسی تینوں کجھ نقصان

ڈٹھا جد فرعون نے پیندا دودھ کلیم
دودھ پلایا کریں توں اس نوں نال پیار
ایہہ گل کن خاتون نے لڑکا لیا اٹھا
دودھ پلاوے پت نوں پالے خوشیاں نال
یارب تیری ذات ہے سبھ تھیں بہت بلند
سچے وعدے تدھ دے سچا توں رحمان
جے لکھ رساں کراں میں تیری حمد ثنا
پہلوں وچہ تنور دے پایا ایں فرزند
کچھ روڑھیا نادی وچہ کر کے تیری آس
جس ظالم دے خوف تھیں کھری چھپاندی سی
رکھے تدا وسدے قتل نوں کھردا اوہ تیار
اوہا اوس نوں دیکھ کے ہوندا ہن قربان
واہ واہ تیریاں حکمتاں یارب پاک الاہ
کردی شکر خدا دیا اپنی نیک لقا
پالے بیٹا اپنا پالے نال پیار
رات دنے فرزند نوں رکھے چھاتی نال
بہت پیار کرندا سی کافر بد انجام
بہر ونال واجدوں کھیڈ دا پانی کلیم
یکدن چک فرعون نے گودی لیا اٹھا
بوسے دیوے چہرہ ایہہ تم ہوندا ہے خوشحال
حضرت موسیٰ چھوٹی نال داہڑی توں ہی
جھوسا دیکے وال کجھ پٹ لیے اوکھڑ
کافر دیکھ کلیم ول ہوگیا لوہا لال
دشمن جانے مجھ دا ایہو بال ضرور
ہنے اساڈے نال ایہہ لگا شور جہان

کہن لگا خاتون نوں نال زبان حلیم
دسیاں تینوں روز میں اجرت یک دینار
نال خوشی دے گھر لئی توں اجرت دینار
کر کر شکر خدا دیا ہوندی بہت نہال
کیسی حکمت نال تدھ ملیا وِتّا فرزند
یارب تیری وحدتوں میں صدقے قربان
شکر تیرے احسان دا ہوندا نہیں ادا
جس آن نکالیا تدھ شہر اولبند
کیسی حکمت نال تدھ آندا میرے پاس
اوہا اس دا اخیر ہووے فضلوں کیتا میں
اس دے تئیں چھ بار یار دکا سمجھ نرار
اجرت دیکے پرورش لگا آپ کران
دشمن دے گھر ماندی لائی جس تنخواہ
جس دے گھر وچہ بیٹھیاں دی ہے وچ نا
واسطے نت فرعون تھیں لے لیندی دینار
اکھیں جاں فرعون نوں آوے اسادا کھال
اوسے نبی کلیم دا موسیٰ رکھیا نام
پا کجھ گھٹ دودھ دا اس تھیں جانے رب کلیم
کرے محبت اوس تھیں سینے نال لگا
ایہہ فرزند پیارڑا تھیسی اساڈے نال
ہتھ اوہنا دے ساسدی ساری ایہہ کیا ایں لسی
دوہے سجھول اوس نوں ڈٹھی کچھ جیسٹر
گھٹا دا سنیا ہو لوں جلدی کچھ نال
تکھے بھرے ملک وچہ یارا انت فتور
جیکر ہویا وڈیرا ایہہ بہت کرے نقصان

بہتر ہے جے اسنوں ہنے کر دو مقتول
کہیا بی بی آسیہ سن اوں ہیری گل
پیون والا نہیں ہے لڑکا اجے اجالی
سمجھنے اسرائیلیاں نا ہے نے دھ فرزند
تے جیکر ایک بال ایہہ کریں انہیں مقتول
نا لے انہاں اہلیوں نال جاچے ایہہ بال
ابھے معصوم ہے بے عیب سے عقل نہ اس دا حال
بیٹھا سی فرعون دا اوتھے خاص وزیر
جاندی وچہ حضور دے دو منگوا کے تھال
پھر دوہاں اس بال دے اگے رکھے جا
جے ایہہ پکڑے موتیاں والے تھال جا تو دانا
رکھیے یقین کلیم ہے دلوں دور کھال
موتیاں والے تھال نوں لگا ہتھ لگان
پھر سے ہتھ کلیم دا اک وچہ دیا پار
اوس انگشت نے اگ دے جیبھ تے رکھی نال
کہیا بی بی آسیہ نادان اس دا حال
ایہو جہے بالڑے نہیں ہوندے ہوشیار
دلوں ارادہ قتل دا دور کیتا فرعون
کر دے حوالے وال دے موسیٰ نوں ملعون
عمر او ہاندی جدوں پھر ہوئی ستاراں سال
سیر کرن وچہ مصر دے جاندے ہی مدام
آکھن ہے فرعون دا ایہہ پیارا فرزند
کیہا جاندے ایہہ آپ ہے صاحب شان رئیس
اوہ واند نیشان دسے ہے ایہہ شہرت حال
جاں پہنچی کلیم دی عمر ہوئی ویہہ سال

پھر دلہو مشہور جے زیادہ رہے نہ ہول
جنگلی ہندی بات دا اسنوں آکھے فول
قتل کراون اسنوں کار دھر گیوں دھیان
اسکے کہیں نا ہو گیا تیر اقبال بلند
تیر تھیر نے نشان جو کھوٹے نہ جاسی بھول
اسدا سکے قتل کراں دا رکھیں ٹیپ خیال
دیکھیو ہو زیادہ کیسے طور نے نال!
اوس ہالاں فرعون نوں فرزی ایہہ تدبیر
ایک بھرا اگ دا رکھیں تو جواہرات نال
جے ہو بالکے سمجھ ایہہ لیسی اگ او کھٹا
ایہہ گل سن فرعون نے تھال لئے منگوا
حضرت موسیٰ دیکھ کے بہت ہو یا خوش حال
جبرائیل حضور کہیں سمجھاں رحمان
موسیٰ ہوئی نہ وچہ پایا ابھے انکار دکھا
تیا ہتھ ڈوہاں موتیاں اتے کرنا گل
پکڑ لیسی اس بال نے اگ تھال نال
دیکھ احوال فرعون نوں ٹرت آیا اعتبار
جتنوں رکھے آپ رب دسنوں مارے کون
لے گئی گھر فرزند نوں پھر حضرت خاتون
کیتے لوکر خاطر رکھن ہمیشہ نال
اگوں خلقت دیکھ کے نیوں نیوں کرے سلام
جانن اسے واسطے آس دا شان بلند
موسیٰ نال فرعون دی کہہ ہوسکدی ریس
معلوم ہو سی خلق نوں کیسے زمانے نال
اندر قصص الانبیا جیوں لکھیا احوال

کیتا تد فرعون نے شادی دا سامان — دِتّا ویاہ کلیم نوں نال ہزاراں شان
پُتر دو کلیم دے پیدا ہوئے گھر — اک دا نام جرشون سی دوجے دا الیعزار
موسیٰ پاس فرعون دے رہیا تریہہ سال — اگوں سنیوں دوستو ہجرت دا احوال

ہجرت کردن حضرت موسیٰ علیہ السلام از مصر

کہن روایت مصر وچ موسیٰ نبی کلیم — اوپر اسرائیلیاں کردا رحم عظیم
نال کفارا دشمنی کرے اجوڑ ہزار — تے فرعون کلیم دا الٹ کرے بدکار
اوپر اسرائیلیاں کردا ظلم ہمیش — اکھیں ویکھ کلیم دی کوئی نہ جاندی پیش
اوہ موسیٰ دی قوم تے کردا ظلم پلید — موسیٰ اوسدی قوم دی لیندا خبر رسید
اک دن اندر مصر دے ہویا نبی روان — کیہا ویکھے دو آدمی لڑدے اکس مکان
سی اک قبطی قوم دا کافر بے ایمان — اسرائیلی دوسرا صابر مسلمان
نام اوس دا سی سامری مومن نیکوکار — اوس نے ویکھ کلیم نوں کیتا زار پکار
یا موسیٰ ایہہ مجھ تے کردا ظلم یہود — لکڑیاں میریاں ظلم تھیں کھسدا ہے مردود
حضرت اوسنوں آکھیا اے قبطی بدکار — چھڈ دے ایہدیاں لکڑیاں جھگڑا نہیں درکار
ہیں ناہیں لکڑیاں چھوڑدا کہندا لے کمان — یا نبی میرے فرعون دا ہے ایہنوں فرمان
پھر حضرت نے آکھیا اس کر اوس دی گل — حکم نہیں فرعون دا زور دی لکڑیاں گل
چھڈ دے ایہہ اسدیاں لکڑیاں من میرا فرمان — کجھ نہ کہیا منیا کافر بے ایمان
مکا اک کلیم نے ماریا غصے نال — کافر اوہ زمین تے ڈگا ہو بے حال
ڈگدیاں سار پلید دی نکل گئی سی جان — پالن لگے سامری ہویا ترت روان
سمجھ لیا نبی کلیم نے قتل ہویا اک نفس — ناحق اینوں ماریا ایہہ قبطی بے وس
توبہ تائب ہو وڑیا اگے پاک جناب — چیز نہ کر جاویں ولے دیدی ربی بالصواب

رب انی ظلمت نفسی فاغفرلی فغفرلہ انہ ہو الغفور الرحیم

یا رب اپنی جان تے ظلم کما سیا ہیں — بخش گناہ تقصیر نوں بخشش والا

جاں ایہہ نبی کلیم نے کیتی زاری پکار
ماریا جدوں کلیم نے قبطی نا معقول
چپ چپاتے مار کے ہو گئے جا رل رلن
پہنچی خبر فرعون نوں بھیجی اوس سپاہ
دوڑ سپاہیاں شہر وچہ کیتی بہت تلاش
دوجے دن پھر پہنچ نوں لبا موسے اپنی خلد
اوہا سبطی سامری پھر تک قبطی نال
دیکھ نبی نوں سامری پھر کیتی فریاد
نال اوہناں دے بدھدا زور نہ سکدا چل
اگے ہی چاٹ کلیم نے اوس قبطی دے دل
اوہی بولی پکاردا سبطی ہو ہوشیار
معنے جیہوں بدھدا سیا گل اوس قبطی نوں
جاسندا اس نوں شہر وچہ ہوئے ہر ازدر
جاں ایہہ گل کہی تہاں سامری جا نوں
نالی شتابی دوڑیا اوہ قبطی بدذات
قتل ہویا اوہ گل جو کہندا او ملعون
کہن لگا فرعون جے اوسدا ایہہ فتور
ناحق بندیوں آن کے کیتا اوس بدنام
بدلہ اوسدے خون دا اس تھیں لوو قصاص
کیتی جاں فرعون نے پکی ایہہ تجویز
لے موسیٰ دربار وچہ ہوئی ایہہ صلاح
فاخر جس لس نوں تکی جا نسکے ہو کے کھال
ہوئے اوس جواں تھیں سنکر اتنی بات
فخرج منہا خائف در دا نکل گیا

بخشے تا رب اوسنوں ہوا وہ بخشنہار
حضرت موسے ماردا کیسنے بڈھا مقبول
پھول مردہ اوسدا لوکاں ڈٹھا آن
بڈا لیا وڈھونڈ کے قاتل نوں ہمراہ
پتہ نہ لگا اوہناں نوں ہی اگلی لاش
ڈردا اڈردا شہر وچہ اوویں پھریا آ
لڑدا وچہ بازار دے ڈٹھا نبی احوال
حضرت کہیا کریں توں انہویں نت فساد
روز لڑائی مار کے بندیوں پاویں گل!
سامری جاتا مجھ نوں لگا کرن قتل
مارن لگوں مجھ نوں کل کیتوں جیوں یار
بندیوں بھی اس وانگ اج ماریں ہن توں
کوئی تیرے سامنے لوں نہ سکدے ہور
قبطی دشمن دین دا سنیا ایسی گل
دسی جا فرعون نوں اوس کلوکی بات
اج اوہ تیرے پت تے ثابت ہو کہا خون
بھاویں میرا پت ہے کرساں قتل ضرور
بلس نہیں اوسنوں آکھیا کردا اہم کلام
جمع ہوئے اس بات تے کل امیر خواص
موسے نوں اک دوڑ کے دسیا کسے عزیز
تینوں اج فرعون نے کرسن مار فناہ
چنگے کارن تاں نوں ہر ایہہ کہندا حال
ہجرت کر کے مصر تھیں ٹریا عالی ذات
نال اگے رب دے کردا ایہہ دعا

قال رب نجنی من القوم الظلمین ۵

کرے دعا میں رب نوں یا رب پاک قدیر
کیہاں جا دوہ لڑکیاں ایتھے بابل کول
سن کے نبی شعیب نے دِتّا ایہہ جواب
تا اک لڑکی اوہناں تھیں لے موسیٰ ول
تا جو دیوے تساں نوں اجرت میرا باپ
نال حیا دے آکھی کیتی اوس کلام
سنکر نبی خدا دا ہویا اٹھ رواں
کہیا حضرت راہ دی تینوں خبر نہ ہول
پچھے میرے لگ کے آؤں میں نال
کہیا نبی کلیم نے سچی تیری گل
جے میں پچھے لگ کے چلاں با دستور
اڈیاں تیریاں آون میری وچ نگاہ
اس کارن میں چل دا اگے کنڈ ولا
سنکے نبی دی بات ایہہ کیتی دلوں وچار
جس نے آکھی بات دا کیتا دلوں خیال
اوڑک دونوں چل کے آئے اصل مقام
جھلیا اسلام شعیب نے سنت تواضع نال
کون کوئی کس شہر تھیں آئیوں اس مکان
فیر موسیٰ اپنا دسیا حال تمام
پلیا گھر فرعون دے باپ میرا عمران
کارن میرے قتل دے ہویا فرعون تیار
سنکے نبی شعیب نے کیہا خوف نہ کھا
بولی پھیر شعیب دی بیٹی نیک خصال
بابا ایہنوں گھر اندر رکھ لے نوں مزدور
ہے ایہہ شخص امین نالے صاحب زور

میں تیرے انعام دا ہاں محتاج فقیر
آکھ سنایا باپ نوں فر کر تمامی گل
سد لیاؤ اوسنوں جا کے اسیں شتاب
سدیا میرے باپ نے گھر ساڈے توں چل
جو تد ساڈے مال نوں پانی لائیا آپ
آہی خبر حضور اوہ کہن حضور انام
اگے اگے اوس دے ٹریا نیک جوان
ہٹ کے اگے ٹرن کہن زناں تھوں چالیں ہول
تا جو تینوں راہ دی کرنی پوے بھال
ایہہ تجھے تا رہ دے میں نہیں سکدا جھل
لوسی تیرے بدن تے میری نظر ضرور
نامحرم نوں ویکھنا ہے گا سخت گناہ
جب کہ بھلاں راہ تھیں مکر دیں بیاں بتا
ہے ایہہ کوئی پارسا شدہ نیکو کار
الوکی اسدے ہوون سچے نیک افعال
ہوتے نبی شعیب نوں کہیا آن سلام
اپنے پاس بہا کے پچھیا سبھ احوال
دس بزرگا اساں نوں اپنا نام نشان
آیا ہاں میں مصر تھیں موسیٰ میرا نام
قبطی والا ماجرا آکھیا سبھ بیان
تاں میں اس تھیں نس کے آیا قبطی مار
ظالماں دی توں قوم تھیں آیوں جان بچا
جس نے نبی کلیم نوں سد اندر آسی نال
جنگی دسی نوکری جے ہووے منظور
اس تھیں بہتر ساں نوں نوکر کوئی نہ ہور

لے لئی سارے سال دی موسیٰ پیداوار
جو الوانی بکریاں سبھیاں نال سبب
ایہہ بھی سال کلیم نوں آیا ڈاڈھا ور
حضرت موسےٰ مادیاں لیاں سبھ سنبھال
بچے کالے رنگ دے جمن گے ہن جو
اُت وارسی بھی رب نے کیتا ایسا کم
ول گئے نبی کلیم نوں اوہ بھی سارے کھل
ہوون جو اس سال دے بچے ابلق رنگ
پھر بھی قدرت ربانی جو جمے اُس سال
جوں ہر سال وچہ کھل جو پیدا کیتے رب
دوونا نبی شعیب خوش ہویا اوسدا مال
جاں دس برس مہر وچہ وتا مال چرا
نال حضور الوندیاں بہت ہویا اکرام
اُٹھ بھیڈاں بکریاں لبیاں باجھ شمار

چھیویں سال شعیب نے الٹ کیتا قرار
نہ ہر سے نئے مادیاں لبیاں لسیاں سب
جو جمن سبھ مادیاں اک رنگ نہ جیہا ان
اگوں نبی شعیب نے کہیا ستویں سال
سارے تینوں دلو سال میں نہیں لینا کو
بچے کالے رنگ دے جیہڑے جمنا ہی جم
اٹھویں سال شعیب نے اکھ کھیڑا ہی گل
اوہ بھی سارے بڈھ لوں لسیاں بکر الشناب
سبھے ابلق رنگ دے کیتے حق جلال
موسیٰ نبی کلیم والک ہوئے اوہ سب
دو دو ہر سال تک مہر ایہہ لکھیا اوتھے دال
رخصت لئی شعیب تھیں نال پیار غوطا
کیتا مال شعیب تھیں ہور دہیا التمام
رخصت کیتا سوہریاں عزت نال ہزار

مراجعت موسیٰ علیہ السلام از شہر مدین بہ جانب مصر و مشرف شدن بہ شرف نبوت

شوق ہویا جد وطن دا اٹھیا دل وچ خیال
بھی ہو جاوی نا رفاں دا کیتے چل جال
دولت ہوئی نکلیاں گذر گئے دہ سال
بدلے ظلم فرعون دے آیا کچھ سہو وال
ہو گئے اسنے کلم تھیں شہر گئی ہر نال

چل کے اپنی مال نوں ملیے خوش ہیا نال
تا لے چل ہنگے دیکھئے شہر مصر دا حال
دیکھاں کیہڑے رنگ تے ہوسی جیندا لال
یا اوہ ویسے حال نے کر وطن ملیا ل
دیکھاں اوں دی کمائی نوں ہے کی کیا حال

سبطی ساڈے کس طرح کرے ہوون حال
دشمن سجن ہور جو آہے محرم حال
اگے نبی شعیب دے کیتا عرض سوال
دتا حکم شعیب نے جاہو خیری نال
نالے دتیاں لونڈیاں بھی لونڈے رکھوال
کرے سلام دعائیاں نال اسباب نکال
جیوں کر تینوں ٹوریا کر کے مالا مال
اللہ بیلی آکھ کے چلے قدم اوٹھال
اک منزل جاں چل کے شہروں آئے دور
پے گئی رات انھیری رستہ لبھے نہ کا
گھلا حکم خدائے تھیں ڈاہڈا انھیر طوفان
سرد ہوا ایں چلیاں بارش پیا زور
نالے آہی حاملہ بی بی نیک صفات
سردی چارے طرف تھیں کردی مار و مار
پتھراں دیر مار دا پتھر نبی خدا
بھی چقماقاں جھاڑ کے رہیا بہتیرا کھل
غصے تھیں چقماق نوں سٹ وگایا دور
لے موسیٰ اج مجھ نوں ناہیں حکم خدا
سنکے نبی خدا ایہہ بیٹھا ہو حیران
چمکیا شعلہ نور دا طرف پہاڑ کوہ طور

تنگ کرے سن وہناں نوں قبطی گھنڈ گوال
معلم کریے چل کے ہر ایک دا احوال
رخصت بخشو مجھ نوں ہو کے تسیں نہال
ایہہ لے بی بی اپنی ایہہ لے مال سنبھال
راضی کر کے ٹوریا موسیٰ نوں سسرال
شالا قائم تساں دا رہے سدا اقبال
ایویں شالا تسیں بھی سدا ہو خوشحال
آن پئے راہ مصر دے ٹھڑی مسافر حال
جیوں وچ قصص الانبیا لکھیا ہے مذکور
اوترا اوسے جنگل نے ڈیرا کیتا چار
سخت انھیرا ہو گیا وچ تمام جہان
نالے ولوں بدلاں آیا پانی گھنگھور
درد جنن دا اوس نوں ہویا اوسے رات
اگ نہ لبھے نہ ڈھونڈیاں بہت ہوئی لاچار
ہتھ لگے نہ کسے آتش کجھ ذرا
انھیروں نہ نکلیا اگی دا اک پھل
حکم ربے تھیں بولیا اوہ چقماق ضرور
جے ہیں اگ نکالے تینوں دیواں چار
چاروں طرفے دیکھ کے لگا کرن دھیان
حضرت موسیٰ سمجھیا آتش ہے پرنور

قَالَ لِاَهْلِهِ امْكُثُوا اِنِّي اٰنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي اٰتِيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ جَذْوَةٍ
مِّنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُوْنَ ط

کہندا اپنے اہل نوں موسیٰ نبی خدا
تسیں تماھی ٹھہر کے اُمن کرو اس جا

ڈٹھی ہے ہکس چمکدی آتش شعلے مار
پا انگیار اگ والیا وال ہک اوکھا
ایہہ گل کمکا و نہال تھیں ہویا نبی روان
ہکو واصا اپنا لیگیا طرف اُجاڑ
ایہر اوسنوں جاندیاں دیر نہ لگی مول
جاں نیڑے اوس اگ دے پہنچا نبی کلیم
وانگ درخت عناب دے اسدی کہن مثال
اوس سر ڈالاں دے چمک رہیا سی نور
جھن جھن کنڈے لکڑیاں بدھیاں ورشا
بنر گئے مٹھا او تا انہوں کیتا نبی حضور
جاں کیتا اوس شاخ ول عاصا دوجی وار
اوہیں چھڑی شاخ ول عاصا کرے نبی
کرے تعجب دلے وچہ موسے ہوا لاچار
نالے ایہن جیہت ہک کنہیں پیا آواز
چاراں طرفے دیکھیا کتے خوف دھیان
کیہیں ہا ایہہ آواز ہے دل وچ کرے دھیان
ہو متعجب تحملہ اللہ دا مقبول
اگوں سنی آواز ایہہ موسیٰ نبی کلیم

اوتھوں جاکے راہ دی لے آواں میں سار
تسیں تمامی سیک کے جاناں ہو تیار
ایڑاں گھیاں لوں چھوڑیا اوس مکان
جھٹی کو وادی جگہ تھیں سی طور پہاڑ
پاک پل اندر پہنچیا اللہ دا مقبول
گیا دیکھے اک رکھ دے ڈالیں عظیم
سوہنا ہرا درخت سی سبز تمامی ڈال
موسے دل وچ سمجھیا ہے ایہہ اگ ضرور
ماچو انہاں نال میں لیساں اگ جلا
کھچکے موری شاخ تے جا چڑیا اوہ نور
اوپر تھڑکے شاخ دے جا ماری چمکار
نس گئے موری شاخ تے نور چمکدا سی
خبر نہیں ایہہ کیا ہے اس جگہ اسرار
جیہنا نکتہ پی بلاوندا دوست محرم راز
نظری کوئی نہ آوندا ایہن ولک انسان
اوسے طور آواز آیا دور تھیں دا
میں تیوں کون بلاوندا نظر نہ آوے مول
جیوں کرو چہ قرآن دے کہیا رب رحیم

فلما اتٰھا نودی یٰموسیٰ انی انا ربک فاخلع نعلیک انک
بالواد المقدس طوی

یعنے موسیٰ آواز جو ہیں ہاں تیرا رب
میں تینوں پایا میدان وچہ جیسا اتام طوی
بڑی متبرک جگہ ایہہ جوں وچ حضور

لس تینوں جتیں اپنی لاہ کھلو وس تجب
جتیں پا کے آونا سچے نہیں روا
جائیے اس مکان دا کرنا ادب ضرور

دیکھاں میرے نور دا سر جا ہویا ظہور
جد موسےٰ نوں غیب تھیں ہوئی ایہ پکار
لیٹس نال پیار دے سجدہ خوب ادا
اوسیوقت پیغمبری بخشی رب رحمان
جو کجھ وحی سناوسی تینوں حکم احکام
بر حق ہیں معبود ہاں منیں ہو خوشنود
کر میری توں بندگی قایم رکھ نماز
سمجھے نبی کلیم نوں کیتے رب عطا
تا جو پھر جسوقت ایہ موسےٰ سٹی ڈول
کیتا حکم خدائے نے حضرت موسیٰ نوں
عاصا ایہ جو کجھ دا کہیا نبی خدا
نالے پتر درخت تھیں جھاڑ لواں اس نال
ہور علاوہ انہاں تھیں وہندا کتنے کم
کیتا حکم حضور تھیں قادر جل جلال
سٹیا عاصا اپنا موسےٰ اوپر زمین
یعنی بن کے سپ اوہ ٹرن لگائی اچھال
حکم ہویا نہ ڈریں توں اسنوں پکڑ ملنگ
سن کے حکم خدا دا پھڑیا نبی کلیم
اس جگہ اک ہور بھی ڈٹھی ہیں تقریر
آیا خوف کلیم نوں دیکھ جدوں ثعبان
اکوں جتیاں نبی نوں سخت ڈرایا ہور
اسوچ حکمت رب دی آہی ہک پچھان
آیا جد کوہ طور نوں آتش دیکھ کلیم
سب اکٹھیاں ہو ونڈ سے اندر اس میدان
موسیٰ نے فرمایا عاصا میرے کول

تینوں اساں دکھایا ایتھے اپنا نور
اوسے ویلے دب تھیں جتیاں کھول اتار
سجدے اندر لوڑ آ رب دی حمد ثنا
اے موسیٰ ہیں تدھ نوں خوبیاں وچ جہان
اوسے اوپر چلناں کرنا عمل تمام
میرے باجھوں ہور نہ ہے کوئی معبود
ہور علاوہ ایس تھیں کھولے کتنے راز
عاصا سپ بنائے کے دتا بلش دکھا
موسیٰ اسنوں دیکھ کے مونہوں کہائے بول
کیا ہے تیرے ہتھ وچ دس اسانوں تول
اوپر اسدے ٹیک دے تکیہ لواں لگا
کاہن اپڑانے جو میرا مال
کراں وساد نہ اسدا اکو آکھاں ہر دم
اے موسیٰ توں اسنوں اوپر زمیں دے ڈال
اوسے ویلے ہو گیا اوہ ثعبان مبین
حضرت موسیٰ ڈر گیا اوس دی دہشت نال
کرد لوانگے اسیں اوہ عاصا پہلے رنگ
پھر اوہ عاصا ہو گیا قدرت رب کریم
وچ خلاصے انبیا ذکر جویں تحریر
لکھیا دوڑن واسطے جتیاں طرف دھیان
دو لوکیں ہو گئے کجھو کالے کھوہر
سنیں تساں نوں کھو لگے اوہ بھی کرد لسان
تا دل صفوراتی نوں کہیا تعظیم
رکھنا پیر سیہاں کے جانا نال دھیان
نالے پیریں جتیاں تینوں کیہڑا ہول

جنت تھیں میں بھیجیاں حوراں خوش رخسار
دایاں وانگوں اوس دا کرن سبھو کم کار
باقی بھیڈاں بکریاں جو سے تیرا مال
کرن حفاظت اونہاں دی فقیر اتے بگھیاڑ
ایہہ گل سن کر آکھدا موسیٰ نبی کلیم
ایہیں فرعون دا کیتا سی اک خون
نالے وقت کلام دے میری اڑے زبان
گھل توں میرے نال وہ محرم یار رفیق
ہویا حکم حضور تھیں کہیا جل جلال
غلبہ کرساں تساں اندر اوس مجہول
غالب ہوسو اونہاں تے دونوں ہیں بھرا
سن فرمان جناب تھیں موسیٰ نبی کلیم

بی بی تیرے کول اوہ رہسن خدمتگار
نالے بیبیا تدھ دا پالن نال پیار
کل جناور اونہاں نے تیتے ہین رکھوال
تیکر نال توں وہ اوہ ہلسن وچ اوجاڑ
یارب تیرے حکم نوں کیتا میں تسلیم
خوف کراں متن مجھ نوں مارن اوہ ملعون
ویر میرا ہارون ہے بڑا فصیح اللسان
تاں جو میری بات دی اوہ کرسی تصدیق
قوت دیساں تدھ نوں بھائی تیرا نال
سن لشکر اوہ تساں نوں پہنچ نہ سکے مول
نالے جو کوئی تساں دی تابع ہوسی آ
کیتے پنج سوال ایہہ اگے رب رحیم

رب اشرح لی صدری ۵ ویسر لی امری ۵ واحلل عقدۃ من لسانی ۵ یفقہوا قولی ۵ واجعل لی وزیرا من اہلی ۵ ہارون اخی ۵ اشدد بہ ازری ۵ واشرکہ فی امری ۵ کی نسبحک کثیرا ۵ ونذکرک کثیرا ۵ انک کنت بنا بصیرا ۵

پہلاں وچ جناب دے کیتا ایہہ سوال
تنگ نہ ہوواں جلد میں سنکر منہ دے بول
دوجا کریں جناب تھیں میرا کم آسان
اٹکاں نہیں میں بولدا وقت بیان کلام
چوتھا جو ہارون ہے میرا اوکا ویر
ڈور میری مضبوط کر اوس دی سنگت نال
مینوں بھی ایہہ سمجھ سی کیتی تدھ عطا
تاں جو پاکی تدھ دی کریے بہت بیان

یارب میرا حوصلہ کریں فراخ کمال
یارب اپنے فضل تھیں سینہ میرا کھول
تریجا اپنے فضل تھیں کرے صفا زبان
سمجھن میری بات نوں لوک خاص و عام
کردے یارب اوسنوں میرے پیش وزیر
پنجواں ہے ایہہ عرض کر اوسنوں پہنچاں
اوسنوں نبی کریں توں یارب پاک خدا
گھلیے جا فرعون نوں جو تیرا فرمان

دوویں تینوں رل کے یاد کراں بسیار — ہیں توں ساڈے حال دا یا رب ویکھن ہار
جاں ایہہ عرضاں کیتیاں موسیٰ وچ حضور — حکم ہویا درگاہ تھیں عرض تیری منظور
قد اوتیت سؤلک فرمایا جل جلال — اے کہہ بیٹھے ہیں تدھ دونوں تیرے سوال
سینہ تیرا کھولیا کیتا کم آسان — اڑسیں نہیں کلام وچ کیتی صاف زبان
کیتا بھائی نال دا تیرے پشتی وزیر — جا ہو دونویں رل کے طرف فرعون شریر
کرو نصیحت اوسنوں دوویں تسیں بھرا — ہمت کر کے اوس نوں دونوں آکھو خوف خدا
سن کر حکم خدا دا موسیٰ ہویا روان — جتھے شہر چھوڑیا آیا اوس مکان
ڈٹھا اہل عیال دا آن کماہی حال — شہر مدین دے وال دے بیٹھے ہو خوشحال
سوہنا بیٹا رب نے کیتا پیدا وار — آیاں وس کر واسطے حوراں خدمتگار
بی بی نوں پھر نبی نے کیتا حال بیان — تینوں سی پیغمبری بخشی رب رحمان
کیتا حکم جناب تھیں تینوں پاک خدا — جا فرعون لعین نوں میرا حکم سنا
ہن میں وسنوں چلیا ربدا حکم نشان — نبی نے فرمایا جاہو ویں قربان
اندر حکم خدائے دے دیر نہ کریو ٹول — کر حوالے رب دے سانوں با اصول
تاں پھر اوتھوں ٹریا موسیٰ نبی شتاب — سونپیا اللہ پاک نوں سارا مال اسباب
پہنچا عصا ہتھ وچ آندا اپنے نال — چھوڑیا وچ اوجاڑ دے باقی اہل عیال

آمدن حضرت موسیٰ علیہ السلام در مصر و دعوت کردن فرعون را

آوڑیا وچ مصر دے موسیٰ وقت عشا — پہلوں اپنی ماں دی قدمیں لگا آ
ملیا پھیر ہارون بھی نالے کمال پیار — اک دوجے نوں آکھ کے کیتے شکر گزار
پھر کر جپھیاں کلیم دی نالے باپ کمان — دونویں ہو گئے خوش تن زاری کریے بیان
دوہاں کھانا کھا کے بیٹھ کے کیتی بات کلام — جو کجھ حال ڈٹھا سفر دی دتی کھول تمام
حال نبوت اپنا دسیا نبی کلیم — کیونکر بخشیا میں نوں رب رحیم
نالے تیرے واسطے کیتا حکم خدا — اوسنوں بھی پیغمبری کیتی رب عطا

وچہ نبوت دے ہاں نوں کیتا رب شریک
بخشیا ملیوں رب نے معجزہ ید بیضا
جالیں آپ نے ہتھ نوں ڈالاں وچہ گریبان
عاصے نوں ہیں زمین تے جیکر دیواں ڈال
اژدہا سپ اوہ بنے گا قدرت نال خدا
ہور ہزاراں معجزے اس تھیں ہوون ظہور
تینوں تیسنوں دوہاں نوں کیتا رب فرمان
حکم اساڈا دسنوں جا کے دیہو سُنا
بھائی نوں جلدی نے دسیا ایہہ احوال
ہر دم شکر گذار دا بہت ہویا مشکور
پھر ہوئی نال اوہدے دوئیں ویر بھرا
اگوں اوس پلید نے کیتی ایہہ تدبیر
سنے وچہ ایک مکان اوہ بدھی رکھدا شیر
جو کوئی اوس مکان دے نیڑے لنگھہ دا جا
موسے تے ہارون جاں پہنچا اوس مقام
دانگ مریداں سب نے آندا ادب بجا
اوس مکان فرعون دے ہوندے جال مقبول
کُتا ایک بلا سا موسے صاحب زور
نکر پیا فرعون نوں کسب گیا بدذات
گیا دسنے چوکھٹ سے بیں دو کوئی عجب جوان
کون تسیں کیوں آسکے اُٹھے رہے کھلو
حضرت موسے آکھیا تسنا اوہدی گل
بھیجیا سانوں رب نے دے اپنا فرمان
من لے وحدت رب دی جو سچا معبود
ایک روایت ہور ہے وچہ قصص الانبیا

دوئیں آئے خدا نے نوں بہت ہو نزدیک
نال تنہاں معجزے پاتے وچہ عصا
روشن دسدے نور تھیں ہوسی نہ جہان
وڈا سپ عظیم اوہ بن جاسی فی الحال
جتنے کافر مصر دے سبھو جاسی کھا
غالب ویر کافراں ہوسیاں اسیں ضرور
دوئیں جا فرعون نوں کریو وعظ بیان
کرو نصیحت دسنوں میری طرف بلا
سن حضرت ہارون بھی بہت ہویا خوشحال
فضل اساڈے حال تے کیتا رب غفور
چلے طرف فرعون دی کر کے یاد خدا
رہندا جس مکان تے آہا اوہ شریر
آیا جو دشمن اوسنوں کوئی نہ جاندے گھیر
کھچ کے لوندے شیر اوہ دوروں دین ڈرا
اگوں شیراں تنہاں کیتا ادب سلام
امن سلامت اوہناں تھیں لنگھدے نبی خدا
بالا خانے وچہ اوہ بیٹھا سا مجہول
ملیا سب مکان اوہ پیا محلیں شور
جلدی پردہ کھول کے ڈٹھا ول پایا اتھا
تکن لگا اوہناں تھیں اوہ مردود شیطان
آئے کس دے حکم تھیں مینوں جلد کہو
اسیں رسول خدا ایک دے تیرے کول
آئے دسنے طرف تھیں تینوں اسیں بلاں
سن کر بات کلیم دی جب ہویا مردود
آیا جاں فرعون ول موسے اتی خدا

ورا وسکدے بیٹھیاں گذر گئے دو سال / کتنے لوک فرعون ول کر چکا ارسال
آکھ جا فرعون نوں ساڈی اتنی گل / دو پیغمبر رب نے بھیجے تیرے ول
اہر نصیحت اونہاں زرا سنتوں باہر آ / یا پھر اونہاں قوہاں نوں اپنے کول بلا
جو دربان فرعون دے نالے ہور غلام / سب نوں نبی خدا دا اوہ دیندا آن پیغام
سن کر گل مسخری کردے اوہ مجہول / اندر جا فرعون نوں کوئی نہ کہندا انبول
کٹھیاں دے وچ اونہاں دی لوکاں گل پہنچا / آکھن ہے کوئی انہاں نوں مرض بری سودا
اک دن سی اک مسخرہ پاس فرعون غلام / دسیا جا فرعون نوں اس نے حال تمام
کہن لگا دو باؤلے ہن کوئی سرکار / دو برساں تھیں آ رہے کے بیٹھے در کے بار
تیرے باجھوں اونہاں نے رب بنایا ہور / جانن اپنے رب نوں تیرا کتیں صاحب زور
آکھن ساڈا رب ہے پالن ہار جہان / پیدا کیتے جس نے زمیاں تے آسمان
ایہہ گل سن فرعون نے کہیا ہو بیتاب / پکڑ لیاؤ اونہاں نوں میرے کول شتاب
جاں پھر اونہاں پکڑ کے حاضر کیتے آن / موسے نوں تاں دیکھ کے لیا فرعون پچھان
آکھن لگا ہن نوں ہو کے بہت خفا / جیونکر وچ قرآن دے دتی خبر خدا

أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ۝ وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ

کیا نہیں ساں سی پالیا تینوں کتنے سال / بیٹھا کر کے اپنا کھیا اپنے نال
کتنی مدت سوچ وچ رہیوں ساڈے کول / اوڑک لگوں ساڈے تائیں اوتے لول
کیتا تدھ اوہ کم جو لگیوں ساڈا خون / ہیں وڈا بے شکر توں کہن لگا فرعون
قدر نہ پایوں اساں دی ہوئیوں بے فرمان / قبطی ساڈا مار کے نٹھوں کر نقصان
الٹ اساڈے نال توں پایوں آ کے شور / کریں نصیحت اساں نوں ہو کر یار اجوڑ
حضرت موسےٰ آکھیا اوس نوں کر اقبال / بیشک میں تھیں جرم اوہ ہویا غلطی نال
کوئی ارادہ قتل دا میرا آہا نہ سول / ناہیں اوس نوں جان کے کیتا سی مقتول
ماریا سی میں اوس نوں لگا ہاتھ فرود / مر گیا اوسے نال اوہ ہویا ایہہ قصور
اسیں اوس قصور دے لائق نہیں قصاص / کیتا اوس نے جرم تھیں نوں لئے لا لاس
آکھن سانوں رب نے بھیجیا نبی بنا / آئے طرف فرعون دی لے کر حکم خدا

بخشدا تقصیر اوہ بندیوں رب غفار
نٹھا سال اس تھیں کتھیں تاں بن جلدی نال
ہن اوہ ڈاہڈا رب نے دِتا خوف ہٹا
نالے بندیوں بخشیا اوسے حکم احکام
پچھیا پھر فرعون نے کون تیرا ہے رب
پالن ہار جہان دا ہے اوہ رب رحمان
مشرق مغرب تیک ہے اوہا پالن ہار
خالق رازق خلق دا ہے اوہ رب غفار
اوس باجھوں ہور نہ ہے کوئی معبود
توں بھی اوسے رب دی من دلوں توحید
سنی جاں دل فرعون نے موسیٰ دی تقریر
ہے اکھو کوئی باولا پاگل تے بے کار
جو کجھ آکھے تساں نوں مت لئو میرا دین
نا اکھو کوئی رسول ہے نا کوئی ہور خدا
جو آکھے سو نہ تھیں جانو سب اہ بات
جیکر ہوندا نبی اکھو دل وچ کرو دھیان
دولت عزت مرتبہ ہوندا اس کمال
کجھ نبوت اس دی نظر نہ آوے مول
موسیٰ نوں پھر آکھدا اوہ پلید بلا
بندی خانے تدوں نوں کرساں بندیوان
موسیٰ کہیا بات اہ ہرگز ہوگ نہ مول
اوپر رسولاں کسے دا مول نہ چلدا زور
جنہاں نوں خوف خدا ایدا رکھن اوہ مدام
ہن کجھ تینوں رب دے آیا حکم نشان
کلمہ میرے نام دا پڑھ توں نال یقین

بخشن والا اوگناں ہے اوہ بخشن ہار
ہیلیسی میرے قتل دا گنتا تدھ خیال
مُرسل کر کے بھیجیا بندیوں پاک خدا
داخل وچ پیغمبراں کیتا میرا نام
حضرت موسیٰ آکھیا جسدی خلقت سب
جاری جس دا حکم ہے وچ زمین آسمان
اوسے دا محتاج ہے کل عالم سنسار
تیرا میرا اسے دا اوہا سرجنہار
لائق ہر ایک واسطے وسنوں کرن سجود
آئے تیرے واسطے کرن اسیں تاکید
مجلس اندر اپنی لگا کہن شریر
متے اس دی بات نوں کرو کوئی اعتبار
اوسے دیرا بنا رکھنا تساں یقین
میرے باجھوں کس نے دتا نبی بنا
منن لائق اس دی مول نہ کوئی بات
میرے تاں لوں سدا ہوندا اوچا تاں
نالے فوج فرشتیاں ہوندی اس دے نال
مونہہ تھیں گیاں ہار کے بندا کون رسول
جیکر منے ساتھ بدھ کیہڑا ہور خدا
نہیں نال نال یقین دے سنو رب جہان
کیتا بندیوں رب نے اپنا خاص رسول
مولا باجھوں دوجہاں تے غالب کون ہو
دسن اپنے رب دے رات دنے احکام
من لے وحدت رب دی وسنوں پاک جہان
من رسالت سچ دی پکڑ اساڈا دین

راضی ہویا دیکھ کے حال ہنری مرد
سدا ہامان شیطان نوں کہندا آفرین باد

شاباس تیرے عقل نوں کہندو خوب جوان
ہن مینوں کجھ ہول نہ لوڑ رہی ایمان

پیسی لوڑ خضاب دی اوہ ہوئی سی بھول
ہن میں کاہنوں مننا ہیسیگا رب رسول

جاں ہن موسیٰ آئیگے کرسی سوال جواب
جھوٹھا کرے اوسنوں کرساں مار عذاب

مقولہ مصنف عفی اللہ عنہ

ہر منکر دا ایہو ہے دنیا تے دستور
امن اتے عیش ویکھ کے ہو جاون مغرور

جسنوں وچ جہان دے ملدے رب آرام
ذکر عبادت رب دی دیندا چھوڑ تمام

مطلب دنیا دا سٹے ہر گل کرن قبول
ہو جاوے جد لمّا اوہ پھر نہ منّن مول

جاں کوئی مشکل اونہاں نوں آجاوے درپیش
گنج بیچ یک مصیبت دے بن بہندے درویش

اللہ اللہ کر دیاں گذر وگے دن رات
یا جھوٹ یا خدا تیں بہانے کوئی نہ بات

جس ویلے اوس سختیوں لیوے رب نکال
اوس ویلے اونہاں نوں آون برے خیال

ہویا واہگ فرعون دے مطلب جد وی حصول
یاد نہ رہیاں تسبیاں بھلا رب رسول

گذر گیا طاعون جاں بیچ رہے بیمار
پھیر مسیتی وڑن تھیں کرن نمانے عار

اکھن نال علاج دے ساڈی ہوئی شفا
نہیں تاں ساڈی مرض ایہ دیندی کھم اڈا

یاد نہ آوے اونہاں نوں اللہ دا احسان
نال عنایت اپنی دتی جس ایمان

جد تک ہوسکدی طرف تھیں صادر حکم ہمیش
باجھوں ہر خدا تیں کم نہ ہوندا کو

جیچر اوس حساب تھیں ہووسے نافرمان
کوئی چیز نہ کسے نوں دیندی نفع زیان

کیتا اسی فرعون نے دل وچ ایہو خیال
ہو گئے نال خضاب دے میرے کالے وال

اس وچ اندر رب دا دخل نہیں کجھ مول
ہن میں کاہدے واسطے مناں رب رسول

ایہو طریقہ اونہاں دا ہوندا جیوں دولتمند
رب بھی دے حکم نوں کر دے نہیں پسند

جاں تک ساڈے کول ہے دھن دولت مال
طرف عبادت رب دی مول نہ کرن خیال

جد تک کسے دی ہوں نہ گھر ساڈے چھوڑ
روز سمے اٹھ نماز دی کیہڑی سانوں لوڑ

اکھن نال الیاں تھیں ہوون محتاج
سانوں گھر وچ اپنا ڈھیا حکومت راج

ایسے لوک فرعون دے نال برابر جان
توبہ باجھوں انہاں نوں لبھا دوزخ وچ مکان

جیکر سانوں دسنا سے تدھ حکم خدا
رکھیا ستا اوس سبب تے پیغمبر نے الغفور
دیکھ تنی دا معجزہ خلق ہوئی حیران
بیٹھا اوپر تخت دے جا فرعون مکار
سوچ تاؤں چانا ہویا دوں سوار
طاقت رہی نہ کسے نوں نپچھے اکھیں کھول
کہندا ہی کلیم نوں ہنت نال نزار
ٹال کھڑیا کلیم نے ٹھوکرٹے وچہ پار
دیکھ تماشہ آکھدا اوہ فرعون پلید

ڈک لے آفت اپنی تخم نہ ساڈا اجا
اوسے ویلے ہو گیا عصا پہلے طور
ایسیر ملن کوئی اوہ جو جھالیے شیطان
کیتا ید بیضا کھڑیاک بنی اظہار
معجزہ انگوں خلق وچہ شور ہویا بسیار
آن پیا فرعون دلو وچہ ڈاڈا ہول
جادو ہی سمجھیا اکھ خلقت نوں تہ وار
اگے وانگوں ہو گیا اوس دا بیضا
جیوں آئی خبر ایہہ وچ قرآن مجید

قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُ إِنَّ هٰذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَابْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٍ

مجلس وچہ فرعون دے آہے جو سردار
ہے کوئی جادوساز ایہہ صاحب عقل شعور
چاہندا ہے ایہہ تسانوں دیسوں دے نکال
کیا ہن دسدے واسطے اوس کرو فرمان
کہن لگے فرعون نوں کل وزیر امرا
گھلے قاصد اپنے شہریں بھیج ضرور
ہر اک جادوساز جو کامل تے ہشیار
آملے در تے اوہناں تھیں ہوسن ایہہ زبون
ایہہ تدبیر فرعون نوں آئی بہت پسند
رخصت ہو فرعون تھیں ربدا خاص رسول
گھلے اوس مردود نے قاصد ہر طرف کھیا
جمع کیتے فرعون نے ساحر چار ہزار
کیتا حکم تمام نوں سدکے وچہ حضور

آکھن لگا اوہناں نوں اوہ مردود مکار
بے شک جادوگر بڑا اسنوں جانو ضرور
کھسے ملک تساڈڑا اپنے جادو نال
دسو ہنوں سوچکے کہندا بے ایمان
دوہاں بھراواں نال توں مہلت کجھ ٹھہرا
جمع کران ہر ملک تھیں ساحر جو مشہور
کرکے جمع تمام نوں لیاون وچہ دربار
نس جاون گے ہار کے موسیٰ تے ہارون
مہلت نبی کلیم تھیں لئی دہاڑے چند
وچہ عبادت ربدی ہویا جا مشغول
ساحر اپنے ملک تھیں لئے تمام سدا
یک دو جے تھیں سب اوہ جادو وچہ ہشیار
تن سو برساں تسانوں کھیا ایہہ مشہور

جو کجھ کیتا اونہاں نے جادو نال تمام
عاصا تیرا اونہاں نوں جاسی نگل تمام

سنکر حکم خدا ایہہ حضرت نبی کلیم
سٹیا عاصا آپنا بنیاں سپ عظیم

ستر ہزار اوس سپ دا ہوئیاں فی الحال
ستر ہزار مونہہ سی ہر ہر سر دے نال

چار ہزار اوہ سپ جو کیتا اونہاں تیار
ہکی نکے سبھ نوں نگل گیا یک بار

ہور اسباب جو اونہاں دے آہے اوس مکان
کوئی چیز نہ اوس نے چھوڑی وچ میدان

نگھا جاندے آہے اوہ بیٹھ نہ رہیا مول
طرف محل فرعون دی ٹریا اوہ بے سول

فکر پیا فرعون نوں تخت ہویا بیتاب
دہشت کھا کے تخت تھیں چلیا نس شتاب

نٹھا جاندا دیکھ کے کر دے لوک خیال
جھوٹھا رب سداوندا آہیسی ایہہ چنڈال

جبکہ سچا ہوندا نس دا کیوں جھول
معلوم ہویا اس نوں طاقت کجھ نہ مول

کرن روایت سپ جاں آیا طرف محل
ڈہری سنے مکان نوں لپیٹ لیا اوہ گل

اوچا کر کے اوس نوں سٹیا وچ ہوا
کندھاں کوٹھے بنگلے ڈگے سبھ اوہ ڈھا

نام نشان مکان دا باقی رہیا نہ کجھ
خلقت ساری دیکھ کے رہی تعجب ہو

شور پیا وچ مصر دے نٹھی خلق تمام
جھول جاوے دوڑ کے کر دیند اقدام

تاں پھر نبی کلیم نوں کیتا حکم خدا
لے سپ عاصا اپنا جلدی پکڑ اٹھا

سچے یک ساعت ہور ایہہ رہیا سپ نال
پلو وچ سارے مصر دی دیسی بیخ نکال

کھا جاسی کل ملک دے آدم تے حیوان
اندر مصر نہ چھوڑسی باقی کوئی مکان

سچا کیتا رب نے تینوں نال دلیل
جھوٹھے جادو ساز اوہ ہوئے سب ذلیل

سنکر حکم جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
پکڑ لیا اوس سپ نوں ہویا ترت عصا

دیکھ نبی دا معجزہ جادو ساز تمام
اگے نبی کلیم دے نیوں نیوں کر سلام

وَاُلْقِیَ السَّحَرَةُ سٰجِدِیْنَ قَالُوْا اٰمَنَّا بِرَبِّ الْعٰلَمِیْنَ رَبِّ مُوْسٰی وَهٰرُوْنَ

ڈھے گئے سجدے وچ ساحر لے ایمان
کہندے سچے رب تے آندا اساں ایمان

موسیٰ تے ہارون دا جو ہے پاک خدا
منی وحدت اوس دی نال یقین صفا

خبر ہوئی فرعون نوں ساحر تیرے سب
ہو گئے منکر تدھ تھیں من لیہا تے رب

موسیٰ تے ہارون نوں جانیا اونہاں نبی
بلکہ اونہاں نے رب دے سجدہ کرن سبھی

تد فرعون نے اونہاں نوں ایہہ گل کہی بلار
سجدہ کرو مجھ نوں ہیں ہاں تساں خدا

اک دن حضرت اوسنوں آئے وعظ سنان ۔ بیٹھے سن اوس سبھ وزیر ارکان

غصے ہو کے آکھدا او مردود پلید ۔ نت اسانوں آکھدے وسا ایہہ توحید

چھوڑ دیو میں نوں کراں میں موسیٰ نوں قتلام ۔ نہیں تاں مذہب تساں دا ہوسی باطل تمام

یا اوہ وچہ زمین دے پاسی وڈا فساد ۔ جادو کر کے ملک نوں کر دیسی برباد

چاہیے اوسنوں پکڑ کے کرنا قتل ضرور ۔ جیکر زندہ چھوڑیا پاسی وڈا فتور

حضرت موسیٰ آکھیا جو ہوون گمراہ ۔ دائم مینوں اونہاں تھیں دتی رب پناہ

ہٹ کے اور کسے دا مول نہ چلے زور ۔ کہا لوکاں آتشی فوج نوں کریں اکھی ہور

تاں وزیراں چاہیا اوس کیتی ایہہ تجویز ۔ جا فرمایا اس وقت اک مومن آل عزیز

نام اوسدا حزقیل سی بندہ نیک کار ۔ موسیٰ دا صندوق سی کیتا جس تیار

بعضے کہن صندوق اوہ گھڑیا جبرائیل ۔ بعضے کہن بنایا ہے سی اوہ حزقیل

کہن لگا فرعون نوں رب دا اوہ مقبول ۔ حضرت موسیٰ رب دا ہے برحق رسول

قتل کرن دی اوسنوں تیری نہیں مجال ۔ اوسدا مددگار ہے قادر عز جلال

بہتر ہے توں اوسدا کر لے دین قبول ۔ نہیں تاں کرے ہلاک تینوں بھیجے رسول

ایہہ گل آکھ فرعون نوں ہویا ترت روان ۔ آکھ نہ سکیا اوسنوں کجھ اوہ بے ایمان

اس تھیں بعد فرعون دی اندر قوم جہان ۔ سی اک بندہ ربدا مومن اہل ایمان

کرے نصیحت اونہاں نوں اوہ مقبول جناب ۔ خوف کراں میں تساں تے آوے متاں عذاب

جیونکر نوح دی قوم تے بھیجیا رب طوفان ۔ اوویں متے تساں نوں غرق کرے رحمان

یا جیوں عاد ثمود دی ہوئی قوم ہلاک ۔ یا جیوں پچھے اونہاں تھیں لوک ہوئے بیباک

وانگ اونہاں دے تسیں بھی ہو دو مت مقہور ۔ چھوڑو رستہ ظلم دا نا ہو وو مغرور

جیکر ہویا تساں تے رب دا قہر نزول ۔ پھر خدا دے امر تھیں نس نہ سکو مول

نا کوئی بانجھ خدا دے سکے تساں بچا ۔ پکڑو دین کلیم دا منو اک خدا

جاں اوس نصیحت اوسنے خوب سنائی کھول ۔ چپ ہوئے مردود سب کوئی نہ سکدا بول

اوڑک چال پھر اونہاں نوں وعظ کلام سنا ۔ آون لگا گھر اپنے موسیٰ نبی خدا

قبطی سارے اوٹھ کے گئے نبی نوں گھیر ۔ مارن قتل کلیم دے ہوئے ستھے دلیر

بدھے رہن دے شیر جو آہے اوس مکان ۔ جیونکر پچھے اونہاں دا کیتا ذکر بیان

کرے کلیم دعا جاں زحمت ہووے دور
کتنی واری واقعہ ہویں ہیاں آن
موسے تے ہارون نے کیتی پھیر دعا
امن آسائش دیکھ کے ہو گئے ایہ مغرور
میٹا اونہاں دے مالنوں گرے قہر نزول
جد تک سخت عذاب نہ رہے اونہاں نوں لگ
لے آون ایمان نہ ہرگزا اوتھوں تیک
وچہ جناب خدا دے ہوئی قبول دعا
سونا چاندی اونہاں دا ہور جو مال اسباب
بھانڈے برتن کپڑے ہوئے ہور اناج
ہر شی جیکر اونہاں دی آہی دیندی کور
سخت مصیبت اونہاں نوں آئی وچ پیش
جیکر ہن یہ اساندی سختی دیو ٹال
کرکے تھاں زاریاں بہت ہوئے بےحال
کراں دعا ہن تساں ایہ ہووݨ مسلمان
ایہہ گل سوچ کلیم نے کیتی پھیر دعا
ایپر پھیر بھی کافراں نہ آندا ایمان
دیکھ تمام نشانیاں جاں اوہ ڈرے نہ مول
لے چل راتیں کڈھ کے اپنی قوم تمام
اوس تھیں بعد فرعون نے لے کر فوج مزید
کھڑدل تیری قوم نوں لیساں پار اوار
سن فرمان جناب تھیں موسیٰ نبی خدا
کر تیاری کوچ دی چھوڑ دے ہر مکان
دشمن ساڈے دین دے جتنے ہاں بیلنگ کرب
اوس تھاں تے پہنچے مصر وچ آن ہو خوشحال

اوسے طور کفار پھر ہو جاندے مغرور
ایپر قوم فرعون وی نہ آندا ایمان
یارب توں ہیں اونہاں نوں دے کوئی سزا
اپنے دولت مال دا کردے ہیں غرور
اس دولت دا مال نہ پھیر دکھاویں مول
تد تک یارب اونہاں دے سخت رکھیں توں دل
جد تک سخت عذاب نہ ویکھن رب کولیک
نازل اوپر کافراں کیتا حکمت خدار
سبھ کجھ پتھر ہو گیا قدرت رب وہاب
پتھر کیتے رب نے سخت ہوئے محتاج
اوسے ویلے قدرت اوہ پتھر جاندے ہو
اوڑک نبی کلیم نوں کہندے آ کے کشش
ترت ایمان لیاوساں اسیں تساڈے نال
تاں پھر نبی کلیم نوں آیا دلوں خیال
سہیں تاں آلے اونہاں نوں کرسی رب دلیل
نہ تھے اگلے حال تے کیتی پھیر خطا
لگے نبی کلیم نوں جادوگر آکھن
موسیٰ دلوں رب نے کیتا وحی نزول
اوپر کنارے نیل دے وچ کرو آرام
مگر تساڈے پھڑن نوں ہا دا کرے پلید
فوج سنے فرعون نوں کرساں غرق خوار
اندر اپنی قوم دے دیندا حکم سنا
اوپر کنارے نیل دے جل کرئیے گذران
اندر دریا نیل دے غرق کریسی رب
کراں عبادت رب دی امن اسائش نال

حضرت موسیٰ ملک نوں خوب کیتا آباد
اندر قصص الانبیا راوی کرے بیان
نس آیا فرعون تھیں شاید اوہ مجہول
آوڑیا اوہ مصر وچہ غرق ہوئے جاں سب
عاجز ہو گئے دربدر کردا پھرے گذار
کیتی عرض کلیم نے بخش خدا رحمان
حکم ہویا درگاہ تھیں لکھوا اسدا حال
جیونکر اسنوں جگ تے کیتا اساں خوار
سن کر نبی کلیم نے آندا شکر بجا
کرن سکونت مصر وچہ جد ہویا آرام
نال قبطی ٹبر وچہ مسلمان کوہ طور
نالے کجھ غلام بھی شہراں تے مال
کیا ویکھن جو ہریاں کھلے چھوان شیر
بی بی تے فرزند بھی بیٹھے خوشیاں نال
سارا مال اسباب جو آہا اوس مکان
زندہ سی مصر وچہ اج او تہاندی ماں
حاضر کیتا مال بھی زن فرزند غلام
وعظ نصیحت خلق نوں کرداون تے رات

شہر مصر تھیں کفر دی رب پٹی بنیاد
ہیسی جو فرعون دا خاص وزیر ہامان
تاہیں وسدی لاش دا پتہ نہ لگا مول
اوسدے تاہیں آوندیاں انہاں کیتا زار
ہک دن وسنوں پیندیاں ڈٹھا نبی خدا
یارب ایہ کیوں غرق نہ ہویا بے ایمان
انہاں ہو گئے دربدر کردے پھرے سوال
ڈب مریا اس حال تھیں بہتر وہ سے وار
دشمن ساڈے رب نے کیتے مار خوار
قبضے نبی کلیم دے آیا ملک تمام
چھڈ آئے سن جس جگہ بنی اہل شعور
خاطر حضرت وہناں دا معلم کیتا حال
اگے نالوں ونیاں وددے ہویاں ڈھیر
امن سلامت شہر بھی امن سلامت مال
سبہ کجھ ٹھول مصر وچہ آندا امن امان
خدمت اندر اوہناندی سبہ کجھ رکھیا ر
کیتا نبی کلیم نے پانی کول مضام
اگوں سنوں پیغمبر تھیں جیوں امری ہدا

ذکر نازل شدن توریت بر حضرت موسیٰ علیہ السلام

حال کجھ مدت مصر وچہ حضرت نبی کلیم
اسرائیلاں نبی نوں کیتا عرض سوال
جسو وچہ تیری قبر علیہ ہوون کل احکام
حضرت موسیٰ رب تے ہویا عرض گذار
حکم ہویا ایں تدھ تے نازل کراں توریت

لوکاں تائیں دین دی آکھیتی تعلیم
رب تھیں منگ کتاب توں سانوں چا سکھال
معلم ہوئے اساں نوں سبہ حلال حرام
یارب کوئی کتاب توں ایں تے جلد اتار
روزہ رکھ کوہ طور تے آہو تریہہ دن رات

سن ایہہ بات کلیم پھر بیٹھ گیا کچھ دیر
سا چاہت پھول عشق نے پکڑو کھایا پھیر

وچ درگاہ خدا سندی لگا کرن پکار
رب آہر نی تا لکا مینوں دیہہ دیدار

تاں پھر خالق پاک نے کیتا ایہہ فرمان
جیونکر شاہد حال ہے آیت وچ قرآن

قَالَ لَن تَرَانِي وَلَكِنِ انظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ
سْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي ۵

بیشک حکم جناب تھیں ہویا ایہہ نزول
دنیا وچ توں مجھ نوں ویکھ نہ سکیں مول

جیکر تینوں شوق ہے غالب ہویا یار
کر کے نظر پہاڑ نوں پہلے توں اندما

جیکر مینوں ویکھ کے قائم رہیا پہاڑ
تاں پھر توں بھی مجھ دا ویکھ سکیں دیدار

تاں پھر طرف پہاڑ دی جلوہ کیتا رب
جھل نہ سکیا تاب اوہ ٹوٹے ہویا سب

ذرہ قدر دکھالیا رب نے اپنا نور
ریزہ ریزہ ہوئے کے اُڈ گیا کوہ طور

حضرت موسے ویکھ کے ڈگا ہو بیہوش
اوس تھیں بعد دیدار دا پھیر نہ آیا جوش

مقولہ شاعر

دیکھو اج کل دوستو بہت فریبی پیر
گیاں لافاں ماردے قدم نکلن شریر

وچ جہالاں بیٹھ کے آکھن اوہ مکار
ساتوں ہر دم رب دا حاصل ہے دیدار

پی پی بھنگاں اپنی رہی نہ ہوش حواس
واصل ہیں خدا ایس خبراں دین اگاس

روزے نفل نماز دے نیڑے جان نہ مول
آکھن قرب حضور دا ساتوں سدا حصول

وچ زنا شراب دے رہن سدا مشغول
کہن مرید جو ساں ایہہ وڈا مقبول

ظاہر ہوئے لٹ اوہ باطن ہوندا شیر
کر دا دودھ شراب نوں ایسا ساڈا پیر

بیٹھے پیر بتا ویندے جائز اسال زنا
آسن دل وچ بہشتاں ہوندا عام لقا

اوس منزل وچ اسانوں ہوندا قرب حضور
جو کچھ ہووے ہم تھیں آکھے سب ہوندا منظور

ہووے نوں مرید جو جاہل تے بیدین
سن سن اوس بکواس نوں کر دے سب یقین

جیکر ہووے عقل کچھ اونہاں مریداں پاس
سمجھن اصلی بات نوں کر کے لوک قیاس

موسے نوں جد رب دا نہ ہویا دیدار
سنت لکھ جس کلام بھی کیتی وچ تکرار

باجھ فرشتے جد دل اوس کیتی آپ کلام
خواہش طلب دیدار تھیں ہویا بے آرام

کلمی والی رب نوں کیتا عرض سوال
یا رب مینوں بخش توں اپنا پاک جمال

لن ترانی او سنوں کیتا حکم خدا — دنیا اندر تد صلنوں ہوندا انہیں لقا
موسے نوں جد حکم ایہ کیتا رب غفار — دشمن ظلمی یہ سستی پال کویں دیدار
ہال اللہ دا او ہنا نوں کی مدد کرے شیطان — ایہی شکل دکھا کے کردا بے ایمان
تاہیں بے فرمانیاں کردے ہو مغرور — لو نسبت ہونگ خراب سمجھن سدا اکھمولہ
جیکر ہوندا او نہاں نوں رب اقرب حصول — ہر گز باہر شرع تھیں پیر نہ دھرے رسول
غیر شرع جو ہوئے کے پھیر پیر اوہ بے پیر — جانوں او سدا پیشوا ہے شیطان شریر
خارج دین ایمان تھیں ہے اوہ پیر شیطان — سمجھے حق جو اوسنوں سو کھی بے ایمان
روز قیامت دوزخیں بیٹے کھان بلند — کھوٹیاں وانگوں سنگسن ایسے پیر پلید
پھیر ہن چھوڑ اس بات نوں ناکر طول کلام — حق دا ہوندے پیر جو اوسدے اسیں غلام

رجوع بہ قصہ

جاں پھر ہوش سنبھالیا حضرت نبی کلیم — توبہ کردا رووے کے اگے رب رحیم
یارب تو سبحان ہیں پاک تیری ہے ذات — ہیں توبہ اس بات تھیں دے ہنوں تورات
بیٹوقت جناب تھیں جلدی رب جلیل — بھیجیا طرف بہشت دی حضرت جبرائیل
لے آ او تھوں جا کے تختی ستر ہزار — ہوئے خاص زمرد دی زینت باجھ شمار
تاں پھر جبرائیل نے نال شتابی جا — ستر ہزاراں تختیاں حاضر کیتیاں آ
قدرت والی قلم نوں حکم دتا رحمان — لکھ تورات تیں اوہناں نے جو ہیں فرمان
لکھی اوپر اوہناں دے سورت اک ہزار — ہر سورت وچ آیتاں ایسے قدر شمار
ہر اک آیت دے سدی اتنی لمی جا — جتنی سورت لقمہ ہے لکھی وچ قرآن
اندر ہر آیتے دہ سو جاں وخیر — دو سو وعدہ لکھیا قدرت رب مجید
لکھی ہر کچھ محمدی رب نے وچ تورات — عالماں دی تعریف لکھی ہو کر مشکور دا
چار ہزار فرشتیاں دو تورت اوٹھا — اگے نبی کلیم دے دتی آن رکھا ہے
دکھیا جد تورات وچ حضرت نبی کلیم — عالماں دی تعریف ہے لکھی رب رحیم
کیتی عرض جناب وچ موسے نبی خدا — یارب کس دی امت ہوسن ایہ علما
ہویا حکم جناب تھیں اوہ قول رب رؤف — امت نبی محمد دی ہوسن ایہ موصوف

بہتر تیری امتوں اس دی امت کل　　ہوسی رہبر جنہاں دا حضرت ختم رسل
کیتی عرض کلیم نے یا رب پاک خدا　　اندر میرے مطلب وقت دے غیراں کریں عطا

الوقت وقتی والعطاء لغیری

ایہہ نال میرا وقت سی لینے دا انعام　　کیا باعث جیہڑے تے کیتا تدھ اکرام
تیری امت وچہ او کرلوں یار حمان　　جنہاں دی تدھ توریت وچہ کیتی صفت بیان
حکم ہویا درگاہ تھیں سن اے نبی کلیم　　تیرا تے او سدے شان وچہ ہیگا فرق عظیم
تیرا شان کلیم ہے او سدا شان حبیب　　تیرے نالوں اساں نوں ہے اوہ بہت قریب
جد تک او سدے اوپر توں لے نہ ایمان　　تد تک وچہ پیغمبری تینوں ہے نقصان
سن کر حکم جناب تھیں موسیٰ بن عمران　　اوپر ختم المرسلین دے آیا ایمان
اس تھیں بعد کلیم پھر لے توریت کتاب　　رخصت ہو کوہ طور تھیں آیا مرد جناب
نال ستر شخص او تھیں سن جہڑے نال　　آئے اوہ بھی مصر وچہ سارے ہو خوشحال
اگے جیہڑے قوم دا دسیا آ کر حال　　سن لو بیحد تھیں اوہ بھی احوال

احوال گوسالہ پرستی قوم موسیٰ علیہ السلام

جس دن طرف کوہ طور دی گیا کلیم خدا　　چھوڑ گیا ہارون نوں اپنا جا بجا
پچھوں اس تھیں ہو گئی خلقت بے فرمان　　کوئی نہ سنداؤس دا وعظ کلام بیان
وچہ او نہاں دے سامری آہا اک سنیار　　سونے دا اک وچھا کیتا اس تیار
وچھے دا نگوں وسدی آہی شکل تمام　　اوس وچھے نوں پوجدے لوک خواص عوام
گائیں دا نگوں بولدا جدم کرے آواز　　لوکیں اندر اوس دے ہیگا سی ایہہ راز
غرق کرن فرعون نوں جس دن جبرائیل　　گھوڑی اوپر سوار ہو آیا اوپر نیل
جتھے قدم ٹکا وندی گھوڑی اوہ یار　　تازہ گھاہ اوس جگہ تھیں نوں اگیندا اوتھار
ویکھ کرامت سامری کیتا دلوں قیاس　　شاید جبرائیل ایہہ جا لے ہو سواس
موسیٰ دی امداد نوں بھیجیا پاک الاہ　　ناہیں اس دے کھوج تھیں سبزا ہوندا گھاہ
کر کے دلوں قیاس ایہہ سامری ہر چالاک　　اوس گھوڑی دے کھوج تھیں پکڑ لئی کجھ خاک
رکھی اپنے کول اوس مٹی اوہ چھپا　　کسے دیہاڑے اس تھیں جادو لواں بنا

ہرگز میری بات نہ کیتی انہاں قبول
جو کجھ کیندا سامری کردے اوہ منظور
اوسے ساری قوم نوں کیتا ہے گمراہ
ایہہ گل سن ہارون نوں موسےٰ دتا جھڑ
کیوں تدھ میری قوم وچ پایا شور فساد
لین گیا توریت میں اوپر طور پہاڑ
وچھا رب بنا کے رسول پوجاندا لوں
سن کر اگوں سامری کیتا حال بیان
میں نوں اپنے جیو نے دتی ایہہ صلاح
قصہ کوتاہ سامری دسیا جدا حوال
یارب میں اس بات وچ بہت ہویا حیران
کہا وچھے اے سامری نہ تکھیں لیا بنا
ایہہ کوئی تیری طرف تھیں ہے آزمائش سب
جنہوں چاہیں آپ توں کر دیویں گمراہ
تیہاں میرا یار ہیں دوست مددگار
حکم ہویا درگاہ تھیں حضرت موسیٰ نوں
میرے باجھوں غیر نوں جاتا بدرکھوال
تاہیں تیری قوم سب ہوئی بے فرمان
سن کر حکم جناب تھیں موسےٰ نبی خدا
بیشک ہے کجھ ہو گیا ہمارا ایہہ قصور
حکم ہویا منظور ہے تیرا عرض سوال
رہن نہ دیو مصر وچ کوئی بے ایمان
جیکر شہروں نکلنا کرن نہ اوہ قبول
یک دوجے نوں کرن اوہ آپس وچ قتل عام
سن کر حکم خدا دا موسیٰ نبی کلیم
بڈھا جنہوں جان کے خوف نہ کیتے مول
اوسے وچھا سازکے پایا ایہہ فتور
اوسے بت پوجا کے کیتی خلق تباہ
سامری نوں بھر سدکے کیتے لعن کروڑ
وچھا بت پوجا کے دین کیتا برباد
تیجے میرے خلق نوں دتا بدھ وگاڑ
کنڈی مرضی نال ایہہ کیتا کم برون
کیتا جوں تیار سی وچھا اوس شیطان
وچھا اک بنائے کے لوک کراں گمراہ
حضرت موسےٰ رب نوں کر دا عرض سوال
اس وچھے بیجان نوں دتی کس زبان
کیا قدرت سی او سنوں لیندا آپ بلا
توہاں ہر یک مردا مالک ہیں یا رب
جنہوں چاہیں مالکا بخش سدھا راہ
بخش میرے حال تے کر اے بخشنہار
کیوں سونپی ہارون نوں امت اپنی توں
اوپر توکل رب دی آیا نہ خیال
جیکر میں نوں سونپدوں نہ ہوندا نقصان
تائب ہو کے آکھدا ربا بخش خطا
ہن توں میرے صاحبا کر توبہ منظور
ایسی قوم نوں شہروں دیو نکال
جنہاں وچھا پوجیا ہوئے بے فرمان
قتل کرا دسبھ نوں اک نہ چھوڑو مول
اوہ سنے سبھ جی جو کفار تمام
اندر اپنی قوم دے کیتی ایہہ تعلیم

یوشع تے قارون ول کیتا خط تحریر
سے دریا تے نیل وچہ قسم فلانی گھاس
سی حضرت کالوت ایہ خاوند ہمشیر جان
یوشع پت کالوت دا سی قادر بلند
تابعدار کلیم دے دونوں صاحب دین
سنّوں حقیقت دوسو ول چہ کر وقیاس
پڑھیا مطلب پایا حالی ہویا معلوم
نال نجوم اوس گھاس دا معلم کیتا حال
معلوم ہویا اوسنوں ایہ کیمیا خاص
سونا ہے بناوندا ہر دم لیل نہار
باغی ہو گیا نبی تھیں اوہ کافر بد ذات
کرواسی توریت نے پہلوں عمل تمام
اتنی دولت ہوگئی وافر اوسدے پاس
کل خزانے اوسدے اتنے آہے جان
بعضے راوی آکھدے سٹھ شتر دا بھار
دو یا ہے دے وزن وچہ آہی اک قفل
ستر جوان کھولدے ہک ہک کنجی نال
پھر نال غرور دے ہویا جدوں امیر
کرنا عمل توریت تے اوس نے چھوڑ
اک دن نبی کلیم نوں کیتا حکم خدا
دلوے صدقہ مال دا جیہوں میرا فرمان
جا کر اوسنوں آکھیا سن توں میری بات
عامل ہو توریت دا چھوڑ نہ میرا دین
سنکے نے نہ توڑ دا ایہہ وسنا دا مال
نہیں نال اگلی دولتاں دا چاسیں حکم

بھی حضرت کالوت ول لکھی ایہ تقریر
جلدی اوہ منگوا کے گھلو میرے پاس
ہووے جو کئیں سی آدمی کرے بیان
تے قارون کلیم دے جا چے دا فرزند
یوشع بعد کلیم دے ہویا تخت نشین
جد اوہ خط تحریر دا گیا اونہاں دے پاس
آہا اوہ قارون کچھ واقف علم نجوم
ہے ایس کم آوندا دلوں خیال
اوس وقت ستارا دس دھونڈ منگایا گھاس
ایہو گھر وچہ بیٹھ کے رہے کرینداکار
سخت تال آکھے اوسنوں یاد آہی تورات
سکھ لئی جاں کیمیا چھوڑ دتا اسلام
جویں روایت وچہ دسدی ابن عباس
کنجیاں خزانے جنہاندیاں چانے سٹھ جوان
آیا ستر اوٹھ دا اوہ تورات شمار
ایڈی دولت آن کے کستی جمع پلید
گنجوں خزانے وسدے کر کے آپ خیال
منکر ہویا دین تھیں وچ ترح لما تحریر
کوئی دین اسلام دی رہی نہ ہرگز لوڑ
جا کے تول قارون نوں وعدہ کرام سنا
تن ہوسے قارون نوں ایہو بات زبان
تینوں رب فرمایا دے زکواۃ
دولت دا کر خزانہ ایتھ رکھ لیں
ہرگز اسنوں نہ جاوسی دولت تیرے نال
وچہ انہاں دے ہیری فرودے جا کے سنی معلوم

کڈھ زکوٰۃ اس مال دی کرکے جلد حساب
جانیوں الویں قلعہ بک کرکے ایہہ خیال
باغی ہو کر قلعے وچہ لیساں تدوں پناہ
آکھ دیہو قارون نوں جا کر اتنی بات
رکھے تمامی مال نوں جتنے تین ہزار اُہ
جبکہ حق خدا ہیرا اصول نہ کریں ادا
سن کر حکم خدائیدا حضرت موسےٰ اُٹھ
سن الگوں آکھدا حضرت موسےٰ نوں
کہیا نبی کلیم نے سن کر او سدھی بات
جتنیاں دسیرا کُل تحفیں دو مال تینیاں نال
ایہہ گل سن کرنی نوں کہندا اوہ بدذات
آتنا لمبہ کرنی نوں اوڈھ گیا تھر دل نوں
دسیاں دو سو اشرفی تینوں ہیں انعام
مجلس وچ کلیم نوں جا کے کر بدنام
عورت سی بدکار او ہن لئی اوس گل
جتھے نبی کلیم سی کردا وعظ بیان
ہے سی اگے وعظ دے وچ شرع ایہہ مذکور
سن الگوں قارون نے کہیا مجلس وچ
نال بیگانیاں عورتاں کرنا آپ زناہ
ثابت تیرا اوپر جو ہوئے ایہہ خطا
حضرت نے فرمایا جے میں کراں حرام
کہیا تد قارون نے کیتا تد دو زناہ
سد عورت نوں آکھدا اوس تمامی حال
عورت تائیں نبی دا معلم ہویا شان
میرے نال قارون نے کیتا ایہہ اقرار

سن کر حکم قارون ایہہ اٹھا او کھڑ شتاب
جنگ کرسی جدان کے موسیٰ میرے نال
مجھ موسےٰ نوں حکم ایہہ کیتا پاک الاہ
دیہہ ہزار دینار تھیں ہک دینار زکوٰۃ
اوہنے کیسے غریب قول کیتو دیوے دینار
موسیٰ اوہ تد موڑے نازل تہہ خدا
جا کہیا قارون نوں مول نہ کیتی دیر
میرے مال زکوٰۃ دا فیصل نا ہیں توں
ہے ایہہ حکم خدائیدا کڈھ شتاب زکوٰۃ
مجھی جنت دیاں نعمتاں دیسی جل جلال
سانوں ایہہ منظور نہ ہرگز تیری بات
ہک عورت نوں سدکے ایہہ سکھلا ند گل
نالے زیور کپڑے مفت کراں اکرام
کیتا میرے نال ہے اس نے فعل حرام
آندی او وہ قارون نے حضرت موسیٰ دل
لے آیا قارون او وہ عورت اوس مکان
بچہ لسیں زناد مجھیں چھوڑ وفسق و فجور
کیوں تدھ آکے خلق نوں ناحق کیتا نیچ
لوکاں تائیں آکھنا ہے ایہہ بڑا گناہ
تاں پھر تیرے واسطے کٹھڑی ہوگ سزا
واجب میرے واسطے کر دینا قتلام
لے آیا ہاں نال میں عورت ایہہ گواہ
موسےٰ جو کچھ فعل ہے کیتا تیرے نال
مجلس اندر اوس نے کیتا ایہہ بیان
موسےٰ نوں جے کریں توں مجلس وچہ خوار

فخر تکبر رب نوں ہرگز نہ منظور
ڈگا سر دے بھار اوہ جو ہویا مغرور
حاجت نہ کجھ کہن دی جانے سارا جگ
اوچا نام سدا ایہا ہی ہوویں تج اک
سمجھاں والے سمجھسن تیری ایہ تقریر
ہن عامل مقتول دی کر حالت تحریر

قصہ عامیل مقتول

اسرائیلی قوم وچ آہا اک جوان
نام اوسدا عامیل سارا وی کرے بیان
دولت مال بے اوڑکا آہا اوسدے پاس
اسیر بے اولادی دل وچہ کرے قیاس
اوسی ہک لڑکا اوسدے بھائی دا فرزند
اوہ چاہے جے مال دا ہوسی ایہ خواہشمند
رات دنے اوہ دل وچہ کردا ایہو خیال
مار سٹاں ہن ایسنوں دولت لواں سنبھال
اوڑک اک دن اوسنے راتیں موقعہ پا
چاچے تائیں جا سکے دتی تیغ دھا
لاش اوٹھا کے اوسدی جلدی راتو رات
شہروں باہر جا سکے سٹ آیا بدذات
گذر گئی اوہ رات جاں ہوئی فجر عیاں
بجھدا اوہدے ہر طرف لبھیں وسدے نشان
آکھے دوجے روز دا ایں دکھا ہول
ڈھونڈن کارن آدمی بھیجے ہر رسول
ہر پاسوں ڈھونڈکے کردے پھرن تلاش
اوڑک باہر شہر تھیں لدھی اوسدی لاش
شہر دے اوس مکان دے رہندے ہن جو لوک
جھوٹھا دعویٰ اوہناں تے کیتا اوسنے ٹھوک
چاچا میرا انہاں نے مار کیتا قتلام
تاں پھر نبی کلیم نوں کہندے لوک تمام
یا موسیٰ توں عرض کر اللہ دے دربار
ماریا جس عامیل نوں ہو جاوے اظہار
جب کہ معلوم ہو گیا کیتا جس قتلام
دین تیرے دی پیروی کرساں اسیں تمام
منکا اوسدے دین تھیں آہے اوہ مجہول
جدم سر تے آبنی کرنا پیا قبول
اس تہمت وچہ جدوں اوہ گئے وچارے کھاس
آ قراری ہوئے حضرت موسیٰ پاس
اس تہمت تھیں اسانوں جھگڑوں کڈھ نکال
سبھ احوال لیا و سال اسیں تساڈے نال
حضرت موسیٰ نے کہیا جو رب نوں منظور
اسیں تساڈے واسطے کرساں عرض ضرور
جاں پھر وقت دعا دا ہویا آن قریب
کیتی عرض کلیم نے اگے رب مجیب
یا رب توں عامیل دا قاتل کریں ظہور
جھگڑن جو ایہ آدمی پکڑے باجھ قصور
کیتا حکم کلیم نوں تاں پھر رب جلیل
قدرت تھیں ہی کرانگا زندہ ایہہ عامیل

آپے اوہ بتلاوسی جس نے کیتا خون
آکھدا انہاں نوں جا کے گاں ہک اس حلال
حضرت موسیٰ اونہاں نوں دتا حکم سنا
آکھن لگے گاں اوہ ہووے کیہڑے رنگ
پچھیا نبی کلیم نے حکم ہویا ایہہ نال
نا بڈھی نا بکرا اوہ ہووے عین جوان
نا کوئی اوسنوں داغ ہو نہ کوئی ہو قصور
کھول سنایا اونہاں نوں حلیہ سبھی تمام
کتھوں ایسی شکل دی لبھے ساہنوں گاں
اوسے ویلے آگیا حضرت جبرائیل
آکھن لگا اونہاں نوں فکر نہ کریو کار
اندر اینہاں جو ہے شخص فلان
جے ہے خواہش تساں نوں جا ہو اس دے کول
چمڑا اوسے گاں دا جتنا سرتاپار
جیکر ہووے تساں نوں قیمت ایہہ منظور
ایہہ گل لکا اونہاں نوں ٹر گیا جبرائیل
سی ہک بندہ رب دا عابد نیکوکار
گھر اوس دے ہک پتر سی اوہ کا نک عجب
جنگل وچ اوہ گاں اوس جا کے دتی چھوڑ
یا رب میری گاں ایہہ رکھیں امن امان
کر رہیا جد سو نیکی جا پہنچی موت
چر ہی آ جاوڑ وچ پچھے بارت اوہ گاں
ہویا جد اوہ جوان اوہ نیا بندا فرزند
چن لے آوے لکڑیاں جنگل چوں جا
جتنی قیمت اوسنوں ہوسی روز وصول

ظاہر ہوسی اوس دا قاتل اوہ ماہوں
بار لئی اوپر لاش دے اوس دی جیہڑا گل
ذبح کرو ہک گاں نوں کیتا امر خدا
پچھدے ساہنوں رب تھیں ذبح دا رنگ
گوہڑے سوہے پیلے رنگ دی ہووے سوہنی گاں
نا کھوہ جوئی کسے نے نا اوہ ہالن جان
رنگت اوس دی دیکھ کے لوک ہوون مسرور
سن کے اگوں آکھدے ہے ایہہ مشکل کام
جد تک ہووے خبر نہ ڈھونڈیاں کتھوں ہی لبھاں
مشکل ہویا انساناں دی پچھیا رب جلیل
گاں ہک اسے قسم دی ولاں میں بازار
چاہسن آسے اوہ وچنی ایہو سکو گاں
قیمت لکھی ہیں اوساہی کیہا تساں نوں کھول
نال روپیاں تساں تھیں لیسی اوہ کہل
جاہسو جلد خرید کے لو ذبح ضرور
اگوں اوسنوں پڑھ تھیں گاں دی تفصیل
اسرائیلی قوم تھیں صالح بزرگ وار
نال گاں نوں ہک ہوئی قسم عجب
سونپ خدا نوں پاک نوں سر پڑ کے چھوڑ
دلوں مہر دے پت نوں ہوئی جد اوہ جوان
گھر دے اندر آئے کے ہویا تساں ہی تور
نال حفاظت رکھی رکھی سبے نقصان
خدمت اپنی ماں دی کردا سب پسند
وچ آ کے شہر وچ کرتے بار دو جا
رکھن تن بنا ونڈا اللہ دا مقبول ہو

ہک حصہ اوہ مال نوں دیندا نت مسکین
ترجا حصہ کھاندے کے آپ کرے گذران
ہک دن اوسنوں ماں تے اکھ سنائی گل
او سوچ تیرے باپ نے چھوڑی سی اک گا
جاتوں اگے دیندے کریں سوال دسا
جنگل وچ اس جائے کے کیتا جدوں سوال
سورج دا رنگوں چمکدا اوسدا بدن صفا
ماں اوسدی دیکھ کے کہندی اوسنوں لوک
ایسی طاقت ہوں نہ خرچوں ہاں لاچار
ویچن کارن جدوں اوہ آیا طرف بازار
پچھن لگا اوس تھیں ویس گائیں دا مل
کہیا فرشتے اوسنوں بن کے ہک جوان
دسیا عامل دا سارا جو ند کھول
اس گائیں دی اوہناں نوں حاجت سخت کمال
چمڑا بھر دینار نوں قیمت دئیں سنا
سن ایہہ بات جوان نے گاں آندی پرتا
گاں اوسدی اوہ ویکھ کے بہت ہوئے شاد آپ
کہیا اوس جوان نے جوڑے اوسدی کھل
ستنے قیمت اوہناں نے گاں لیاندی کھول
چمڑا لاہ کے اوسدا نال دیناراں بھر
لاش تے گاں عامل دی موسیٰ نبی خدا
رکھی اوپر لاش دے جاں اوہ جیوے کلیم
مجلس اندر لوک کے کہندا اوہ مقتول
خاص بھتیجے ظلم ایہہ کیتا میرے نال
لالچ پچھے بھتیجے نوں کیتا اس قتلام

دو چار رب دے نام تے کھا جاون درویش
کرے عبادت رب دی ہویا نیک جوان
وچ فلانی جوہ دے مشغول ہووے جل
تیرے کارن رب نوں سونپ گیا اس نال
اوہا امانت تدھ نوں دسی ہوو خدا
حاضر ہوئی گاں اوہ حکم خدا دے نال
پکڑ شتابی اوسنے آندی گھر وچ ہلا
جے ہوندی توفیق تاں رکھدا نہ کول
ترے دینار جائے کے وچ ویچیں بازار
آدم شکل فرشتہ بھیجیا رب غفار
کہیا اوس جوان نے ترے دیناراں گل
اتنی قیمت نال توں ہوں نہ ویچیں گاں
حضرت موسیٰ آوسی تیرے کول ضرور
لیسی تینوں وہاں کھیں بہتا اسدا مال
آپے تینوں دینگے ہوکے خوشی رضا
اودھر انہوں اوہ لوک بھی ڈھونڈ ڈھونڈ کے تھکے آ
پچھن لگے ایسدی قیمت لوں شتاب
نال دیناراں بھر دیہو مکدی گل
کیتی ذبح لیائے کے حضرت موسیٰ کول
دی قیمت دسی اوس مالک دے گھر
گائیں دی چھوہ کدھ کے دیندا اوپر ٹکا
زندہ ہوئی لاش اوہ قدرت رب رحیم
تینوں کس نے قتل نہ کیتا ہوئی
تاں جو اسنوں مار کے دولت لواں سنبھال
ناحق ہوئی کیسے نوں کر دتی بدنام

انتی بات سُنائیے کے فوت ہویا پھر جب
بدلے اوس عامیل دے موسیٰ نبی خدا
نال اسباب جو اوسدا حضرت نبی کلیم
اس نہیں چھپے لوک اوہ ہوئے مسلمان
ویکھ نبی دا معجزہ منی وحدت رب
اس جیہا ہے گھر جدا آکھ سنا داں حال

اس جہے اوس نشیاں بھی خلقت سب
بکر لٹکھیا اوس دا ڈھا قتل کراں
وچہ قرآن عاجزاں لیتا سب تقسیم
اوپر نبی کلیم دے لے آئے ایمان
ہنہیں نال گا دیرہت اوہ ہیں آگے سب
اندر قصص الانبیاء جھول کر ہنے حوال

رفتن موسیٰ علیہ السلام بدیار شام وقتل کردن عوج بن عنق را و اسیر شدن قوم آن ذات در میدان تیہ مدت چہل سال

اک دن نبی کلیم نوں رب کیتا فرمان
پھیر بس کیتا انساں نوں ملک مصر دا شاہ
کوچ کر جب مصر تھیں جا ہو شام دیار
سنیاں جد وی کلیم نے رب دا اکھ فرمان
جس قوم نیڑے شام دے سارے ہتھ آن
بجے طرف شام دی جاسو سانتے طور
دسدا ہے کیہڑے حال وچہ اوہ کافر مجوس
پوہتے نیڑے شہر دے جاں اوہ سب جوان
ستی اوہ پتر عنق دا ادا دی کرے بیان
بیٹھے اوسدی ماں دا اواں خلق بیان
وڈا قد او اعوج سی دیکھ ڈراں انسان
جدوں زمانے نوح دے آیا سی طوفان
سوچ کر پھر جدا پیا ہو دے قدم
کل سمندر اوسنوں آون گوڈیاں تک
ہتھاں نال سمندروں مچھیاں سی نکال
ترن ہزاراں برس جی او پچھے سال

وطن قدیمی تسانا ملک آہا کنعان
من اوہ مرضی اسانڈی کیتا پاک الاہ
کر و حکومت اپنی مار و قوم جبار
لے کے اپنی قوم نوں ہویا ترت روان
گھلے حضرت قوم تھیں باراں مرد جوان
سانوں حالت ملک دی آن دسو فی الفور
ہوئے روانہ شام ول اوہ باراں جاسوس
ڈٹھا اونہاں عوج نوں بیٹھا اک مکان
نام صفوراں اوسدا آدم جان
آدم دی اوہ دھی سی باپ ہویا حیران
سارے ہے ترے ہزار گز لمبی عشرتاں
بچیا قوم کفار تھیں ایہو ہے ایمان
تن سو گز طور ان وچہ اوہ ڈب سکیا کیں
چوٹی اوسدی ہو رہی سورج دے نزدیک
اوچا کر کے مچھلی بھنے سورج نال
اوسنانی عمر تساہے ولوجہ کریہ خیال

لے کر حضرت آدموں حضرت موسیٰ نیک
سنوں حقیقت شہر وچہ گئے جدّی جاسوس
پا کڑتے دی بانہہ وچہ آندی عورت پاس
جینوں پکڑن واسطے آئے ایہ جو آن
عورت کہندی انہاں تنوں ہرگز موں نہ مار
عوج اونہاں نوں چھوڑیا سچے لیک جان
موسے کہیا قوم نوں نا ایہ دسناں حال
چودی اونہاں قوم نوں کیتا حال بیان
کہندے حضرت تمام دل اسیں نہ جاندے موں
حضرت موسے آکھیا ساڈی فتح ہمیش
اپنا حکم چلاوساں زیر کراں ملعون
آخر ساری قوم نے دتا صاف جواب

اوہ اس جہان دے زندہ رہیا کولیک
عوج اونہاں نوں دیکھ کے پکڑ لیا منحوس
گڈھ وکھا یوس اونہاں نوں وچہ کریں قیاس
گھٹاں جے وچہ سمجھ دے سچے نبی مرجان
کرن تیرے زور دے جا ملک ادکار
موسے اگے عوج دا دسیا کل جہان!
مت وہ ڈر کے تمام دل جان تساڈیاں
من کر ساری قوم دے کھل گئے اوساں
کاہنوں زوری جا بیٹھے کریئے موت قبول
ساڈے نال کفار دا زور نہ جاندا پیش
جیوں نکا گئے زمین وچہ نکھر گیا قارون
جیوں خبر قرآن وچہ دتی رب وہاب

قَالُوا یٰمُوسیٰ اِنَّ فِیھَا قَوْمًا جَبَّارِیْنَ وَ اِنَّا لَنْ نَّدْخُلَھَا حَتّٰی یَخْرُجُوْا مِنْھَا
فَاِنْ یَّخْرُجُوْا مِنْھَا فَاِنَّا دَاخِلُوْنَ ۝

جتنے کہیا قوم نے اے موسے سردار
داخل ہوواں اسیں نہ ہرگز اوتھے جا
جیچر اوتھوں نکل اوہ جاون لوک تمام
یوشع تے کالوت دو آہے وچہ سردار
موسیٰ تے ہارون جان دو نویں تکے سدھا
آکھن لگے قوم نوں دوویں ایہ مقبول
حملہ کر دروازیوں پہو اونہاں نے دھا
کردو کل رب دا چھوڑو ضد فساد
کر کوشش اونہاں نوں بہت رہی سمجھا
ہوسے تا نہیں آکھدے سمو کہ بہت کڈول
ہے اوہ قوم عمالقہ صاحب زور کمال

رہندی ہے اس شہر وچہ ڈاڈھی قوم جبار
جد تک اوتھوں نکل نہ جاوے قوم جفا
تاں پھر داخل اسیں جا ہوساں اندر تمام
اندر ساری قوم دے دوڑے نیکوکار
اونہاں نوں پیغمبری کیتی رب عطا
بارو قوم جبار نوں کنڈ نہ کریو موں
اور اونہاں نے تسانوں دسی فتح خدا
جیکر تساں یقین ہے چل کے کرو جہاد
ایہہ ہرگز قوم نے بات نہ منی کار
جد تک اوتھے رہن اوہ اسیں نہ جاواں مول
توں تے تیرا رب جا لڑو اونہاں دے نال

قصہ کوتاہ قوم نے دتا جلدوں جواب
حضرت موسیٰ اوہناں تھیں ہو گئے بہت خفا
یارب میری قوم ایہہ قابو رہی نہ مول
یک بھائی ہارون ہے میرا فرماں دار
نازل کر توں انہاں تے یارب کوئی سزا
حکم ہویا وچ شام دے کرنا دخل مقام
پھرسن اندر جنگلاں سرگردان ملول !
سن کر حکم جناب تھیں ہو چلے نبی خدا
دونویں بھائی شام ول ہوئے اُٹھ رواں
موسے تے ہارون جاں چلے شام دیار
فجر ول لے کر شام تک کیتی واہو واہ
ڈیرا کیتا رات نوں اندر اک میدان
کیا دیکھے اوہ قوم سب قدرت نال خدا
اوڈنے پھر مصر دا رستہ اوتھوں بھال
ہوئی جاں صبح پھر اوتھی قوم تمام
کر کر سوچاں دلے وچ بہت ہوئے حیران
سارا دن وچ جنگلاں پھچ پھچ ہوئے خوار
پھر ہوئی جاں اوتھے کیتا جلدوں دھیان
کتنی مدت حال ایہہ رہیا اوہناں دے نال
کر پینڈے جلدوں اوہ پالن دوا سکھات
آخر دل وچ سبھ نوں آئی ایہہ وچار
حضرت یوشع تھے اکھواں ایہو بات ضرور
کر لواگے رب دے توبہ استغفار
اندر اس میدان دے موجود سب مقیم
اوسے باجھوں تساں نوں رستہ لبھے نہ کو

اسیں نہ ہرگز شام وچ ہوندے بچ خراب
اگے رب رحیم دے کیتی بڑی دعا
ہرگز بہتر نال ایہہ جان نہ کیسے سُول
دوجا اپنی جان ہے ہور نہ کوئی یار
بے حکماں دے سنگ تھیں سانوں کریں جدا
جانی بر سال اوہناں نوں کیتا اساں حرام
بے فرماناں اُپر توں کر افسوس نہ مولی
لے کے نال ہارون نوں ٹریا پکڑ عصا
بعد اوہناں تھیں قوم دا میتھیں سنو بیان
قوم تمامی مصر نوں ہوئی اُٹھ تیار
کر کر پینڈے سفر وچ ہوئے حال تباہ
گذر گئی اوہ رات جاں ہوئی فجر عیان
جتھے موسے چھوڑیا بیٹھے اوسے جاء
رات پئی تاں پھر اوہ سٹے خوشیاں نال
نظری نہ آیا اوہناں نوں اوہا پھیر مقام
آخر تیجے روز اوہ ہوئے پھیر رواں
تھکے ماندے رات نوں سُتے وچ اوجاڑ
نظری آیا اوہناں نوں اوہا پھیر مکان
خرچ تمامی سفر دا مکا رستے خال
اوہ ہار تکر کے بیٹھیاں اوہا کالی رات
بڑی دعا کلیم تھیں ہوئے اسیں خوار
تساں جہم دمر دے حکم وچ کیتا ایڈ قصور
مدت کیتی ایہہ اتھے پھر جا بخشے رب غفار
جلد تک مار نہ عوج نوں آدے نبی کلیم
انہوں پہنچ پہنچ رات نوں اوس ہلاک نہ کر

آخر اوس میدان وچہ بیٹھے ڈیرے مار
چھتی کوہ میدان اوہ لماں ہیسی جان
چالی برساں رہے اوہ اندر اس میدان
چھوڑ فریرا انہاں نوں اندر آسے حال
ٹریا جد قوم تھیں موسیٰ نبی غفار
بیٹھا باہر شہر تھیں کر کے رب دی آس
غصے نال کلیم نوں کہندا اوہ شیطان
مارن آیوں تجھ نوں جا لے نال دلیل
ایہہ گل آکھ پہاڑ اک آندا اوس وڈا
سٹن لگا نبی تے جاں اوہ چک پہاڑ
ہکو عاصا ماریا اوسنوں نبی کلیم
ذکر قد کلیم دا راوی کرے بیان
ذکر اورا اوچھلیا موسے نبی خدا
ہوہو تس زمین تے ڈگا اوسے نال
لاش ڈگی جد عوج دی اندر اوس اجاڑ
کسی مدت رہی اوہ اندر اوس میدان
ہکو ہڈی پشت دی آسے ایڈ بلاء
چالی برساں بعد جاں یوشع نبی امام
اوہا ہڈی عوج دی یوشع نے منگوا
کتنی مدت نیل تے بنی رہی اوہ پل
حضرت موسیٰ عوج نوں ہویا مار رواں
ڈٹھا آ کر قوم نوں بیٹھی امن امان
آکھن لگا اونہاں نوں نال زبان پکار
من لے چلو شام ول ماراں قوم جبار
تاں پھر بیٹھا قوم نے رب دے مقبول

اگے رب رحیم دے کر دے استغفار
غرض اٹھاراں کوس سی تیہ نام جہان
جیہڑا لکھیا آدمی راوی کرے بیان
موسے نبی کلیم دا آکھ سنا احوال
منزل منزل چل کے آیا شام دیار
خبر سنی جد عوج نے آیا موسیٰ پاس
کس ارادے ویر توں بیٹھوں سر نکال
جیوں اگے فرعون نوں ڈوبیوں وچہ نیل
حملہ کر کے زور تھیں آیا موسے داء
حضرت موسے اوسنوں لیا تسالی تاڑ
ڈگا موہنہ دے بھار اوہ قدرت رب رحیم
ذکر لماں اونہاں دا عاصا ہیسی جان
تاں گٹے تے عوج نوں عاصا لگا جا
اندر دے ساعتے مویا ہووے حال
نظری آوے دور تھیں وانگ بلند پہاڑ
گل گیا اوتوں ماس جاں ہوئے ہڈ عیاں
لکھیا جس دا ذکر ایہہ وچہ قصص الانبیا
ملک جباراں فتح کر آیا مصر مقام
اوپر دریا نیل دے دتی پل بنا
لنگھ کر اوس تھیں آدمی آون جاون کل
جتھے اوس دی قوم سی آیا اوس میدان
حضرت موسے ویکھ کے بہت ہویا حیران
حکم رب دے تھیں عوج نوں آیا ہاں میں مار
کراں حکومت اپنی دور ہوون کفار
ساتھوں اس اجاڑ تھیں رستہ ملے نہ مول

خوب سفیدی پکڑدے ہیسن ہوئے کل دور
لڑکا لڑکی اونہاں دا پیدا ہوندا جو
جیوں جیوں وڈے ہوندے اوہ انہاں دے بال
اک دن عرض لاوندے اگے نبی خدا
اسدے بدلے ہور کجھ دیوے رب غفار
ساگ ہوسے تے ککڑیاں بھی مسر اندی دال
غصے ہو کے قوم نوں کہیا نبی غفور
اگے اپنی جو اہتسول پایا کیا نقصان
جے اس جائی تساں نوں نہ ہووے گذران
جے ہے حاجت تسانوں چھڈو ویکھو یہ جا
شہر کسے وچہ جائیکے ڈیرا کرو تمام
ایہہ گل سن کے نبی تھیں چپ گئے سب عوام
گذر گئے ترہیہ سال جاں اندر اوس میدان
اگے ذکر وفات دا کرساں چل اظہار
جتنی قوم کلیم دی آہی اوس مقام
باقی جیہڑی اونہاں دی رہی پچھے اولاد
نکلے اوس میدان تھیں فضل خدا دے نال

نا ہڑدے نہ پاٹدے قدرت رب غفور
کپڑے گلو چہ ہوندے ننگا جمے نہ کو
وددے جاون اونہاں دے کپڑے نالو نال
من سلویٰ جو اساں نوں دتی رب غذا
اوہ تے جیہڑی زمین تھیں ہووے پیداوار
ہووے کنک پیاز جو کھاوال خوش حال
اجے تساڈیاں خواہشاں ہویاں ہویاں دور
مرضیاں اپنیاں پھیرن لگے تسیں جتان
جا ہوو اس اجاڑ تھیں ہوری کسے مکان
ایسی وچہ اوجاڑ دے کیوں بھاکھے ہوا
جو کجھ اوتھے منگسو ملے تسانوں عام
پھیر مخالف مردے چیز نہ منگی کور
موسے تے ہارون نے چھوڑیا ایہہ جہان
پر موسے تے خضر نوں میل ہوال ہک وار
اندر چالی سال دے ہو گئی فوت تمام
چالی برس بعد اوہ کیتے رب آزاد
ہن موسے تے خضر دا آکھ سناواں حال

ذکر ملاقات حضرت موسیٰ و حضرت خضر علیہ السلام

ہے سی کم کلیم دا کرنا وعظ مدام
ہک دن اوس میدان وچہ کردا وعظ بیان
دیکھ فضیلت نبی نے کیتا فخر عیان
سبھ تھیں بہتر مجھ نوں علم دتا رحمان
یاد مینوں توریت ہے ساری نوک زبان
پہونچی ایہہ گل نبی دی اندر پاک جناب

دسے اندر خلق دے جو ربے احکام
سر تے ابر سفید نے سایہ کیتا آن
دنیا اندر کون ہے جو میرا ہم شان
مینوں افضل سبھ تھیں کیتا وچ جہان
ایڈی وڈی جسنوں چالی اوہڑا وکھان
غیرت بار دل رب نے کیتی جھڑک نشان

اے موسے ایہہ بات توں ہرگز مول نہ آکھ
جانِ حضرت خضر نوں کیتا حکم خدا
کیتی عرض کلیم نے وچہ رب دے دربار
حکم ہویا جس جگہ تے ملن دو دریا رکہ
مجمع البحرین ہے اوسدا گہہ دا نام
حضرت موسے رب تھیں ستکے ایہہ نشان
کھاون کارن لئی مچھی اک بھنوار
چلدے چلدے آگئے اوپر اوس دریا
وضو کردیاں اونہاں تھیں ڈگا قطرہ آب
مچھلی وچوں ہل کے بچ وڑی دریا
اوسجا گیہ تھیں جدوں گئے آگے چل
یوشع تائیں آکھدا مچھلی جلد نکال
سن کے موسے آکھیا واپس اوسے جا
ماہی بنی کلیم نے وچہ دریا دے چھال
اگوں قدرت رب دی ڈٹھی وچہ دریا
اوس گنبد وچہ کھڑا سی خضر علیہ السلام
فارغ جدوں نماز تھیں ہویا اوہ مقبول
کیتا بعد سلام دے موسی تھیں احوال
آکھن جیت اک جانور قدرت نال خدا
چونچ بھر اوس دریا تھیں پیتا ادھی آب
اے موسے اجہہ علم ہے مینوں تینوں سب
اینوں سے اوہ علم سبھ اگے علم خدا
گھٹدا تائیں سبہ تھیں جانا علم ودھیک
اک ہوں اک ذرہ نوں دتا علم خدا
خضر کہیا مے باطنی علم جو پایا میں

بندے سے ہمیرے بدھو تھیں جنگ جھگڑے لاکھ
علم فضیلت اوسنوں کیا کیا ہوئی عطا
کتھوں ملسی خضر اوہ مینوں رب غفار
اوتھوں تینوں ملے گا اوہ مقبول خدا
جا کے مل توں اوسنوں اندر اوس مقام
یوشع تائیں نال لے ہویا ٹرت روان
حضرت یوشع جا لئی مچھلی اندر یار
کیتی وضو ساز کے دوہاں نماز ادا
مچھلی تائیں ہو گیا زندہ ہوئی شتاب
ایہہ سر نبی کلیم نوں ہرگز خبر نہ کا
آئی یاد کلیم نوں مچھلی والی گل
تاں اوس نبی کلیم نوں دسیا سارا حال
اوہ مچھلی تاریاں لیندی وچہ دریا
تاں جو مچھلی پکڑ کے جلدی لواں نکال
پانی اوپر کھڑا اک گنبد اوسے جا
شاغل وچہ نماز دے اندر اوس مقام
کہیا سلام کلیم نے کیتا اوس قبول
تاں پھر نبی کلیم نے کھول سنایا حال
اوہ دا اوڈدا آکھیا اوپر اوس دریا
حضرت خضر کلیم نوں لگا کہن شتاب
ہور کہیا ہم جہاں نوں کر کے ہشیار رب
چونچ بھر کے مشکدی لیکیا جیوں قطرہ دریا
توں تے میں کی جاندے اللہ دے نزدیک
موسے کہیا اپنا مینوں علم سکھا
تے دکھلاواں تدھ نوں صبر نہ کرنا ایں

موسے کہیا جے کدیں جا سیا رب رحمان
کہیا حضرت خضر نے بہتر موسے نوں
بھانویں تیرے عقل وچہ جاپے اوہ قصور
آخر دونویں ٹر پئے کرکے اقرار
کشتی اوپر کلیم نوں خضر رہیا جد چاڑ
حضرت موسیٰ ویکھ کے کیتا جھٹ سوال
خضر کہیا میں کہیا سی صبر نہ کرنا تیں
جاں پھر اوتھوں چل کے گئے اگاہاں یار
پھر موسیٰ نے آکھیا ایہ کی کیتی کار
کہیا سی میں نہیں توں کرنا صبر قرار
دونویں اوتھوں ٹر پئے آیا اک گران
کسے نہ پرتا او نہاں نوں کھانا جا ہول
پھر دیاں پھر دیاں اونہاں نے ڈٹھی اک دیوار
لگ پیا آہے کندھ اوہ پھر خضر بنان
حضرت موسیٰ ویکھ کے کہندا اجہی وار
جیکر اجرت نال توں کردوں ایہو کام
خضر کہیا اس کم دا تینوں نہیں شعور
منع کیتا اس بات تھیں تینوں کتنی وار
سن تینوں سب بات دساں کھول اسلیں
بہت بیچارے آدمی کشتی اوہ چلان
ظالم سی اک بادشاہ سیا اونہاں دے نیس
اس کارن میں اوسنوں دتی تیج لگا
دوجا اوہ جس بال نوں کیتا میں قتلام
جے اوہ وڈا ہوندا پھڑدا کفر ضرور
ماپیاں نوں بھی ڈوبدا ہوندا آپ جوار

صبر دل ہو ساں ہول نہ تیرے فرمان
بھانویں جو کجھ کراں میں پرت پچھیں نوں ل
دخل نہ دیویں ہول توں جے سکھنا منظور
اول دونویں جا ہوئے کشتی تے اسوار
تختہ پٹ گئے خضر نے کشتی چھوڑی پاڑ
بوڑن لگوں خلق نوں ایہ کی کیا خیال
حضرت موسے آکھیا بھل گیا حال میں
اچن چیت اک خضر نے لڑکا چھڈیا مار
خضر کہیا توں اپنا بھل گیوں اقرار
حضرت موسیٰ آکھیا معاف کرو اِک وار
لوکاں کولوں اونہاں نے کھانا منگیا تاں
داخل ہوئے شہر وچہ دونویں اوہ مقبول
بہت پرانی کندھ اوہ ڈگنے آہی تیار
خوب مرمتا ونسوں لیتا نال دھیان
اجرت باجھوں پھر توں لگ ہوں کس کار
اوہا پیسے خرچ کے لیندے کل طعام
تیرے میرے وچہ ہن پیا فراق ضرور
علم اساڈا دیکھ کے جرنا ہے دشوار
کشتی پہلی وار جو کشتی میں نقصان
محنت کر کے اوسنھیں کتنے ماہ کھان
ثابت کشتی ویکھ کے زوری لیندا کھس
بچل تک دے بادشاہ ہول نہ لیسی آر
ماپے اوسدے نیک سن وپر راہ اسلام
واقف کیتا مجھ نوں پہلے رب غفور
اس حکمت دے واسطے میں اوہ چھوڑیا مار

لے کے نال ہارون نوں موسیٰ نبی خدا
ہے سی اوسے باغ دا رب کیتا فرمان
کیا اوہ سوہنا باغ سی زینت تھیں بھرپور
ڈٹھا جد ہارون نے آیا بہت پسند
موسے نوں فرماوندا ایہہ کیا جگہ عجیب
اتنی بات ہارون جاں کیتی نال محبت
نال پیار ہارون دی قبض کیتی اس جان
لیھے کہن زمین وچہ لتھی تخت سمیت
دیکھ حوالہ باغ تھیں موسیٰ ہو یاروان
کہندا اج جہان تھیں فوت ہویا ہارون
سنکر اگوں قوم نے نہ کیتا اعتبار
حضرت موسیٰ ؑ کہیا جانے پاک خدا
کہندے جے تدھ آپ نہ کیتا اوسنوں جان
نال مہر اگے رب تھیں کیتی تُدھ فیر دعا
ملک حضوری لاش نوں آئے کھن شتاب
سانوں کجھ اس لاش تھیں پتہ نہ لگدا مول
جد تک سانوں لاش نہ دسے آپ پکار
حضرت موسے رب تھیں منگی پھیر دعا
اوسے وقت جواب اوہ سنوں رب غفور
بھیجی اللہ پاک نے میرے ویر موت
اتنی گل جاں کر رہیا ہوئی جند ہوا
دیکھ حوالہ قوم نوں آیا تدل یقین
ہویا فوت جہان تھیں جاں حضرت ہارون
کرے خلیفہ کیتا اوسنوں نبی کلیم
تن برساں اس بات تھیں مگر بغیر اسیل

دو ر مکان اک باغ وچہ آئے دو ہیں بھرا
آ ہیں سے ہارون نوں آیا اوس مکان
دھریا او سوچہ تخت اک قدرت رب غفور
اوپر اوسے تخت دے بیٹھا قدر بلند
بہنا چاہیے اس جگہ آکے نال نصیب
بھیجیا ملک الموت نوں اوسے وقت خدا
تخت سنے پھر لاش اوہ او ڈ چڑھی اسمان
اگوں معلم رب نوں کیونکر [illegible] بھیت
آکے اپنی قوم وچہ کیتا حال بیان
گھٹ وچہ وڑ کر گیا میرا حال زبون!
کہن لگے ہارون نوں آپ آکھوں لوں مار
ہاں نہیں ہرگز مانیا اپنا ویر بھرا
[illegible]ل وکھا اوہ اسانوں لاش تسی ہارون
یا رب نوں ہارون دی لاش وہاں دکھلا
تاں پھر لوکاں دیکھ کے ڈٹھا ایہہ جواب
کیونکر جاناں تدھ ایہہ کیتا نہ مقتول
تد تک تیرے اوپر نہ مول کراں اعتبار
اک واری ہارون نوں یارب پھر جواء
بولیا میرے ویر دا ہرگز نہیں قصور
ختم حیاتی ہو گئی تاں ایہہ ہویا فوت
ملک حضوری لے گئے پھر اوہ لاش اوٹھا
باقی حالت کسانوں عرض کریں مسکین
موسیٰ وانگ بھاجا سی یوشع بن نون
موسے وانگوں اوسدا آہا خلق عظیم
آیا پاس کلیم دے ملک الموت وبیل

جا بیٹھن لگا اوس کھتیں موسیٰ نبی خدا
کرن زیارت مجھ دی آیوں میری کول
تاں پھیر نبی کلیم نوں کہیا ملک الموت
پچھیا میری جان توں کڈھسیں کہڑے راہ
کہیا نبی کلیم نے اس اساڈے وات
سنکر عزرائیل نے کیتا پھیر بیان
تاں پھیر عزرائیل نوں کہیا نبی غفور
تاں پھیر عزرائیل نے کہیا منہ اندر راہ
حضرت موسےٰ آکھیا سنکر اسدی بات
سنکر عزرائیل نے کیتا پھیر بیان
تاں پھیر عزرائیل نوں کہیا نبی غفور
سنکر عزرائیل نے کیتا پھیر مقال
غصے نال کلیم نے دتا پھیر جواب
رہندا اجے جناب وچ میرا ایک سوال
ایہہ گل سنکر ہو گیا واپس عزرائیل
یا رب اگے بندہ دے حاجت نہیں بیان
تاں پھیر نبی کلیم نوں رب کیتا فرمان
کیتی عرض کلیم نے یا رب پاک خدا
ایہہ اک سوال ہے میرا اوتھے حضور
اوہ تکے جاکے بندہ دی لولاں جمدہ تھنا
ہویا حکم جناب تھیں عرض تیری منظور
گیا اوپر کوہ طور دا رہیا پاک لقا
یا رب میرے بعد جو ہے میری اولاد
تنگ نہ رکھیں رزق تھیں یا رب پاک غفور
دسیں پیشہ حرام تھیں کہاویں رزق حلال

کیونکر آیوں دوستا لینوں حال سنا
یا میری جند لین نوں دس حقیقت کھول
آیا ہیں جند لین نوں ہوسیں تواج فوت
کہندا موہنہ دے راہ تھیں جھٹ ہی نکلیسا
کیتی نال خدا اسدی پوری جو لکھ بات
ایہیں دے راہ تساں دی قبض کرساں جان
انہاں اکھیں کوہ طور تے ڈٹھا رب دا نور
جان نکالاں تساندی سن ایہی نبی آلاہ
انہاں ہتھاں نال ہیں لکھی ہے توریت
پیراں دے راہ تساندی قبض کرساں جان
انہاں پیراں نال ہیں گیا اوپر کوہ طور
جان نکالاں تساندی حکم خدا دے نال
اجے نہ دیندا جان میں جاکوں رب خدا
جد تک کراں نہ عرض اوہ تیری کیہا مجال
کیتا حال بیان سب اگے رب جلیل
بینوں دوست تساندا البتہ دیندا جان
رہنا چاہیں اجے توں اوپر اس جہان
ہیں راضی ہرا مرنے تیری جیویں رضا
چاہنا اساں اک واری جاواں پھیر کوہ طور
دیکھاں تیرے نور دا پھیر اک دیدار لقا
آ اوپر کوہ طور دے دیکھ اساڈا نور
تھا اوتھا جناب وچ لگا کرن دعا
فضل کرم کریں آپ نوں مہر رکھیں شاد
کریں انہاں دے اندر دل دی کدورت دور
ہووے ہیں آپ رفیق توں امت میری نال

سنکر عرض کلیم نوں کہیا رب غفار
ماریا ویر زمیں دے عاصا نبی خدا
حکم ہویا ہن مار توں عاصا اوپر آب
اوسے تھوں نکلیا پتھر اک سیاہ
پتھر تے جاں ماریا عاصا نبی کلیم
کردا ذکر خدا اس دا نال زبان فصیح

اسی موسیٰ توں زمین تے عاصا آپنا مار
جاری ہویا قدرتوں اوس جائی تے ہر بار
پانی اوپر ماریا عاصا نبی شتاب
اوس تے عاصا مار توں کیتا حکم الاہ
کیڑا اوس تھیں نکلیا قدرت رب رحیم
موہنہ وچہ ساوا گھاس تے پڑھدا ایہ تسبیح

سبحان من يراني ويسمع كلامي ويعرف مكاني ويرزقني في قلب حجر

سبحان اللہ پاک ہے یا رب تیری ذات
جانے میری جگہ توں نالے سنیں کلام
کیڑے دے ول دیکھ کے موسیٰ نبی کلیم
اے موسیٰ کس بات تھیں ہوں دلیلیں جا
کیڑے بود وچہ پتھر آں دے بھی تینوں یاد
باقی امت تدھ دی میری پیدا وار
راضی ہو کوہ طور تھیں موسے بن عمران
رستے اندر اوسنے ڈٹھے ست جوان
حضرت موسیٰ دیکھ گیا انہاں دے کول
کہن لگے نبی نوں کرکے ڈاڈھی غور
توں بھی کرا دے ڈیکھ پاسیں بہت ثواب
ہوئی قبر تیار جاں موسیٰ نوں فرمان
داخل ہو کے دیکھ کھاں لوڑی ہے کہ نال
دیکھن لگا لحد نوں ہو گئے وچہ دراز
ربا میرے واسطے ہوندی رہسید گور
سینہ بہشتی قبر وچہ آندا ملک الموت
دتا غسل فرشتیاں حکموں رب رحیم
پڑھیا وچہ جناب دے موسے عالی ذات

ہیں عاجز ناچیز نوں دیندا توں دن رات
روزی پہنچا ویندا پتھر وچہ مدام
لگا کرن قیاس جیہ کہیا رب رحیم
ہیں رازق ہر چیز نوں رازق ویاں پہنچا
بھکھی لیہے طعام تھیں کیہڑی تیری اولاد
ہیں پیدا کیتس اپنی دلوال گویں وسار
واپس اپنی قوم ول ہویا پھیر روان
ہے سن قبر نکالدے اوپر ہک مکان
پچھدا کس دی قبر ہے سانوں دسو گل
ہے اک دوست رب دا اسدی ہے ایہ گور
نال انہاں دے رل گیا موسیٰ نبی شتاب
مالک سے اس گور دا تیرے جیہا جوان
حضرت موسیٰ گور وچہ داخل ہویا نال
چنگی لگی جگہ اوہ لمبا نال نیاز
اوسے ویلے رب نے دتا نور
سنگھیا جد ول کلیم نے اوتھے ہویا فوت
کفن پہنا اوس گور وچہ کیتا دفن کلیم
ڈیڑھ سو برس سال عمر سی پائی جدوں وفات

پتر اوہ باعور دا بلعم اوس دا نام
جو کجھ کرے سوال اوہ وچہ جناب خدا
سنے وزیران بادشاہ آیا وسندے کول
کر توں میرے واسطے رب دے پیش دعا
بلعم کہندا ہے اوہ رب دا خاص رسول
بھلا کر دتاں تسیں بھی ہو دو مسلمان
سنکر اگوں آکھدا بالق شاہ لعین
جے توں میرے واسطے کرسیں نہیں دعا
بلعم کہیا کدیں ناں مناں تیری گل
کہندا اوسنوں جائیکے اوہ بالق شیطان
دیواں گا میں تدھ توں دولت رقم دینار
کرے اساڈے واسطے وچہ حضور سوال
عورت جا کر آکھدی اسنے بلعم باعور
کر توں اوسدے واسطے رب دے پیش دعا
عورت دی بھی بات نہ کیتی اوس منظور
خدمت اندر آسیا بالق شاہ شریر
جمع کرو کجھ شہر تھیں عورتاں صورتمند
لشکر وچہ بلعم دے بھیجیو فی الحال
جاندا اوہ فعل حرام وچہ جا ہوون مشغول
اس حیلے تھیں تساں نوں ہوسی فتح نصیب
اوسے ویلے بھیجسی عورتاں جلد منگا
یوشع والی قوم وچہ گھتیاں جلد روان
نازی کسے نہ اوہناں نوں کیتی بول نگاہ
بعض روایت اوہناں تھیں کیتا کی زنا
ستر ہزاراں آدمی مریا نال طاعون

اسم اعظم داور دا اوہ کردا رہے مدام
کریسندا منظور سی اوس دی رب دعا
ناں اوس دے آکھدا بلعم نوں اوہ قول
یوشع کولوں اسانوں دیوے فتح خدا
کر میری دعا اس واسطے میں نہیں کردا قبول
اوہ یوشع نبی دے لئے آؤ ایمان
اسیں نہ ہرگز اوسدا کدیں قبولاں دین
اسدی بیکے تدھ نوں سونے یاں چڑھا
تاں پھر بالق آئیا عورت اوسدی کول
خاوند تیرا منّدا نہیں میرا فرمان
میری خاطر اوسنوں توں جا کہو بلوا
رب اساڈے سر لکھی یوشع دلوے تال
کیوں بالق دی بات نوں تہ نہیں کردا منظور
یوشع کولوں اوسنوں ہوندی فتح خدا
آخر بالق شاہ نوں سدّیا بلعم باعور
تاں پھر بلعم باعور نے دسی ایہہ تدبیر
خوب سنگار کرا کے اوہناں نوں حسن ہووے جنہ
اوہ بدکاری کرنگے اوہناں زناں دے نال
حملہ کرکے اوہناں نوں ترت کرو مقتول
آئی بہت پسند ایہہ بالق نوں ترکیب
گہنا گٹا اوہناں نوں خوب طرح پہنا
امیر تنہاں زناں تھیں دتی رب امان
کل تجویزاں اوسدیاں کیتیاں رب تباہ
اوسے ویلے اوہناں نے بھیجی رب وبا
ساعت اندر قوم دا ہویا کم زبون

حضرت یوشع رب نوں کیتا عرض سوال — رہیا ساڈی قوم نوں ایہہ کی بیا وبال
ہویا حکم جناب تھیں شامت ہور نہ کار — شخص فلانے لیساں کھیں کیتا فعل زنار
جد تک نحوست مرد اوہ ہوون نہ مقتول — تد تک ایویں قوم تے رہسی قہر نزول
سنکے حکم جناب تھیں یوشع نبی امام — اوسے ویلے دوہاں نوں پکڑ کیتا قتلام
مارے گئے اوہ جدوں پھر زانی مرد نسا — دور ہویا طاعون اوہ کیتا فضل خدا
اکس زناہ دی شامتوں یکدم ہویا نقصان — کیوں نہ ہن طاعون تھیں جاسے ہوو ویران

مقولہ مصنف

اکثر مرض طاعون دی ہوندی نال زناہ — سمجھے پاوے پھیر ایہہ دیندا ایہہ اوکھا
جیوں جیوں آن زناہ تے لوکاں پایا زور — تیوں تیوں مرض طاعون بھی آن مچایا شور
ہٹیں تاں سب بیماریاں ہویاں وچ جہان — نہیں سی اساں کدیں بھی سنیا نام نشان
اجکل وچ جہان دے ویکھو شہر ہزار — لاکھاں خلق طاعون نے کیتی مار فنار
کتنے شہر اجاڑ کے کیتے اس برباد — چاروں طرف جہان وچ ہویا شروع فساد
اگے جیکر ملک تے ہوندا کدیں وبال — ورلے ورلے آدمی مردے ہیسن نال
اوہ بھی تت نہ آوندا نہ ہوندا ہر تھاں — چھوڑیا نہ طاعون ہن خالی کوئی گراں
اگے وچ جہان دے ہوندی کدیں وباہ — ہن خالی طاعون تھیں سال نہ گذری کاہ
اگے کدیں بخار بھی ہوندا عرصے نال — گھر گھر ہن طاعون دا ہویا آن سوکال
تھوڑی بہتی مرض سبھ اگے ہوندی گور — جھب جھب پھر آیا سبھ کے رخصت جاندی ہور
ہن ایسی اس مرض دی ہوئی علیک سلیک — ہوون جھے اور ڈنگر ڈھیری بنت سلام علیک
ایہہ سب شامت جگ تے ورتی کنوں گناہ — ایسے کدی کسے نوں نایں شرم حیاہ
ایسی نڈر ہو گئی خلقت سبھ بے فرمان — سبھ تجھ اکھیں دیکھدے پھیر بھی خوف نہ مان
رہیں دنے حرام وچ رہن سدا مشغول — ویکھ عذاب زناہ تھیں توبہ کرن نہ مول
جیکر توبہ کرے بھی کوئی نال زبان — گذر گئے طاعون نال بگڑیا کم جان
یاد نہ رہندی کسے نوں ہرگز پچھلی گل — کیا کچھ بدلے پاپ دے ہر حرمت دی گل
اسے کارن پھیر رب کردا قہر نزول — ہر شے ہن رحمت دی ویکھو کثرت کارن قبول

ایہیر بھیر بھی دنیا نوں آوے نہیں شعور
جیوں جیوں رب ڈراوندا تیوں تیوں کرن قصور

نیک بندے طاعتوں وچہ جے ہوون بیمار
فاسق فاجر دیکھ کے الٹے کرن تکرار

لکھن جیکر اسیں بھی ہوندے نیکو کار
سانوں بھی طاعتوں ایہ کردا بار خوار

ایہیر پیڑے اساتھ سے مُول نہ ڈھکدا آر
دور دُول سانوں ویکھ کے جاندا اکنڈولا

ظاہر کرن بہادری ایہی سبے فرمان
جانن نہ اسبات وچہ ساڈا ہے نقصان

اسارے انار ہوندی حکمت پاک خدا
نیکاں نوں رب پیار تھیں لیندا اجب بلا

تاں جو مت کے انہاں تھیں ہووے کوئی قصور
اگلا عزت بھرم بھی کر بخشیں سبھ دور

ایسے حکمت واسطے خالق پاک جناب
دنیا اُتوں اونہاں نوں لیندا اسد حساب

نالے جیہڑے رب دے بندے نیکو کار
نال اونہاں دے ربدا ہوندا الفت پیار

دنیا وچہ جے اونہاں نوں جانے کجھ تکلیف
رہن نہ دیندا اونہاں نوں اُتھے رب لطیف

کیسے بہانے اونہاں نوں سدّے وچہ حضور
نال اپلاندی صحبتوں کرے اونہاں نوں دور

اگلی حکمت ربدی جانن ناہیں مُول
بے سمجھی وی شامتوں طعن کرن مجہول

بریاں نوں اسواسطے مہلت دیندا رب
کر دے ہوون متاں ایہ توبہ کسے سبب

یا اس کارن اونہاں نوں پکڑے نہیں شتاب
تاں جو عیب کمائیکے ہوون ہور خراب

جس ویلے ہو رہن اوہ پورے بے فرمان
آ جاوے پھر اونہاں تے ربدا قہر طوفان

ہک سے واری اونہاں نوں ایسی ملے سزا
جیوں فرعون پلید دا چایا نام خدا

ویکھو اندر مثنوی عارف مرد خدا
حضرت رومی مثنوی بیچ گئے فرما

لیتو مشو مغرور بر حلم خدا
دیر گیرد سخت گیرد مر ترا

دیکھ سہارے رب دے ناہو ویں مغرور
جتنا چر کا پکڑسی سخت کرے مقہور

کی ہویا جے چار دن تازہ کیتو من
آیا اوسدا قہر جاں آکڑ دے سبھ بھن

کرے موجاں غافلا کوئی دم اس مکان
آپے لکھا ہو وسی چل کے اوس جہان

جے سو برس کریں توں اخیر مغرور
اوڑک اک دن ہوونا حاضر بیچ حضور

چھوڑ نصیحتاں ناکر طول مقال
یوسف دے جنگ دا آکھ سنا احوال

کر کر تھکے جدوں وہ رہیا زور لگار
بلعم تائیں آکھیا نال زبان فصیح
کرن دعا پہاڑ تے ہرگز جا نہ مول
گدھے تھیں سن بات ایہ بلعم بن باعور
اگوں راہ وچہ اوسنوں ملیا پھیر شیطان
اے بلعم کس واسطے کردا ہیں دعا
بلعم کہیا مجھ نوں گدھے آکھندا موڑ
نالے مینوں جا پیا ہے ایہ مندی کار
ایہ گل سن کے آکھدا شیطوں بد انجام
معلوم ہوندا عقل تھیں ہے ایہ خر شیطان
آکھے لگ شیطان دے ناتوں عقل گوار
جیکر بالق شاہ نوں ہووی فتح نصیب
ہوسی سارے ملک وچہ تیرا حکم احکام
مجھی تینوں بہتری کرسی رب عطار
جاں ایہ باتاں کیتیاں اوس شیطان لعین
پھیر پیادہ چل کے آیا طرف پہاڑ
پوہتا جدوں پہاڑ تے لگا کرن دعا
حضرت یوشع قوم دا ڈٹھا جدا احوال
یارب سانوں فتح کی آسی وچہ آس
اس کارن لڑدیاں گزر گئے چھ ماہ
اوڑک ساڈی قوم تم کھاون لگی ہار
حکم ہویا اک شخص ہے بلعم اوسدا نام
پڑھدے اعظم اسم اوس کیتا عرض سوال
حضرت یوشع عرض پھر کیتی وچہ جناب
عمل کا جو اعظم اسم دا ہووے اوس کیتی فور

اوڑک گدھا بولیا قدرت نال خدا
تینوں لگے جان وچہ ہے نقصان صریح
نہیں تاں فوز جاویں مرسیں ہو مجہول
واپس ہو کے گھر انہوں چلیا پرت ضرور
آکھن لگا اوسنوں بن صورت انسان
نیکی والے کم تھیں چلیوں مکھ کھنوار
کیندا کریں دعا نہ جیکر بدی لوڑ
تاں میں تیتھاں پرت کے چلیا ہولا جار
گدھے نے بھی اسطرح کیتی گدیں کلام
جسنے چنگے کم تھیں تینوں آندا راں
بیشک یوشع واسطے کرتوں بری دعا
تابع مومن ملدھ دے سبھا امیر غریب
بالق بھی حوذ ہووسی تیرے بلکش غلام
نالے عورت تدھ دی رہسی خوشی رضا
بلعم تائیں آگیا دل دے وچہ یقین
گدھا مول نہ آیا چھوڑیا وچہ اوجاڑ
آئے وچہ شکست دے مومن اہل صفا
رونا لگے رب دے سر سجدے وچہ ڈال
رل مل قوم کفار دا اسیں کراں گئے ناس
جباراں دی قوم نوں کرساں مار فنا
ایہہ کی قدرت ہو گئی تیری یا غفار
اوسدے تائیں یاد ہے اعظم اسم کلام
ہوئی فتح کفار دی اوسدی برکت نال
رہا اوسدا مرتبہ اوس تھیں کھس شتاب
ہووے پھیر نہ اوسدی کوئی دعا منظور

لگا کرن تلاش پھر یوشع صاحب نور
رکھیا سی کجھ مال اُس اپنے پاس لوکاں
مال غنیمت وچ تنا ہیسی اونہاں حرام
اس تحقیق پچھے گذریا بلعم دا جو حال

نال ذریعے قرعے دے نکل پیا اک چور
یوشع نے منگوائے گئے دتا سبھ جلا
سانوں مال حلال ایہ کیتا رب تمام
آکھ سناواں تساں نوں ربدی برکت نال

باقی حال بلعم بن باعور

یوشع تائیں فتح جاں دتی رب غفور
کرکے سلام آبہی نوں کرکے ادب کمال
یا حضرت ہن تساں حق کیتی بُری دعا
یوشع نے فرمایا ہیں کھی وچ حضور
تا ہیں تیری بزرگی دتی رب ستار
بات گل تینوں ہور کجھی ولواں اسیں سنا
باجھ اونہاں دے ہور جو کرسیں عرض سوال
بلعم نوں اس بات تحقیق لگا ڈاڈھا غم
اے بدبخت نکارے ہیں توں ڈوہی ہکار
پیغمبر دے حق وچ کیتا بُرا سوال
دور کیتی سب بزرگی میری رب ودود
ایہہ گل سنکے آکھدی عورت بلعم نوں
اُس دے بارے کجھ وی پاس نہیں ثواب
تن دعائیں میریاں کرسی رب قبول
عورت نے پھر اوسنوں کہیا ہو مسرور
کر توں میرے واسطے اک ضرور دعا
کہیا بلعم عورت نے ایہہ گل ہوگ محال
روز قیامت کرانگا عرضاں پیش خدا
عورت نے پھر آکھیا اوسنوں کر تاکید

پاس اونہاں دے آیا بلعم بن باعور
اوس تحقیق پچھے رو بیٹھکے کردا عرض سوال
بخشیں مینوں تقصیر او ہیا مقبول خدا
کیتی تیرے واسطے اک دعا ضرور
ہن کجھ تیرا مرتبہ ناہیں پیش خدا
باقی تیریاں حاجتاں ہوسن تن روا
کرسی ہوگ قبول نہ قادر جل جلال
عورت تائیں آکھے کہندا اوسے دم
جیہنوں وچ جہان دے کیتا بدخوار
تیرے آکھے لگ کے سب کجھ بیٹھا گال
کر کر بد دعا دتاں انت ہویا مردود
تن سو برساں بندگی کردا رہیوں توں کل
بلعم اگوں اوسنوں دیندا ایہ جواب
باجھ اونہاں تحقیق ہور نہ ہوسی کجھ قبول
تن دعائیں تیریاں ہوسن جو منظور
دو باقی رہیاں رکھ توں اپنے کارن
رکھساں اپنے واسطے تیرے اوہ سوال
تا جو جنہوں لوے دوزخ کنوں بچا
تیرے اوپر بدھ دا ہوگ احسان مزید

میرے کارن سب نوں کرتوں عرض سوال
ملے جوانی مجھ نوں نالے حسن جمال

بلعم کہیا حسن دی نا ہو خواہشمند
اگے تیرا حسن ہے سب کولوں دو چند

ہر عورت تھیں مجھ نوں جا ہیں توں خوشترہ
ایہہ عورت اوسدی بات نہ منے کور

آخر ہویا لاچار اوس کیتی عرض دعا
یارب میری نار نوں کر توں حسن عطا

اوسے ویلے ہو گئی عورت بہت جوان
حسن عجائب اوسنوں بخش کیتا رحمان

ایہہ بلعم باعور دا ہویا روسیاہ
صورت اوسدی غضب غضب تکدی رب تباہ

وچہ موضح القرآن دے لکھیا ایہہ بیان
کتے وانگوں اوسدی لٹکی سینے زبان

جیونکر وچہ قرآن دے دتی رب مثال
سنگوں ایہہ آیت لکھ کے تینوں نال وکھال

فمثله كمثل الكلب ان تحمل عليه يلهث او تتركه يلهث

لکھیا بہت مفسراں آیت ایہہ شریف
بلعم دسے وچہ حق دے کھیجی رب لطیف

یعنی پیغمبراں دی گئے وانگ مثال
جگہ چھوڑدا اوسنوں ہو گئے بُرے حال

اینویں بلعم باعور تے ہویا قہر خدا
کتے وانگوں اوسنوں لگی ہوکن دار

پھیرے نال ہوکدا الٹی جیبھ نکال
بدل گئی رو اوسدی ہویا منہ احوال

عورت اوسنوں ویکھ کے سخت ہوئی بیزار
اوس نے وکھرا آپنا رکھ لیا نک یار

دھیاں لائیں کرے اوہ اوسدے نال زیادہ
سڑدا اوسنوں ویکھ کے بلعم روسیاہ

بخبرت دو وچہ آ بیکے رب نوں کرے سوال
یارب کر دے دور توں اسدا حسن جمال

جہڑے ہو نہ تھیں جسدی کیتی اگے دعا
اوسے منہ تھیں آکھدا اسدی شکل وٹا

کتیاں وانگوں اوسدی ہوئے شکل تمام
جیونکر میں تھیں نس کے لگی کرن حرام

اوسے ویلے ہو گئی کتی اوسدی نار
پتر دھیاں ویکھ کے رودن زار و زار

نالے خلقت اوہناں نوں آکھن لگی آ کر
ویکھو کتی ہو گئی اہو تساڈی ماء

سن سن باتاں خلق تھیں ننگ ہوئی اولاد
رب وساردے شرم وچہ کون شہزاد

بابل تائیں آکھدے منگ دعا
صورت اصلی ماں نوں بخشے پھیر خدا

نالے لوکاں اوسنوں کیتا آ لاچار
لگا کرن دعا کُھر بلعم پیر جی دار

آہی جہڑے حال وچہ پہلوں میری نار
اوڑ ویس کر دے کھے توں یارب پاک غفار

خالق نوں بدلا دیاں ہوں نہ لگدی دیر
ہو گئی پہلے حال تے عورت اوسدی کہیر

تنے عرضاں اوسدیاں ہوئیاں سن مقبول
جیکر اوسدے آہنے ہوندے بخت بجا
امیر خالق پاک نوں انہویں سی منظور
گھر وچ دولت مال جمع ہووے بے شمار
وانگ سگاں رجھا نہ ہووے نامقسوم
کرکے زہد عبادتاں بلعم تن سو سال
دنیا اندر ہو گئی صورت وانگوں سگ
جو کوئی ربدے حکم تھیں ہوسی سرگردان
چھوڑ دین دیاں کر ایہہ ناکر طول طوال
فتح ہوئی جاں نبی دی ویہ قوم جبار
داخل ہو وو شہر وچ سجدہ شکر منا
اگے اس تھیں لے سن وچ اجاڑ ویران
چالی رسال بعد جاں ہوئی فتح حصول
خطہ کہکے شہر وچ داخل ہو وو جبار
یعنی خطہ آکھ کے داخل ہوئے جبار
حنطہ آکھن کنک نوں سنتوں نیک خصال
چالی رسال رہے سن اندر جس میدان
ملیسن اوہ اناج دے ڈاڈھے خواہشمند
حکم الٰہی اونہاں جاں کر دتا تبدیل
اوس وبا تھیں آدمی ہویا ستر ہزار
بعضے کہن اسمان تھیں آتش بھیجی رب
لکھیا اہے تفسیر ان راوی کرے بیان
حضرت موسیٰ آپ سی زندہ وچ سنسار
پچھوں یوشع مالک تے قبضہ کیتا جبار
اوس تھیں پچھے آگیا طرفے کوہستان

تنے جگہ انکار تھی ہویاں خرچ فضول
لینے کارن رب تھیں بخشش منگ اچار
رحمت کولوں اوس نے رہنا ہیسی دور
جد تک ہون نصیب نا جاوے سب بیکار
جاکے آب حیات تے رہ جاون محروم
رکھی پیغمبراں نوں سب کجھ مٹھا گال
روز قیامت دوزخیں کھلی ٹھمیندی اگ
ایہو حالت دیکھسی ربدا لے فرمان
باقی ماندہ آکھ توں یوشع دا احوال
یوشع تائیں حکم ایہہ دتا رب غفار
بالے بخشش واسطے کرو سوال دعا
شہر وڑن دا ہیں سی حکم انہاں نوں جاں
شہر وڑن دے واسطے ہویا حکم نزول
معنا سدے سمجھ توں ربا بخشش خطا
بعضیاں خطہ آکھیا دتا لفظ وٹار
بخشش بدلے کنک ڈا کیتا اونہاں سوال
ہرگز کنک نہ کھان نوں لدھی اوس مکان
تائیں اونہاں کنک نوں کیتا اہت پسند
سخت وبا اوس قوم تے بھیجی رب جلیل
تاں پھر کل قوم نے کیتی استغفار
دیکھ عذاب خدا ایہہ تائب ہوئے سب
جس ویلے ایہہ واقعہ ہویا وچ جہان
اوسے کیتی فتح ایہہ جاکے قوم جبار
قتل کیتا کفار نوں فتح ہت اڈا
فتح کیتا پھر اونہاں دا ملک شامی آن

تھے تھاں صفوں دو آہے طرفے تمام
اوتھے بھی جا اوسنے پائی فتح تمام
کر کے دین اسلام دا اسحاگہ وچہ مرور
اردی سلم پہاڑ ول قوم لیا نیا ٹور
حاکم جو اوس جگہ دا بارد لُق اوسدا نام
یوشع دی جاں اوسنوں ہوئی خبر تمام
خدمت اندر آ ٹیکے ہویا مسلمان
نالے اوسدی قوم سبھ لے آئی ایمان
اوتھوں مغرب طرف پھر یوشع آیا چل
جنج شہر اس ملک دے آہے مغرب ول
پنجے ہیسن بادشاہ کرن لگے اوہ جنگ
آخر یوشع اونہاں نوں کیتا ڈاہڈا تنگ
جاں یوشع دی فوج نے کھچی تیغ صمصام
نس کے غار پہاڑ وچہ چھپے وچ تمام
حضرت یوشع دتا بیا اندر غار پہاڑ
پنجے شاہ اوہ پکڑ کے سولی دتے چاڑھ
اندر بعض روایتاں ایہہ بھی ہے منقول
اندر اوسے غار دے پھاس موئے مجہول
حضرت یوشع ست برس جنگ کیتا وچہ شام
وار اکیتہ بادشاہ پائی فتح تمام
اوہ اسرائیلیاں ملک کیتے تقسیم
جاری کیتا ہر جگہ دین اسلام کلیم
لوکاں نوں سکھلایا حکم احکام تورات
نائب کر کالوت نوں پائی پھر وفات
عمر اونہاں دی ہک سو ہور اونہتر سال
اگے سن کالوت دا آکھ سناواں حال

ذکر حضرت کالوت علیہ السلام

وچہ جامع تاریخ دے لکھیا ایہہ بیان
سی حضرت کالوت دا باپ یوقنا جان
اوہ حضرت شمعون دا ہیگا سی فرزند
اوہ بیٹا یعقوب دا عالی قدر بلند
یوشع بعد کالوت نوں مرسل کیتا رب
رکھیا اوس توریت تے عملدر آمد سب
جیوں وصیت کر گیا ساں یوشع نبی خدا
کل مہماں اوسنے سر تے لیاں چا
جنہیں شہریں گیا ساں یوشع پاک امام
جا حضرت کالوت نے لکھی شرع تمام
ملک سلم دا بادشاہ بارق جسدا نام
یوشع دے جو وقت وچہ سی آیا اسلام
پچھوں پھر اوہ ہو گیا دین کنوں مرتد
کل رعیت اوسدی کافر ہوئی اشد
خبر سنی کالوت نے ہویا ترت روان
بارق تائیں جا گھیر لیتا بند لیوان
نالے لشکر اوہدے سارے خوش دلیر
بارق نے تمام نوں کیتا پکڑ اسیر
ہوئے قتل بہاد وچہ کافر دس ہزار
باقی طرف پہاڑ دے نس گئے مردار

بارق نوں کالوت نے کیتا جدوں اسیر
بنے وزیراں وسنوں ایہہ وتی تعزیر

سبھدے ہتھوں لتاں دتیاں کٹ تمام
عاجز ہوئے کھان تھیں ستھاں نال طعام

ٹکڑے کر کے روٹیاں دیہن اونہاں نوں ڈال
کتیاں وانگ اوہنان اوہ ٹکڑے مونہاں نال

ایسے حالت وچ اوہ سدا خوار خراب
بدلے اپنے کفر دے پاون نت عذاب

فتح کیتا کالوت نے جاں اوہ ملک تمام
آکے اندر مصر دے کیتا پھیر مقام

قوم جو اسرائیلیاں راوی کرے بیان
ستھ برس تھیں بعد پھر آئے مصر مکان

چالی برس اوجاڑ وچ رکھے قید خداہ
ونہہ برس وچ شام دے کرڑیاں گئے وہا

اس تھیں پچھے مصر وچ آئے اہل اسلام
کجھ مغرب ول جا رہے کجھ رہے وچ قسام

آرہیا وچ مصر دے پیغمبر کالوت
نام یوشا وشنی اونہاں دی ہک پتا سپوت

اوسدے تائیں اپنا کر کے جانشین
فوت ہویا کالوت پھر کیتا اترسٹھ برس

بعد اوس تھیں حزقیل پھر کیتا رب غلام
بے ذوالکفل قرآن وچ آیا جسدا نام

ذکر حضرت حزقیل بن توری علیہ السلام

نقل کرے تفسیر تھیں وچ قصص الانبیا
شان وڈا حزقیل نوں دتا پاک خدا

علیسی وانگوں معجزے اسنے بھی مشہور
نال دعا حزقیل دے جیوں اہل قبور

بخشی جاں پیغمبری اوسنوں رب رحمان
اندر اسرائیلیاں کردا ایہہ فرمان

شام ولایت کفر دا ہویا بہت فساد
چلو نال کفار دے کریے چل جہاد

منکر اسرائیلیاں دتا صاف جواب
اسیں نہ ہرگز جنگ کے ہوواں وچ خراب

کر انکار جہاد تھیں بیٹھے جدوں نڈھا
قہر آلہوں شہر وچ ہوئی شروع وبا

سخت مرض طاعون دی بھیجی رب قہار
نکل گئے پھر شہر تھیں ڈر کے کئی ہزار

باہر شہروں نکل کے سو کوہ آئے دور
اوتھے بھی رب اونہاں نوں پکڑ کیتا مقہور

انسی رب آواز ہک بھیجی دہشت ناک
ہیبت اوسدی کھا سبھے ہوئے سب ہلاک

رلن وچ اوجاڑ دے مردے باجھ شمار
دفن کرن تھیں اونہاں نوں آن ہوئے لاچار

آخر مردے سب اوہ کیتا ڈھیر لگا
چار چفیرے اونہاں دے دتی کندھ بنا

دھپ لگی جد اونہاں نوں سڑ گل ہوئے سواہ
ڈر کے نٹھے موت تھیں کیتے رب فناہ

اوس ویلے جو شام وچ سے سی شاہ آباد
اوس بت دے وچ آ کے وڑ بیٹھا شیطان
بت وچوں شیطان اوہ ویندا حرف آواز
اس سبھنوں سبھ نے چھوڑ دتا اسلام
رکھیا نام اوس تبدا لوکاں بعل پچھان
بعضے آکھن رن بک آہی خوش رخسار
تہاں تھیں بھی اوسدی آہی شکل دمیک
بعل ویسے دا نام سی آہی بہت حسینا
پوجا اوسے رن دی لوکاں پکڑی آہر
تاں پھر رب العالمین لائق حمد سپاس
سی اولاد ہارون تھیں ایک رسالہ مقبول

پوجا کارن بت ہک اس کیتا ایجاد
جدوں مرا اوس بت تھیں کوئی منگدا آن
اسے بندے بن تدھو ہی کن لئی عرض نیاز
پوجن لگ پئے بت نوں چھوٹے بڈے تمام
اوسدے تابع پوج کے ہوگئے بے ایمان
اندر اسرائیلیاں سوہنی با ہجہ شمار
آرزو دے کھبی بت سو کیا اوسدے دیک
صورت اوسدی دیکھ کے لوک ہو بیٹھے دین
وحدانیت رب دی ونی اونہاں بھلا
کرکے مرسل آپنا بھیج دتا الیاس
آکھن لگا قوم نوں کیوں نہیں چھڈدے مول

اَتَدعُونَ بَعلاً وَّتَذَرُونَ اَحسَنَ الخَالِقِینَ ط

کیا لتیس ایسے بعل دے کرو ہوزاری لوکاں
جدوں نصیحت خلق نوں کیتی نبی الاہ
رکھیا اوس الیاس نوں اپنے پاس وزیر
کیتا پھیر الیاس نے رب نوں عرض سوال
اوسے ویلے رب نے کیتی عرض قبول
جیہڑا کوئی حمد سی روڑا اسگا آن
لوک تمامی آن کے لگے کرن قیاس
جس من بلیا اسانوں مار کراں مقتول
لوکاں تھیں الیاس نے جاں سنیاں ایہہ حال
سنیاں جاں پھر کافراں سے اوہ وچ پہاڑ
سبھناں اوس پہاڑ تھیں کیتی بہت تلاش
دوست ہک الیاس دا بڈھا مسلمان
اوس بڈھے والا ڈلا پیسی ہک فرزند

چھڈکے خالق اپنا سوہنا سر جنہار
سنے تمامی قوم دے مسلم ہویا شاہ
کجھ دن پچھے پھیر اوہ کافر ہوئے تمام
تاں کل کراس ملک تے یارب قحط وبال
بند ہوگیاں بارشاں ہویا قحط نزول
آ گئے آکے بھکھ تھیں بندے تے حیوان
کیتی ساڈے حق وچ بری دعا الیاس
ایہہ سب شامت اوسدی ہویا قحط نزول
جا کے کسے پہاڑ وچ چھپ رہیا ست سال
جھلے اوسدے کھڑن نوں کتھی ہو کے دہاڑ
مول نہ لدھا کسے نوں پرت گئے بدمعاش
اوہ بھی وچ پہاڑ دے کردا سی گزران
لیسع اوسدا نام سا سوہنا صورت مند

رکھیا بہت پیار اوہ نال نبی الیاس
اندر اوس پہاڑ جاں گذر گئے ست سال
تاں پھر حضرت شہر وچہ داخل ہویا جا
توبہ کرو کفروں تسیں سارے نال یقین
بتاں کولوں تسانوں نفع نہ ہوگ یہ وال
ایہہ گل سن کے تباں نوں اٹھ کھڑے کفار
کہیا کر لو اساں تے اے ٹھاکر مہاراج
کر کر منتاں تھک رہے سارے آخر کار
اوڑک سارے کولدے آکر حضرت پاس
تیتھے تیرے رب تے لے آواں ایمان
فضل کیتا رب بلک تے بارش ہوئی نزول
اللہ اوسدے فضل نوں ہوئے سبھ تیار
حضرت گئے پہاڑ وچہ ڈٹھی قدرت کار
اوسے ویلے یسع نوں سدیا اپنے پاس
اپنی جاگہہ اوسنوں کرے خلیفہ چار
انتھوں تک الیاس دا سبھ احوال تمام
اکھ لکھی کسے کتاب وچ ڈٹھا سی اذکار
رہندے اوپر زمین دے خضر تے الیاس
اگوں معلم رب نوں جو ہکا اصلی بات
اس تھیں پچھے ٹکھیں یسع دا احوال
جاوں خلیفہ کر گیا یسع نوں الیاس
یسع ہمیشہ خلق نوں کردا وعظ بیان
بہت وکھائے معجزے کوئی نہ منے مول
جاں تک رہیا جیوندا کردا رہیا پند
آخر گیا جہان تھیں ہکدن رخصت ہو

خدمتگاراں وانگ اوہ ہردم رہندا پاس
حکم ہویا الیاس نوں شہر وکھو فی الحال
جا کر اندر خلق دے دسئے حکم خدا
انشاء اللہ قحط نہ رہسی اوپر زمین !!!
جے پاک رب نوں پوجسو جاسی قحط وبال
کیتی اگے اونہاں دے جا کے زار پکار
دور ہٹا دو قحط نوں رکھ سیا ڈھی لاج
نفع نہ ہویا کجھ بھی ناحق کتی پکار
جیکر جاوے قحط ایہہ دے حضرت الیاس
عرض کیتی الیاس نے بخشش خدا رحمان
پھر بھی نہ اسلام نوں کیتا اونہاں قبول
پھر فرماں پہاڑ دا ہویا دوجی وار
سوہنا اک گھوڑا گھلا اک سازاں نال تیار
حکم الٰہی اوس نوں دسدا الیاس
چڑھ گھوڑے تے آپ اوہ غائب ہو گیا
لکھیا مجمل طور نہ کیتی بہت کلام
ہن تک زندہ جگ تے ہین پیغمبر چار
عیسیٰ تے ادریس دو چڑھ گئے اوپر اکاس
فوت ہوسن کر اوہ جگ تھیں پاکیزہ جیا
آکھ سناواں تساں نوں حکم خدا دا نال
کجھ حال تھوڑا اوسنوں پیے دسدا اس
اپھر کوئی نہ اوس نے لے آوے ایمان
کسے زاد سنے اہل نوں کیتا ہول قبول
ایسے چڑھیاں کافراں نکو سبق اندر
ست سو برساں تیک پھر نبی نہ ہویا کوئی

اگلا حال تساب ہن کرو پیدا یوں رقم | یاری نال خدائے دی ملدا اقصیوے کم

قصہ حضرت حنظلہ علیہ السلام واحوال قوم آن

حال سبھ خلقت ہلک دی ہو گئی مجہول
آکر اوس نے خلق نوں دسیا راہ خدا
چھوڑ دو بت پرستیاں حق پرست بنول
جس بنایا تساں نوں اوسدی پوجا چھوڑ
ایہہ گل سنکے نبی نوں کہن لگے مجہول
حضرت کہیا تسیں جے پوجو بت بنا
وچہ اوہناں طیفور اک آہا شاہ منحوس
اوس طیفور دے کول سن باراں ہزار غلام
اندر اپنی فوج دے آکھدا تا طیفور
حنظلہ نوں جس وقت ایہہ معلم ہوئی بات
باہر کدیں نہ نکلیا ڈر دا نبی خدا
آکھ سناوے خلق نوں نال آواز بلند
منو گل وحدت ربدی بت نہ پوجو مول
راتیں دیہاں خلق نوں کہندا انسے طور
راتیں ساری خلق دی ہووے نیند حرام
جھوٹھا جانن اوسنوں ہی نہ سمجھن مول
ایسے کارن اوہناں دے ہو گئے قلب سیاہ
جس بوٹے نوں ملے نہ پانی نالوں نال
بارش کردی اثر نہ سڑ جاون جد کھیت
ایہو مثال ہے بندیاں سنیہوں اہل شعور
کچھ مدت جدا اوہناں نوں سے جاندے چھوڑ
مدت لبھے ربدا آوے کوئی رسول

تاں پھر حضرت حنظلہ بھیجیا رب رسول
آن سنائے سبھ نوں جو احکام خدا
اوس واحد رب پاک نوں نال یقین منول
پوجو آپ بنائیکے رب ولوں مکھ موڑ
نا آکھیں جے کھڑا کراں پکڑ کراں مقتول
اور تساڈے بھیجی قہر عذاب خدا
ناؤں اوسدے باپ دا آہیسی طغیانوس
باقی فوج تے مال دا نہ سی کوئی انجام
جنھوں لے حنظلہ کرنا قتل ضرور
رہندا آہا رے خوف دے گھر اپنے فرات
راتیں وعظ سناوندا کوٹھے اوپر جا
جیکر لوڑ نجات دی سنو اساڈی پند
نہیں تاں اوپر تساڈے ہوسی قہر نزول
بھاویں اوسدے وعظ دا کوئی نہ کردا غور
کیونکہ ہن جہان دے ہوون بد ایام
کیوں جو ست سو برس نہ ہویا کوئی رسول
اتنی مدت کسے نہ دسیا ربدا راہ
سڑ جاوے تاں پھر اوہ سبز نہ ہوون ڈال
ہرے نہ ہوون رکھ جو سکن جڑاں سمیت
سندے رہن جے وعظ اوہ رہندے نرم ضرور
وانگ بے آبی کھیتی دے ہو جاون کھنگر وڈ
اوپرا لگے اوہناں نوں کرن یقین نہ مول

جیوں نکر حضرت حنظلہ کردا وعظ بیان
حضرت آکھے موت کتھیں نہ ہووے پیہاک
ست سو برس نہ اونہاں کتھیں ہویا کوئی بن
رہیا حضرت حنظلہ بہت اونہاں سمجھا
بکدے اجن جیت پھر آیا قسم خدا
باقی جا طیفور نوں کردے زار پکار
سنکر تا طیفور نے مول نہ منی موت
لگا ہین اونیندرے آہے اوہ تمام
درد لوچا ہوا اونہا نوں جا کے میخاں نال
مرداں نوں وہ جائیگے میخاں دین جیہو
دسیا جا طیفور نوں لوکاں اچھا خیال
ٹکروں اونہاں دے سر دا کیتا اوس لعین
باراں ہزار اوس قلعہ دا کیتا برج تیار
لوہے دی اک کوٹھڑی کیتی وچہ بنار
برجاں والیاں نوکراں کردا اہ فرمان
سب اکٹھے ہوئیگے اوسنوں جانا گھیر
اہ گل کہہ کے اونہاں نوں کہندا اوہ مجہول
راکھے میرے کھڑے ہیں اتنے چوکیدار
باشی ہو کے موت کتھیں اندر بیٹھا جار
وچہ قلعے دے روشنی کیتی باجھ شمار
بیٹھ رہیا جاں تخت تے انارا دسکان
دیکھ اچانک ڈرگیا اوہ مردود حسدا
پچھن لگا اوس تھیں آیوں کون جوان
کہیا ملک الموت نے میں ہاں عزرائیل
اہہ گل سن مردود اوہ ہویا عرض گزار

سنکر قوم طیفور دی ہوئی بے فرمان
اجن جیتی لیتا انہوں مرت رب کرے ہلاک
اس کارن نہ موت دا آوے اونہاں لعین
ایہہ ہرگز قوم نے بات نہ منی کائ
کئی ہزاراں مرگئے کافر جان گوائ
اج اساڈے مرگئے بندے کئی ہزار
کیوں جو ست سو برس تک کوئی نہ ہویا موت
تھا پیا اونہاں نیند وچہ کیتا مرگ الام
سچے ہوئے وچہ نیند دے اوہ بس فی الحال
اونہاں چول ڈٹھا ہرگز مول نہ کو
زندہ کوئی نہ ہوئیا ہرگز میخاں نال
اپنے کارن قلعہ اک کرے تیار لعین
اک اک نوکر سر تے دتا اوس کھلار
گئے لے اپنا تخت اوہ اسو وچہ بیٹھا جا
آوے ملک الموت جاں لین اساڈی جان
نال شتابی پکڑ کے اوہ دینی تخت سمیت
ہین اسیجا کہ موت دا خطرہ رہیا نہ مول
ہن بیٹھاں سب قلعہ وچہ کیونکر سکا یار
ہر اک نعمت کھاں وی اتے تھے لئی منگا
غافل رہن نہ موت تھیں ہرگز ہر دیدار
ڈٹھا اجن جیت اک ہیبت ناک جوان
میں سی عزرائیل اوہ آیا شکل ڈرار
نال اجازت کسدی آیوں اس مکان
جان تیری دے لین نوں بھیجیا رب جلیل
کر اتھے احسان توں اج نہ بیٹھیں مار

مہلت دے اک روز دی مینوں یا مقبول ۔ بھلکے جو کجھ آکھسیں عذر نہ کرساں مُول
ٹر گیا عزرائیل پھر اک دن مہلت پا عر ۔ اک دن اُسدی عمر سی ہندی اجے بقار
پچھوں اوس طیفور نے چوکیدار بُلا ۔ آکھن لگا اونہاں نوں ہو کے بہت خفا
کیہوں تساں ملک الموت نوں اندر دتا جان ۔ اسے کارن تساں نوں کیتا سی نگہبان
سُن کر اگوں آکھدے ساتھے خفا نہ ہو ۔ اتھوں اندر لنگھدا اساں نہ ڈٹھا کو
خبر نہ کتھوں لنگھ گیا سانوں خبر نہ مُول ۔ سن طیفور اس بات نوں ہویا بہت ملول
دیکھن لگا قلعے نوں نظر چوفیروں مار ۔ نظر پیا سوراخ اک وسنوں وچ دیوار
جا تس اس سوراخ تھیں وڑیا عزرائیل ۔ بند کیتا سوراخ نوں اوس مردود بخیل
جا بیٹھا پھر تخت تے ہو بے خوف دلیر ۔ ہن کوئی ملک الموت نوں رستہ ملے نہ پھیر
دوجے دن پھر دیکھیا جاں اس نظر اٹھا ۔ اوہا ملک الموت پھر حاضر ہویا آ
پچھن لگا اوس تھیں ہو طیفور حیران ۔ کیہڑے راہوں لنگھ کے آیوں اس مکان
ملک الموت نہ اوسنوں دتا کوئی جواب ۔ چپ کر اوسدی جان نوں کیتا قبض شتاب
نالے چوکیدار جو آہے کئی ہزار ۔ اک پل اندر سبھ نوں مار کیتا مردار
غرق ہویا او قلعہ بھی برج محل مکان ۔ باقی رہیا نہ اونہاں تھیں ہرگز نام نشان
رُک گئے سبھ اونہاں دے چشمے تے دریا ۔ قہر خدا نے سبھ دا دتا تخم اُٹھا
جے لکھ کوٹ بنا کے اندر چھپے جا ۔ موت نہ ہرگز چھوڑدی آوے جدوں قضا

قال اللہ تعالیٰ اَیْنَمَا تَکُوْنُوْا یُدْرِکْکُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ کُنْتُمْ فِیْ بُرُوْجٍ مُّشَیَّدَۃٍ

رب فرماوے ہر جگہ ملے تساں نوں موت ۔ بھاویں کوٹھیں وڑ بہو تاں بھی ہوسو فوت
دنیا تھیں طیفور جاں کیتا رب فناہ ۔ ملک حکومت اوسدی ہوئی سب تباہ
اسرائیلی دیکھ کے بہت ہوئے حیران ۔ آئی خلقت رب نے مار کیتی ویران!
کہندے حضرت حنظلہ چھوڑو ترک فساد ۔ نہیں تاں اینویں تسیں بھی ہو جاسو برباد
سن کر اسرائیلیاں دتا ایہ جواب!! ۔ تیرے یار دی اسانوں ہوندا قہر عذاب
جتکر ساڈے لوجہ تول مُول نہ رہندوں آر ۔ ہرگز ساڈے ویڑے آوندی کوئی بلار
ایہ گل کہہ کے ترت اوہ کرن ارادہ جنگ ۔ نکل گیا پھر حنظلہ اوتھوں ہو کے تنگ
پچھوں رب نے اونہاں تے کیتا قہر نزول ۔ سپ وڈا اک بھیجیا جھٹی کوہاں طول

جاں چوفیروں شہر نوں گھٹیا وسنے آن
اوکھیا دکھاں غیب تھیں قدرت حق تعالیٰ
ہویا حضرت حنظلہ دنیا تھیں پوشیدہ
لش گئی سی شام تھیں بعضی قوم طیفور
لش ویلے اونہاں نے چھوڑیا بہتا مال
قبضے کیتا اونہاں دا املاک مکان تمام
سنیاں قوم طیفور نے جدوں اونہاں دا حال
نالے حضرت حنظلہ سنیا گیا سدھار
ہوئے وچہ پردیس دے اسیں نہایت تنگ
ڈرکے وکھوں ٹرپے کرکے ایہ تدبیر
ہیسن اسرائیلیے غافل نہ معقول
مال بیگانہ دیکھ کے کرڈے فخر عظیم
سنیاں اسرائیلیاں آئی قوم طیفور
دوہاں طرفاں زور تھیں جنگ مچایا خوب
کھا کے بھاج میدان تھیں گئے تمامی نس
قبضہ کرکے شہر وچہ داخل ہوئے آکر
اسرائیلیاں کول سی ہک صندوق جہان
اوہ بھی قوم طیفور کھس بیٹھے ایہ کھسار

رہ گئے اوپر اونہاں دے ڈاڈھی تنگ مکان
ہو گئے دکھاں نال تھیں اکثر لوک ہلاک
وچہ بستاں بھیجیا اونہوں رب مجید
مضروب دلوں جان دے ہو گئے اوہ مغرور
پچھوں اسرائیلیاں اوہ سب لیا سنبھال
جاری کیتا آپنا سر جا حکم احکام
سب اولاد یعقوب دی ہو گئی مالا مال
چلے گئے اپنے ملک تے قبضہ کرنے جان
چلے اونہاں دے دیس تے حملے کرکے جنگ
کھس لوائے اونہاں تھیں چل اپنی جاگیر
اندر فسق فجور دے رہن سدا مشغول
مستی اندر سرے تے اچے آن غنیم
ساتھا اونہاں دے لڑن نوں نکلے نال غرور
آخر اسرائیلیے ہو گئے مغلوب
ملک مکان طیفوریاں لے اونہاں تھیں کھس
مال اسباب جو اونہاں دا بھجے سب دبا
تابوت سکینہ نام جس آیا وچہ قرآن
سنیں اوسدا ماجرا تینوں دیاں سنا

کیفیت تابوت سکینہ

جاں موسیٰ دی قوم سی ہوئی پشیمان
حضرت موسیٰ رب تھیں کیتی تدوں دعا
حکم ہویا صندوق اک کرکے جلد تیار
بھی دستاں ہارون دی اوس وچہ دیہ تہار
نالے اوس وچہ رکھ لوں تختیاں دو توریت

وچہ اوہ جان میدان دے جاں ہر کوئی حیران
یارب تیری قوم نوں فتح دئیں ہر جار
رکھدے سے اوس وچہ اپنا عصا تے دستار
ہور جو من اسمان تھیں کھانا اوندا یار
نالے ہور تبرکاں جنہیں تحفہ جات

اسے گل ملکے آکھیا اوہناں نوں شموئیل
بے امید یہ تساں تے سنوں نال دلیل
جنگ کرن دا تساں نوں جے ہووے فرمان
ہرگز تسیں نہ لڑوگے جاکے وچ میدان
کہن لگے کیوں اسیں نہ کرساں جنگ جدال
ڈِتا ساں نوں دشمناں وطنوں دور نکال
بال بچے کھس اساں نوں کیتا اوہناں جدا
پھر کیوں نال مخالفاں جنگ نہ کرساں جا
تاں پھر رب دے حکم تھیں پاس نبی شموئیل
عصا یک بہشت تھیں آندا جبرائیل
اوس عصے نال برابری ہووے جس دا قد
اوسنوں شاہ بناوناں کیتا حکم صمد
نام اوسدا طالوت ہے کہیا جبرائیل
اوسدی کرن تلاش پھر لگ پیا شموئیل
اندر اسرائیلیاں آہا اک چروال
اُجڑ اوہ چریندا وند لوکاں دا اوہ مال
ہک دن اوس تھیں کسی دا گم پیا گھوڑا
مالک ڈھونڈ اوس تھیں قیمت منگی آ
ہیسی بہت غریب اوہ مفلس تے کنگال
قیمت بھرنی اوسنوں ہوئی بہت محال
پاس نبی شموئیل دے آیا ہو لاچار
نال سفارش تساں ایہہ دیون کم سنوار
پچھیا حضرت اوس تھیں کیا تیرا ہے نام
کہن لگا طالوت ہے سن اے نبی کرام
تاں پھر حضرت دیکھیا دس دل کرکے غور
ایہو ہوسی بادشاہ سمجھ لیا فی الفور
نالے اوسدا قد بھی ناپ لیا فی الحال
پورا عین برابری ہویا قد عصے نال
تاں پھر اپنی قوم نوں دتا نبی سنار
جیونکر وچ قرآن دے بھیجی خبر خدار

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا ط

یعنی ایہہ گل اوہناں نوں آکھی نبی الاہ
کیتا رب طالوت نوں ویر تساڈے شاہ
کہیا اسرائیلیاں دے کجھ اساں ثبوت
کیونکر ساڈا بادشاہ ہوسکدا طالوت
اوتھیں اسیں دے ہیگاں شاہی دے حقدار
نا اوس پلے مال ہے نا اوہ دنیا دار
حضرت کہیا رب نوں ہے اوہ بہت پسند
بخشش کشائش علم دی کیتا دولتمند
جسنوں چاہے آپنا بخشے ملک خدا
جانے علم تمام اوہ لوکاں خبر نہ کا
جاں حضرت شموئیل نے کیتا ایہہ بیان
منوں شاہ طالوت دا ایہہ تسیں فرمان
کیا اسرائیلیاں اسیں نہ مناں مول
باجھ نشانی اوسنوں کیونکر کراں قبول
جیکر ناہر اوسدا دیکھاں کوئی نشان
جاناں اوسنوں بادشاہ من لواں فرمان
تاں پھر کہیا اوہناں نوں پیغمبر شموئیل
سنوں نشانی اوسدی ثابت نال دلیل

اوہ تابوت جو تساں تھیں دشمن لے گئے رکھیں
نال اوسے دے ہوسن کتنے تحفہ جات
آوسے اوہ تابوت جے لیاون ملک اٹھا
جانوں پھر طالوت نوں اپنا شاہ دلیر
نال پھر سد طالوت نوں نبی کیتا فرمان
اوتھے تینوں ملیگا اوہ تابوت صندوق
سنکے حکم میدان ول گیا جاں طالوت
آندا پکڑ فرشتیاں اوسنوں اس مکان
ڈٹھا جاں طالوت نے اوہ تابوت جمیل
اسرائیلی قوم نے ڈٹھا جاں احوال
اک اکلا چائیکے لے آیا تابوت
سارے اوسدے حکم دے ہوئے تابعدار
سبھناں نوں طالوت نے کیتا ایہ ارشاد
سن کر اسرائیلی ہوئے سبھ تیار
دتی بک طالوت نوں زرہ نبی شموئیل
پوری ہوئی زرہ ایہہ اوہدے جسم جوان

جس وچ ربدی طرف تھیں ہے لدی تسکین
موسیٰ تے ہارون چھوڑ گئے سوغات
ملے تساں گھر بیٹھیاں حکمیں نال خدا
کہیا اسرائیلیاں بیشک مناں کچھیر
جاتوں باہر شہر تھیں طرفے اس میدان
پکڑ لیاویں شہر وچ ویکھے کل مخلوق
گڈی اوہ ویکھیا اوسنے اوہ تابوت
جیونکر تجھے اوسدا کیتا ذکر بیان
دھک لیاندا شہر وچ پاس نبی شموئیل
کہن لگے طالوت ہی ہے صاحب اقبال
بیشک ساڈا بادشاہ ہو چکا طالوت
اپنے وچ طالوت نوں کردتا سردار
جلدی نال جالوت دے کریئے چل جہاد
نال تساڈی غازیاں ہن لے ہتھیار
نالے کیتا حکم ایہہ اوسنوں نبی شموئیل
مارے گا جالوت نوں اوہ اندر [illegible]

روانہ شدن بادشاہ طالوت ہمراہ فوج ہشتاد ہزار بجانب جالوت کافر برائے جنگ و قتل شدن جالوت بدست حضرت داؤد علیہ السلام

کوچ کیتا طالوت نے لیکر اپنی فوج
سنیا جد جالوت نے چڑھ آیا طالوت
بک لکھ دس کی آپنی کیتی فوج تیار
رستے وچ طالوت نے کیتا ایہ فرمان
آوے گی یک نہر ہن سانوں اندر راہ

اسی ہزار جوان سی لشکر بھاری [illegible]
کرکے تیار جنگ دی اوہ کافر جالوت
[illegible] اوہ کافر [illegible]
اتارا اپنی فوج وچ سبھنوں تمام [illegible]
اوہ [illegible] آکھیا [illegible]

پیوسی گا اوس نہر تھیں جو کوئی پانی سچ
جس نہ چکھیا ہوسی اوہ ہوسی میرا ہمراہ
چلدے چلدے نہر تے جس دم پہنچے آ
وانگوں آب حیات دے اوسدی پانی مثال
اکثر لوکاں رج کے آب لیا اوہ پی
پیتا سی جنہاں نے رجکے تھوڑا آب
اٹھے ہی جا تساں ایہ نا نیاں فرمان
بعض روایت جنہاں نے کیتا حکم عدول
پی پی پانی اونہاں دے ہو گئے پیٹ
شکل زباناں نکلیاں لٹکن باہر وار
رہ گئے نال طالوت دے چار ہزار جوان
نالے اوسدا باپ بھی نالے چھ بھرا
راہ وچ ڈٹھے اونہاں نے پتھر تن جہان
منگ مائیں آکھدے پتھر اوہ نا گاہ
پر اسیں جالوت نوں کرساں مار فناہ
لے سے جاں پتھر آ تیکے پاس جالوت تھیں
ڈر گیا اوسدی فوج تھیں اکثر مسلمان
تن سو تیراں آدمی باقی رہ گئے سب
کہن لگے طالوت نوں مومن ہو دلیر
کیا ہویا جے رہ گئی ساڈی فوج قلیل

میرے چوں نہیں اوہ آکھدا بیں اج
ایہ پر بات دو گھٹ وانا ہیں کوئی گناہ
پانی اوسدا فوج نے ڈٹھا خوب صفا
فوج تمام پیاس تھیں آہی تنگ کمال
بعضیاں پیتا ہوں نہ کیاں حکم صحی
کر دتے طالوت نے حضرت اوہ خطاب
آگے چل کے ڈھو گئے اندر میدان
ہو گئے سب بیمار اوہ ہوئے ہو ملول
اوتھے ہوں پیاس ندر تھیں نے بلب
اوڑک ایسے طور اوہ ہوئے ہو خوار
باپ حضرت داؤد سی نال اونہاں دے جان
آ کر اوتھوں ٹر پئے کرکے آس خدا
وی ربّ لے اونہاں نوں قدرت نال زبان
سانوں نال اٹھا کے لے چلو ہمراہ
تاں حضرت داؤد نے پتھر لئے اوٹھا
ڈٹھی آ کر مومناں اوسدی فوج کثیر
ویکھے کنڈ طالوت نوں ہوئے فیر روان
پاک لکھ اوسدی فوج سی ویکھو قدرت رب
اسیں خدا دے حکم تھیں دشمن کرساں زیر
بھاویں لوڈ بسیار ہیں کرساں مار ذلیل

کَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

اکثر فوج قلیل دا کر دیا الله حال
تھوڑیاں تائیں بہت تے دیندا فتح خدا
آئے جاں میدان وچ لگے کرن دعا
یا رب سانوں تو وچہ سانوں کر ہشیار

نال اسدا ہوئی کثرت نے حکم خدا دے نال
صابر لوکاں نال اوہ ہوندا آپ سدا
ڈال اساں تے صبر نوں یا رب پاک خدا
بخشیں فتح امداد تھیں اوپر قوم گمراہ

ڈٹھی جاں جالوت نے تھوڑی فوج طالوت
آئی بھاری فوج ہے میرے پاس تیار
تھوڑے لوک طالوت دے تن سو چند جوان
ایہہ گل سوچ طالوت ول بھیجیا اوس پیغام
بہتر ہے جو چھوڑ ایہہ باطل وہم خیال
ہو جا میری تابع توں میرا فرمان
ایہہ گل سن طالوت نے بھیجیا ترت جواب
جلدی رن وچہ آ ہیناں سچ کوئی اسوار
تاں پھر اوسدی طرف تھیں نکلیا ہک جوان
ہتھاں اندر اوسدے نیزہ تے تلوار
آ ویرے سامنے ہیں ہاں خود جالوت
ایہہ گل سن طالوت نے کہیا ہو دلیر
جائے اوس مردود دا کٹ لیاوے سیس
نالے اوسنوں اپنی بیٹی کراں عطار
لڑنے وچہ جالوت سی وڈا زور آور جان
جاتا جاں طالوت نے قوم ہوئی سب سست
اجہاں نوں ہک مرد نے کیتا آن سلام
لڑساں اوسدے نال ہیں خاطر کر توں ہول
تاں ایہہ سن طالوت نے پچھیا ہو کے شاد
کہندا اسل یعقوب ہاں نام میرا داؤد
سی حضرت داؤد دا قصہ ایہہ جان
ڈٹھا جاں طالوت نے اوسنوں ہے کے غور
چھوٹی عمری عمر ہے نالے چھوٹا قد
اگے کبھی توں کدیں ہیں لڑیا وچہ میدان
دو بھائی داؤد دے حاضر ان اوتھا

ہو متعجب تم تھیں سوچ کرے جالوت
ہک نہ پورا آدمی ہیگا وچہ شمار
نال اوہناں لڑنے عار ہے لڑنا وچہ میدان
لائق ساڈے لڑنے نال کس تمام
کجھ نہ کھٹسیں جنگ تھیں لڑ کے ساڈے نال
نہیں تاں کریں مقابلہ آ کے وچہ میدان
غالب کرسی تساں تے ساتوں پاک جناب
غازی ساڈے لڑن تھیں ہول نہ کھاون ہار
کھوتے وانگوں ہنگیا آ کے وچہ میدان
گھوڑے اوپر سوار سا لگا کرن وکار
ڈھیری کرساں پلک وچہ ساری فوج طالوت
اندر میری فوج دے ہے کوئی بہادر دلیر
ادھی تساں ہی اوسنوں کرسا بخشش میں
ڈٹھا اوس مردود تھیں ہول نہ لایا کار
تا ہیں اوسدے سامنے کوئی نہ ہوندا آن
جاون لگا آپ پھر اوسنوں سر کے حیث
کہندا ہیں جالوت نوں فتح کراں میں تمام
ہوسی میرے ہتھ تھیں اوہ کافر مقتول
کیا کجھ تیرا نام ہے کیسدی ہیں اولاد
ہیں گے تیرے ہور بھی وچہ کھانی [illegible]
ملی نہ اس جیہے منیری [illegible]
کہندا نال جالوت دے لڑسیں کیوں کر [illegible]
با تجھ تعجب ہے کس طرح مارے گا مرد
کہندا نال ورد ہاں لڑیا ہاں میں جان
کھنداہے سر کیا اس نے جنگ نہ کیتا کار

سے جالوت میدان داؤدا تجربہ کار
ایہہ گل سن طالوت نے جلدی زرہ منگار
پوری اوسدے بدن تے آئی زرہ جہان
ہور کسے نوں زرہ اوہ پوری ہوئی نہ مول
پوری ہوئی داؤد نوں کہیا تد طالوت
اینویں سی فرمایا پیغمبر شموئیل
گل کیتا طالوت نے موجب اس فرمان
نالے کیتا عہد ایہہ پکا اوسدے نال
راضی ہو کے تد اوہنوں بیٹی دیاں ویاہ
سن کے اس اقرار نوں زرہ لئی اوس پار
رستے وچوں اوندیاں لدھے تین جو
اوساں اندر جنگ دے ایہیں ساڈے کم
جنہاں پتھراں لوط دی کیتی قوم ہلاک
پتھراں نے جد بول کے کہی حقیقت کھول
اوہ پتھر پکڑ ہن چلیا طرف کفار
آن کھڑا میدان وچ جاں حضرت داؤد
ویکھیا تیرے کول نہ مول کوئی ہتھیار
کہیا اوس ہتھیار دی تینوں لوڑ نہ کار
کہیا پھر جالوت نے چنگا ہیں دانا
بادشاہاں دیاں جے کرنا ہووے جنگ
کہیا نبی داؤد نے سن اے نافرمان
پتھراں دے سنگ مار دیاں گا تینوں مر کو
جے کر اپنی زندگی تینوں ہے منظور
نہیں تاں ماریا جاویں ناحق وچ میدان
کہیا نبی داؤد نے ناکر ایہ خیال

کیونکہ اوسدے نال ایہہ لڑسی ہوشیار
بدن اوپر داؤد دے دتی اوہ پہنا
کہندا قتل جالوت نوں کرسی ایہو جوان
سبھناں نوں پہنا کے دیکھ رہیا سی سول
تیرے پچھوں جنگ وچ قتل ہوسی جالوت
جنہوں آئی زرہ ایہہ پاسی فتح جمیل
زرہ لوا داؤد نوں بھیجیا وچ میدان
مارن جے جالوت نوں رل وچ کر بیجال
نالے اوتھے ملک دا تینوں کر شاہ
نالے پتھر تن اوہ ہتھ وچ لئے اوتھار
کہیا منشی اوہناں نے سانوں چک لو
ماراں گے جالوت نوں چل اسیں یکدم
اوہناں وچوں اسانوں رکھیا خالق پاک
چک حضرت داؤد نے رکھے ہین کول
اتنا اوہناں دے ہون نالیا کوئی ہتھیار
ڈٹھا جد جالوت نے کہن لگا مردود
کیہیں کسدے نال توں میرے ویروار
ہتھ تینوں مار کے دلیاں سٹیں اوڈار
شاہاں نال مقابلہ پتھراں نوں چار
پتھراں نال نہ اوہناں دا لائیے ہرگز لنگ
ہیں اساڈے نزدیک توں کتا بے ایمان
ایہہ گل سن جالوت نے کہیا غصے ہو
نال کتاب میدان تھیں ہوجا ہیں تھیں دور
دسدا ہیں کمزور توں لڑکا عمر ناداں
آیا ہاں تیں لڑکن نوں حکم خدا دے نال

بخشی سینوں اوس نے قوت باجھ شمار
ایہ گل آکھ داؤد نے پتھر جلد اوٹھار
گھوڑے اُتوں کنب سٹے ڈگا اوپر زمین
اک روایت ہور ہے وچ قصص الانبیا
لگا اوہ جالوت نوں بینے دے وچکار
لگی جاں جالوت نوں اوس پتھر دی چوٹ
ہک ٹکڑا جا پیا اوہ سجے طرف کفار
دوجا ٹکڑا فوج دے اندر ڈگا جا
بعضے کہن جو تن پتھر آہے پاس داؤد
ہک پتھر تنہاں ماریا اوہ جا نوٹے حرام
ڈٹھی ایہہ حال داؤد نوں کہن لگا طالوت
عالی قوت تدھ نوں بخشی رب غفور
اس تھیں تجھے دوستو راوی کرے بیان
کہن لگے طالوت نوں اسرائیلے
جیہڑا شخص جالوت نوں مار کرے تمام
نالے اوسنوں آپنی بیٹی دیاں دربار
دے شاہی داؤد نوں ادھی نال صلاح
سن کہا طالوت نے ہے ایہہ بات محال
کیلا رنگ داؤد دا نالے کوڑا ابھی
تک لگا داؤد جے اوہ نہیں دیندا اسنوں
ڈٹھا جد طالوت نے لشکر دے سردار
بادشاہی دا اوسنوں خوف سیا وچہ دل
ہوئے نال داؤد نوں یاراں کیسے سبب
نکلے خبر داؤد آیا طرف پہاڑ
سترہ بنا ہے نال سن عابد نیکو کار ہ

کرساں پتھر نال ہی تینوں مار خوار
ماریا اوس جالوت نوں سر وچہ لگا جا
اوسے ویلے مر گیا اوہ مردود لعین
پتھر رکھ غلیل وچہ ماریا ہیں خدا
اوسے ہی مردود اوہ ڈگا ہو مردار
لگ کے اوسنوں ہو گیا اوہ پتھر دو لوٹ
اوس پاسے دی فوج سب ڈگی ہو مردار
کجھ ہوئے کجھ خارجی نٹھے بھاج کھا
تنے وکھو وکھ اوہ مارے نبی داؤد
دوجیاں دوں تھیں اوسدی ماری فوج تمام
ماریا تدھ اکلیاں فوج سنے جالوت
تیرے باجھوں نہیں سی ایہ میسر اقتدار
فتح جلدوں طالوت نوں دتی رب رحمان
نال اساڈے تدھ جو وعدہ کیتا سار
ادھی شاہی اوسنوں دیساں ہیں انعام
اوہ وعدہ ہن آپنا پورا کر اے شاہ
نالے بیٹی آپنی کر دے اوس نکاح
سے گی بیٹی تجھ دی صاحب حسن جمال
ہرگز اسے شخص نوں ہیں تہیں فرزند ادھی
ہر گھی بیٹی اوسدی کردا نہیں قبول
نال نبی داؤد دے رکھدے ہیں پیار
مدت ہی تھیں کہیں اوہ نال داؤد تل
ٹر گئی جتنا اوسنوں جھدار اکھار ب
مسجد اک بنا لیکے بیٹھا وچہ او جانا
وچہ عبادت رب دی رہندے لیل نہار

دسیا اوہ طالوت نوں اسرائیلیاں حال
لشکر ساڈے واسطے بھیجے کر تیری دعا
اوسے وقت طالوت نے جد سنیاں ایہ حال
جا ماراں داؤد نوں عابد کراں تباہ
گرد اوس مسیت دے بیٹھے گھیرا پا
ساتھیاں سنے داؤد نوں طرح تاں حق الغفور
ایسا نیند اوہناں نوں غلبہ کیتا آ
جد دل عبادت گاہ تھیں نکلیا نبی شتاب
ستیاں وچہ طالوت دے سی ننگی تلوار
پتھر اوپر نبی نے ماری غصے ہو
ٹکڑے اوہ اوتھا ٹکے نالے اوہ شمشیر
پیٹا اوپر طالوت دے رکھیا نبی خدا
کاغذ لے تحریر ایہ کیتا نبی غفار
پتھر اوپر مار کے ٹکڑے کیتے دو
تینوں خبر نہ ہوندی دیندا کون امداد
واپس جاناں تدھ نوں لائق ہے رسول
دنیا آخر وچہ توں ناہوو گنہگار
کیا دیکھے جو بیٹھے پیاں چیزاں چار
نال شتابی اوٹھیا طالوت ہویا حیران
پھر کجھ بندے اوسنے بھیجے کہنوں سپاہ
مارن کارن اوہناں نوں آئے او مردود
باقی عابد اوہناں نے قتل کیتے فی الحال
سارے عابد اساں نے رکھیے مقتول
غم لگا طالوت نوں جدوں سنی ایہ بات
سد گھلیوس داؤد نوں آخر ہو لاچار

ستر عابد رل کے گئے نبی دے نال
ہو جاساں برباد سبہ تساں پیاں کھمار
چلیا طرف داؤد دے لشکر لے کے نال
راتیں پہنچا جا کے پاس عبادت گاہ
کرن خیال مسیت وچہ داخل ہو واں جا
قدرت رب دی سبہ نوں نیندر کیتا زور
سن لشکر طالوت نوں وتا رب سوا
کیا دیکھے طالوت ہر سن لشکر وچہ خواب
گھٹی اوہ داؤد نے اوسنوں خبر نہ سار
پتھر دوہوں پاٹ کے ٹکڑے ہویا دو
کھڑی ایک کاغذ نبی نے جھٹ کیتا تحریر
نالے دلوا اوہناں دا ونا جلد تو جھار
اے طالوت داؤد نے ایہ تیری تلوار
جگر تینوں ماردا جند نوں بند دل رو
کون تیرا غمخوار سی جو سُندا فریاد
نال اساڈے لڑن دا قصد نہ کرتوں ہول
دل جڑے طالوت پھر جاں ہویا بیدار
پتھر دے دو ٹکڑے کاغذ تے تلوار
بیت المقدس طرف پھر اوتھوں ہو یاراں
ساتھیاں سن داؤد نوں کر لو یار پناہ
نہیں سی وچہ مسیت دے اس راتیں داؤد
پھر اوہناں طالوت نوں جا دسیا احوال
بچ رہیا داؤد اک دو نہیں لدا مول
جسنوں آہا مارنا اوہ رہیا جات
جو کجھ بیں تھیں ہو گیا معاف کرے سرکار

جد قاصد داؤد نوں جا دتا پیغام
کیتا ہے طالوت نے بڑا عظیم گناہ
تینوں بھی مروانا اسی اوسدا مقصود
مر عابد دسے عوض وچ جد لوڑی اوہ بول
تد تک یہ نہیں آوندا ہرگز اوسدے کول
سنیاں جد طالوت نے قاصد کنوں بیان
موجب حکم داؤد دے ٹریا طرف کفار
نال کفار مقابلہ کیتا اوس نے آن
اچن چیت کفار دی طرفوں چھٹا تیر
اوسے وقت طالوت دی ہوئی جان ہوا
جد اوسدے مر جان دی خبر سنی داؤد
غفار کیتا داؤد نے بیٹی اوسدی نال
ایہہ سب دتا ہی نوں صبر دل اجر خدا
بیشک مولیٰ صبر تھیں دیندا اجر ضرور
شان خلیلی صبر تھیں پایا ابراہیم
حضرت یوسف صبر تھیں ہویا مصر دا شاہ
رکھ پتر ا صبر تھیں لوکاں کی رب دا دھیان

کہیا تد داؤد نے سن کر حال تمام
ستم عابد اوس نے کیتے بار گناہ
جا کے اوسنوں آکھدے ہیں آکھنا داؤد
پاک کا کافر فوج تھیں کرسی ہے مقتول
دسی قاصد جا کے کل حقیقت کھول
اپنے کوتے عمل تھیں بہت ہویا پشیمان
سٹر کافر جا سکے کرساں مار خوار
دوہیں طرفاں ٹرھوں آئیاں وچ میدان
نکل گیا طالوت دے سینے وچوں چیر
باقی لشکر اوسدا اٹھا کھا جہڑا گھمسار
پھر اندر طالوت دے آیا ہو خشنود
قبضے اندر کر لیا ملک تخت دے نال
شاہی تے پیغمبری کیتی رب عطار
آدم وارث صبر تھیں لیتا عفو قصور
نوح نوں آپ بچایا صبروں رب رحیم
یعقوب نوں صبر تھیں ملیا بیت الاو
تیری بھی رب کرے گا مشکل آسان

بیان نبوت و خلافت حضرت داؤد علیہ السلام

تینوں حقیقت دوستو دل تھیں ہو ہشیار
سی حضرت یعقوب دا داؤد اچو فرزند
آہا اوسدی نسل تھیں سائیں ہیسر داؤد
نوں حکومت ملک دی ہویا تخت نشین
وشددنا ملکہ کہیا وچ قرآن خدا
یعنی اوسدی سلطنت ہوئی صاحب زور

جیہڑا وچ قصص الانبیاء لکھا ہے مذکور
نام یہودا جس دا عالی قدر بلند
سو ہمنا لوڑنا جاں وچ لایا رب نے درود
رب خلیفہ اوسنوں کیتا وچ زمین
ملک وسدے نوں اساں کیتا زور عطا
کوئی شاہ مقابلہ کرے نہ اوسدا ہور

جدوں حکومت اوسنوں بخشی رب جلال
کامل مرسل آپنا کیتا رب غفور
خوش الحانی اونہاندی کی میں کراں رقم
راوی کہندا پڑھن وچہ ایسے سن اوستاد
خوش آواز اینہاں وہ پڑھدے جدوں زبور
اُڈدے پنکھی اونہاندا سُندے جدوں آواز
بیٹ درختاں سُندیاں ہوندے زور تمام
پڑھدے جدوں زبور اوہ نال زبان فصیح
کہن روایت جدوں اوہ لگدے پڑھن زبور
سُنکے اوس آواز نوں مومن ہوون نثار
ایہو سی پہلا معجزہ اگوں سنیوہ دوم
ایسی طاقت اونہاں نوں بخشی پاک خدا
آتش سندی اونہانوں حاجت ناہی کو
کرن روایت سب کہیں پہلے وچہ سنسار
وعلمناہ لبوس لکم کہیا پاک خدا
تاں جو کارن تساندے کرے لباس ایجاد
داؤدی کہندا زرہ جال کرے داؤد تیار
اپنے ملکوں وچ تکے درم کرے تقسیم
باقی دو سو درم جو سنتوں نال قیاس
اوسے یک سو درم تھیں آپ کرے گذران
اس طرح پر آپنا صرف کرن اوقات
وچہ عبادت ربدی رہندے کجھ ایام
کجھ دیہاڑے خلق دا عدل انصاف کران

ملی پیغمبری اوس تھیں پچھے چالی سال
نازل ہوئی اوس تے پاک کتاب زبور
وسدا یابی سندیاں حرفے پچھے یکدم
جہت تلاوت اونہاں نوں طرح بہتر یاد
سننے کارن آوندے سبہ وحوش طیور
ڈگن تڑف زمین تے نال کمال نیاز
کہنن کل پہاڑ بھی سنکے پاک کلام
پتھر پتر جانور نال پڑھن تسبیح
چالی کوہاں جاوندا اوہ آواز دور
کافر ہوش بھلا بیٹھے مر دے ہو خوار
لوہے نوں جد پکڑدے ہو جاندا سی موم
نال ہتھاندے لوہے دی بندے زرہ بنا
نرم اونہاندے ہتھ وچہ لوہا جاندا ہو
زرہ لوہے دی جوڑ کے کیتی اونہاں تیار
کاریگری داؤد نوں دتی اساں سکھا
لوہے بچا جو تسانوں اندر جنگ جہاں
قیمت درماں چار سو لیوندی وچہ بازار
دو سو درماں دیوندا جو محتاج یتیم
یک سو خویشاں دیوندا یکسو رکھدا پاس
وچہ عبادت ربدی رہن سدا غلطان
ایہو طریقہ رکھیا حد تک رہے حیات
کجھ دیہاڑے آپنے کرن گھر دے کام
جیونکر عدل کماوندے ہیں تھیں سنو بیان

ذکر انصاف و عدل حضرت داؤد علیہ السلام

پھر کہیا سلیمان نے ایہ گل کریں نہ مول
جا حضرت داؤد نوں آکھ تریجی وار
کرو عدالت مجھ دی چونکہ ہے دستور
جد تک پورے طور نال اوہناں نوں ملے سزا
بڈھی نے پھر جا کے کہیا اسے طور
اے بڈھی کس تدھ نوں سمجھایا سکھلا
بڈھی نے پھر رو کے دسیا گل بیان
تاں حضرت سلیمان نوں پیغمبر داؤد
کراں سوادی کس طرح ہن کوئی تجویز
شکل مجسم ہووندی جے کر دین ہوا
ہن ہیں اوہناں نوں کس طرح حاضر کراں بلا
تاں حضرت داؤد نوں کہن لگا سلیمان
جے کر وچ حضور دے کرو تسیں دعا
تاں پھر حضرت رب نوں کیتا عرض رسول
کر مجسم ہوا نوں خالق پاک جناب
تاں پھر بڈھی ہوا دے دعویٰ کیتا زور
پیش عدالت داؤد نے کہیا یا سرکار
حضرت نے فرمایا دس ساڈے نوں حال
تد ول ہوا نے آکھیا سن اے نبی خدار
اس کشتی نوں ہو گیا اک سوراخ چھان
رل کے کشتی والیاں منگی ایہہ دعا
ولیاں تیرے نام تے اس کشتی دا مال
تاں اس ویلے مجھ نوں کیتا امر خدا
کشتی دے سوراخ نوں جا کر کیتا بند
پیش عدالت داؤد دے کیتا ایہہ بیان

کیوں توں بجھوں فیصلے آ کریں قبول
میں نہیں راضی ہووندی آکھیں تسیں سرکار
پکڑ منگا ہوا نوں پیش حضور
میں نہیں راضی ہووندی یا محبوب خدا
سن حضرت داؤد نے سمجھا کے غور
کس نے تینوں بات ایہہ دسی تیج بتار
طرف لساوڑی بھیجیا تینوں ہے سلیمان
اپنے پاس بلا کے کہیا ہو خوشنود
اوہ تینیں پکڑ منگاوندی اے فرزند عزیز
تاں نے اوہدا پکڑنا مشکل ناہی کار
اوس اکھوں وجود نہ کیونکر پکڑی جار
حاضر کرنا ہوا دا بالکل ہے آسان
کر مجسم ہوا نوں حاضر کرے خدا
کیتی سی سلیمان نے آپنے آپن نال
خدمت وچ داؤد دے وقت پیچ شتاب
آئے اپنے واسطے پیش نبی داؤد
امر خدا دے نال میں کیتی سی ایہہ کار
کیونکہ کیتا ایہہ حکم خدا دے نال
کشتی اک قوم دی آہی وچ دریا
پانی دریا زور تھیں ڈبن لگی آن
یارب جے من ساڈی کشتی لیں بچار
نذر منی ایہہ اوہناں نے اگے رب جلال
اس نذر دی واسطے کیتی آہیں اوتھا
رکھ لئی رب تد بنوں لوک ہوئے خورسند
عدل نبی داؤد دا گوں کرال بیان

ذکر دیگر عدل بطور معجزہ

اک دن اسرائیلیاں کیتا ایہ سوال
آکھن لگے آکے پیش رسول خدا
پل جو اکھیں ویکھئے محشر دا احوال
تاں حضرت داؤد نے کیتا ایہہ فرمان
بھلکے ہے دن عید دا خلقت ہوسی عام
ہو یا دو چار روز جاں سنوں تمامی حال
پاس اوسدے اک گاں سی خوبی حد نہ کا
خوب سجا کے اوسنوں لا کے ہار سنگار
جنگل دے وچ پھر دیاں گئے روز تمام
سی ایک عورت پارسا عابد بزرگوار
دو لوں جنگل وچ اوہ رہندے سن اکٹھا
کھاون دی کوئی چیز نہ پاس اونہاں دے مول
جاری کیتا رب نے چشمہ مسجد پاس
بھی اک درخت انار دا کیتا رب غفار
اونہاں نوں او کھا کے روز کرن گذران
اکدن بیٹے ماں نوں کہیا نال پیار
حکم کرو تاں شہر نوں جاواں میں فی الحال
مائی نے فرمایا سن اے برخوردار
اسے اوپر شاکر ہر ہر سول
ایہہ گل کر کے رکھیا جد دل اناراں ول
بیٹے نوں فرماوندی مائی قدر بلند
جیکر اسے اوپر کول رہندا شکر گذار
القصہ اک رات دن کھلے رہے اوہ جان

پیش نبی داؤد دے بہت محبت نال
حشر نمونہ اسانوں دنیا تے دکھلا
روز قیامت اس طرح ہوسی سریک نال
بھلکے تساں وکھاوساں محشر دا میدان
محشر دا احوال میں ظاہر کراں تمام
ایسی شخص رئیس ہک صاحب دولتمال
پہلوں اوسدا ذکر میں تینوں لواں سنا
ویندا چھوڑ میدان وچ ایہو سمجھ کے کار
مالک دے گھر آوندی ہو جاوے جد شام
بھی اک بیٹا اوسدا آہا نیکوکار
کرن عبادت رب دی مسجد اک بنا
وچ عبادت رب دی رہن سدا مشغول
پانی اونہاں ایہو ہندے ہوئے جاول یار
ہر دن اوسدے تے لگ دے دو انار
ستر برس اونہاں نوں انیویں گذرے آن
زنگار رنگ وکاندیاں چیزاں وچ بازار
کوئی چیز لیا کے کھاواں خوشیاں نال
نت رب سانوں بخشدا آہا دے دو انار
لالچ ہوری چیز دا چنگا نائیں مول
غائب کیتا رب نے قدرت تھیں اوہ کھل
نا شکری تھیں ہو گئی روزی ساڈی بند
غائب کردا رب نہ ہرگز اوہ انار
اجن جیتی رب نے بھیج دتی اوہ گال

کیتا اوہ اسو اشرفی قبول نا منظور
پھر حضرت داؤد نے کہیا دوجی وار
جھوٹھ تیری گال دا سچی ثبوت منگا
انہیں پھر بھی اوس نے کیتا نہ اقبال
آ حضرت داؤد نوں رب دا کہے اسلام
یا حضرت فرمایا تینوں رب جلال
آکھ اونہاں نوں عید تے جمع ہوون جد کل
اسے طرح داؤد نے کر دتا فرمان
ہویا دوجا روز جاں آئے لوک تمام
منبر اوپر کھلو کے پیغمبر داؤد
خوش آواز سے ہتی دے ماریا ایسا جوش
تاں اوس ویلے آ گئے حضرت جبرائیل
سکدا دسی ایہنوں جس دی ایسی گال
جس لڑکے دا ویرا اوہ دعویٰ کرے تیرا
نوکر کرکے لے گیا اس موذی نوں نال
رستے اندر مار کے اوس نوں اس پیدل
پچھوں اوہ لے بکریاں ہور اسباب مزید
شہر مصر چا کے ویچیا اس نے مال
ہن اک گائیں واسطے جھگڑا کرے تیرا
ساری دولت اوہناں دی ہوگی اسدے پاس
جاں ایہ جبرائیل نے دسیا سب مذکور
پچھیا اوس شخص حال ایہ کیتا اس انکار
اینویں کہے تساں نوں وسی جھوٹھ کلام
ناہیں دولت اوسدی آندی یا سرکار
تاں اس ویلے حشر دا ہویا حال عیان

گال ایہی دا انہاں کہیں ہوال قصاص [illegible]
جیکر کریں معاف توں نال سلوک پیار
اخیر فیاں کہیں تساں نوں لیساں [illegible]
اتنے وچ جبرائیل نوں بھیجیا رب جلال
بعد سلاموں اوس نے کیتی ایہہ کلام
جا سندے لوک جو دیکھنا محشر دا احوال
حال قیامت اوہناں تے اوس دم جاسی
جیونکر اسے باب وچ پچھے ہویا بیان
میلہ ویکھن واسطے اندر عید مقام
لگے پڑھن زبور نوں لوک ہوئے خوش
سن کر پاک کلام نوں لوک ہوئے بیہوش
پیغمبر نوں آکھدا کہیا رب جلیل
محشر دا احوال سب ہوسی اج عیان
اوس لڑکے دا باپ سارا امیر کبیر
طرف ولایت شام دی وچن کارن مال
مال اسباب جو اسدا لیا کماوی تھیں
سارا اوس نوں مار کے لیا اس پلید
بہتا نفع اوٹھا کے ہو گیا مالا مال
باپ اوسدے دے مال تھیں نال ایہ
پچھیا اوسدے بات ایہہ ہو کے بے دوس
تاں پھر حضرت اوس نوں سدیا [illegible]
ناہیں کیتا قتل اوہ نا ایہہ کیتی گال
ہرگز اوسدا باپ میں نہیں کیتا قتل
جا دی ڈھونڈ قدیم تھیں ہال [illegible]
حکم خدا تھیں اوسدی ہو گئی بند زبان

ایہہ گل آکھ داؤد دی قبض کیتی اوسجان
انا للہ آکھیا فاتحہ خیر الاہ
اگے ہن سلیمان دا آکھ سناواں حال

کفن دفن سبھ باپ دا کیتا شاہ سلیمان
وچہ بہشتاں بھیجیا روح مبارک جا
جیہڑا کیتا رب نے اوسنوں بخشیا جاہ جلال

قصہ حضرت سلیمان علیہ السلام

پہلا نبی داؤد دا سی حضرت سلیمان
پنج دیہاں داؤد دے آہن حرم تمام
پہلوں اوریا نال سی اوسدا ہویا ویاہ
اوریا دا سبھ ذکر ہیں اگے با تفصیل
جسنوں اوسدے پڑھن دا شوق ہووے تیار
بطشا نال نکاح جاں کیتا نبی داؤد
جاں حضرت سلیمان نوں تخت بہایا باپ
وارث سلیمان داؤد کیتا رب رحمان
ورثہ دتھا نبوتوں ہویا خاص نبی
کل خلقت سلیمان دی ہویا تابعدار
ہر علم کی بھی اوسنوں واقف کتاب
ہر نعمت موجود سی رہندی وچ حضور
تابع اوسدے حکم دی کیتی رب ہوا
جس قسم دی بات کو کردا وچ جہاں
جس جگہ سلیمان دا ذکر کرے جے کار
جے جھ مال زمین وچ ہووے بڑے دور
دلوال تائیں پہنچ کے لووے کڈھا اوہ مال
جتھے موتی ہووندے وچہ خشکی دریا
تخت سلیمان جدوں سی اڈدا وچہ ہوا
سبھی طرفے آدمی فوجاں رہن کھلو

بی بی بطشا اوہاندی ہسی نال بچھان
تھوڑی کیتی عقد اکیہ جیہا بطشا نام
ہویا جدوں شہید اوہ کیتی نبی نکاح
یوسف دی گلزار وچہ لکھیا کر تکمیل
دیکھے قصص المحسنین یوسف دی گلزار
اوس وچوں سلیمان رحمیاں پاک وجود
وچہ عبادت جا بیٹھے گوشے بیٹھا آپ
وارث نبی داؤد دا ہو گیا سلیمان
نالے ہویا بادشاہ ملیا ملک شاہی
آدم جن پرندے بھی ہوئے فرمانبردار
جو کوئی بولے جانور معلم کر دے سب
کوئی چیز جہان دی کدی نہ ہووے دور
جتھوں کردے امرا اوہ لینی تخت اٹھا
ترت ہوا سلیمان نوں خبر پہنچاوے آن
اوسدے پیلے آ سکے ولیندی داؤ سنا
اوہ بھی آ سلیمان نوں دلووے دس فور
اپنے بیت المال وچہ جمع کرے بیت المال
اوہ بھی دسے آن اوہ لیندے ترت کڈھا
سبھ پرندے اوس تے سایہ کردے آ
کھنبے پریاں ہوندیاں تکھے ہوندے دلو

سن سو دس سو چھ ہوئی کیتا محل تیار
تن سو ورہاں واسطے کیتا تحمل تیار
انہی قوت نبی نوں کیتی رب عطا
سے ست سو دس تیر کالاں تن سو حرم کمال
اک جاگہ دربار دی اندر اوس مکان
باراں کوہاں تیک سی لمی چوڑی اوہ
سب ہاتھی دے دند کٹیں بنیا اوہ مقام
سونے تے دو جا لعلوں نالے ہیرا اسے بار
رنگ عجائب قسم دے چاندی تھیں سنوار
نال زمرد لٹکدے سونے دے ڈال
لعل اتے یاقوت تھیں خوشے جیوں انگور
اوپر ہر ہر شاخ دے طوطے مور ہزار
عنبر تے کستوریوں بسیٹ کیتے بھرپور
تخت وچھایا اپنا اندر اوس دربار
اوپر اینہاں کرسیاں بہن ولی تمام
سجے کھبے تخت دے دو شیر کھلار
نالے دو یاقوت تھیں کیتے کھڑے ستون
کرن روایت دیو جو سے تن خدمتگار
شیر ایسے تہہ مور جو طوطے مور ہکوار
تخت ہر صبح مور جو پڑھدے پڑھے اسباب
جدوں سلیمان تخت تے ٹکاوے آ کر
بیٹھی گد بد کھلا کے سر تے سایاں کھلو
اوہ دو خیر بنا دی پیش نبی سلیمان
جوڑا مور کبوتراں جو سی ہو یا تیار
نبی سلیمان تخت تے بیٹھ پڑھن تورات

جنہاں وچ کنیزکاں رہندیاں جدا جدا
اک اک بی بی جنہاں وچ رہندی نیکوکار
وچ خلاصے ذکر جیوں آیا دیاں سنار
کہے جاج ہر اسنوں جا کر سنال
کیتی بنی تیار سی وکھری عالی شان
اوس وچ جا کے تخت دی ہوئی تن کوہ
لعل فیروزے قیمتی اوس وچ جڑے تمام
سونے اٹاں گج لایاں قابل دید
چاروں طرف مکان دے وٹے نہیں لواہ
پتھر سبز زمرد لشکن ڈالاں نال
پتراں وچوں جھلکدے ون باد ستور
لولو تے مرجان تھیں وٹے سبھ سہا
بولن حکمت نال جاں خوشبو جاوے دور
سجے کھبے چاندیوں کرسی وہری ہزار
پچھلے پاسے کھلوتے پریاں دیو غلام
خاص زمرد کنول اوہ دو تو لیے ہوئے تیار
عجب کبوترا اوہناں تے بیٹھے وڈا ڈان
طلسم نقش ہر چیز بنائی اوہناں تیار
بولن چلن اوہناں داسب طلسم دے زور
دیواں دی سبھ جا تک نکلیا اوہ چکناب
کھڑ کھڑ کے تخت تھیں چاندا ہیبت کھا
عنبر تے کستوریوں دور شتے خوشبو
سیس جھکا کے کھڑے وہ ہر دم جھلن
اوپر ستونال لاوندے باری وار دوا
پڑھدے کلیں زبور جی سندی مخلوقات

صاحب روح ہر چیز جیہدا اکہنی تیں
حکم ہویا ہیں سبھ دا رازق جل جلال
کل خلقت نوں پالنا ہے ایہہ میرا کم
خلقت میری بہت ہے باجھ حساب شمار
عرض کیتی سلیمان نے یارب پاک خدا
مینوں بخشی توں بہت کجھ نعمت کیتی دان
ہویا حکم جناب تھیں دعوت وچ پکا
یارب جتنا کراں ہیں سبھ طعام تیار
ایہہ بھی وچ درگاہ دے ہوئی دعا قبول
تاں حضرت سلیمان نے دیواں نوں فرما
ست کوہاں میدان وہی دریا کنار
اندر اوس میدان دے جمع ہوئے اسباب
ست لکھ دیگاں دیواں نے کیتیاں تیار
نالے وڈے لگن جو وانگ تلاباں جان

ہکدن کل مخلوق دی کراں ضیافت میں
روزی ہر یک چیز نوں دیواں ہر حال
توں یک عاجز بشر ہیں یار نہ اتنا دم
تیں تھیں کھانا سبھ دا ہوسی نہیں تیار
بے شک تیری خلق دا حد حساب نہ کار
ہے ایہہ میری آرزو جیوں تیرا فرمان
تاں اوس دم سلیمان نے کیتی ایہہ دعا
باسی ہووے مول نہ تازہ رہے مدام
تازہ رہسی چیز سبھ نہ وگڑے مول
بڑا وسیع میدان یک صاف کرایا چار
جھاڑو دے کر دیواں نے کیتا صاف منجھار
کھاون ہون واسطے باجھ شمار حساب
چوڑی ہک ہک دیگ سی ستر گزاں شمار
جیونکر خبر خدائے نے دتی وچ قرآن

يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِن مَّحَارِيبَ وَتَمَاثِيلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَّاسِيَاتٍ ۰ پ ۲۲ س السباء

جو چاہے سلیمان اوہ کردے دیو تیار
لگن تلاباں وانگ سن دیگاں پٹیاں جان
وچ جامع تاریخ دے راوی کرے بیان
چوڑی ہر اک دیگ دا وہ آہی گزاں شمار
گائیاں ذبح کرائیاں باویہ جان ہزار
اناراں کھٹیاں جمع ہویا سامان
وانگ پہاڑاں تھماں نظری آون کل
ہویا یک تیار جاں گونا گون طعام
کھڑا کیتا آپنا تخت جو وچہ ہوا

دیگاں لگن تے ہور تھال ہور قلعے سنبھار
چاہاں ہول نہ جاندیاں ہندیاں کس مکان
دو ہزار تے ست سو آہی دیگ پچھان
لگن تلاباں وانگ سن چوڑے باجھ شمار
باقی چیزاں ہور جو ناہیں انت شمار
رنگا رنگ طعام تھیں بھریا سبھ میدان
کیتا ہر یک قسم دے دیواں کیتے ذل
حکم سنایا واؤ نوں سدے خلق تمام
تاں جو ویکھے دستوں ساری خلق خدا

ذکر شاہ موراں شاہ ہندوں دو حضرت سلیمان علیہ السلام

وچہ خلاصے ہور لکھ ڈٹھا عجب بیان
کرسیاں اوپر سامنے یک ہزار وزیر
وڈا اولیو وزیر جو آصف اوسدا نام
گرد چگردے تخت دے پریاں دیو غلام
سر دے اوپر پرندیاں سایہ کیتا آر
پڑھن تسبیحاں رب دی پاکی کرن بیان
دنیا وچہ نہ کسے دا ایسا جاہ جلال
حکم ہویا درگاہ تھیں ملکو سنو بیان
شاہی ہفت اقلیم دی اوسنوں ہوئی نصیب
اتنی عزت ہوندیاں کبر نہ کردا مول
جیکر ذرہ فخر اوہ کردا کبر غرور
کھسی جاندی اوس تھیں کل حکومت راج
سن حضرت سلیمان لے آندا لشکر بھار
اڈدا اوڈا تخت جاں آیا اوس مکان
آدم جنس نہ اوس جا نظری آوے کور
یک کیڑا سی بادشاہ رعیت سن سبھ ہور
اندر تھاناں کیڑیاں سی اوہ سردار
اوس کیڑے نے ڈٹھیا جاں حضرت سلیمان
جیونکر وچہ قرآن دے دتی خبر غفار

اوڈیا یک دن دا اوتے تخت نبی سلیمان
خدمت وچہ سلیمان دے بیٹھے با تدبیر
اوہ بھی بیٹھا سامنے ہور اہل تمام
نال ادب دے کھڑے سن بنھ کے ہتھ غلام
یک آواز فرشتیاں سنیا نبی خدار
یا رب بندہ سلیمان نوں دتا ایسا شان
جیسا بندہ سلیمان نوں دتا رحمت نال
لائق ایسے شان دے سی حضرت سلیمان
نالے تیں پیغمبری نبیاں خاص حبیب
تائیں اوسنوں آپنا کیتا ہیں مقبول
اڈدا تخت زمین تے سٹ کریندے چور
ایہہ پندا اساندا ہے اوہ نیک مزاج
سجدے اندر جا پئے کردا حمد ثنار
رہندے کیڑے کیڑیاں اندر جس مکان
کیڑیاں دا ایہ ملک ہے ایہنوں معلم ہو
شاہ ہندو داوس نام سا بعض کہن شاہ مور
مشہور اوسدا حکم سبھ رہندے تابعدار
رعیت اپنی سدکے کردا ایہ فرمان
آیت سورت نمل دی تینوں دیاں سنار

حَتّٰی اِذَآ اَتَوْا عَلٰی وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ یٰاَیُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوْا مَسٰکِنَکُمْ لَا یَحْطِمَنَّکُمْ سُلَیْمٰنُ وَجُنُوْدُهٗ وَهُمْ لَا یَشْعُرُوْنَ سورۃ نمل

یعنی نال جس وقت جو فوج سنے سلیمان
یک کیڑے نے آکھیا کیڑیاں سبھ بلار

کیڑیاں دے میدان تے جلکے لوٹے آن
آپو اپنے گھراں وچہ داخل ہو وو جاہو

دوجا تیرا تخت ہے واؤ دا محتاج
تینوں تخت اوٹھاوندا اوس اُٹھاوے وار
کہیا پھر سلیمان نے سن او ساری تقریر
عرض کیتی شاہ مور نے تو ہاں ہیں دانا
جیکر ہووے حکم نال تہاں چند سوال
تاں پھر اوس شاہ مور نے کہیا مقابل ہو

توں محتاج ہیں تخت دا اوہ کی تیرا راج
اوہ کیتی تکلیف ہے کرو خیال ذرا
کس نے تینوں بات ایہہ دسی پڑ تاثیر
ساڈوں بھی کجھ رب نے کیتا فضل عطا
حضرت کہیا کجھ توں بہت خوشی دیال
تساں جو آگے رب دے کیتی ایہہ آرزو

قال رب اغفرلی وهب لی ملکا لا ینبغی لاحد من بعدی انک انت الوهاب

یعنی بخشش منگ کے کیتی ایہہ دعا
جیہڑی لائق کسے نہیں تیں بعد نہ ہو
پھر رب نے کہیا تساں جو کیتا ایہہ سوال
پیغمبراں دے واسطے ایہہ گل نہیں روا
جسنوں چاہے کرے اوہ وچ زمین دے شاہ
نہیں سی لائق تساں نوں ایہہ گل نامقبول
سن حضرت اس بات تھیں ہوئے کجھ خفا
دسو تسیں ہور ہک مسئلہ جیس شتاب
کی واسطے وچ اوس دے دسو کر اظہار
حضرت کہیا مجھ نوں معلم نہ ایہہ حال
تاں پھر اوس شاہ مور نے کیتا حال بیان
تاں جو معلم بندیاں نوں ہووے دنیا کل
کیوں جو ایسے وچ ہے ساری حکمت جان
ہک تصویر بنائی بندہ لیا جہان لوار
اوس تھوں پچھے دوسرا کیتا اوس سوال
حضرت کہیا دس توں سنوں جیہڑی گل
ایہو اشارہ اسوچ رکھیا پاک خدا
ایہہ گل سن سلیمان پھر رنے باجھ شمار

یارب ایسی سلطنت تینوں کریں عطا
میرے درگا دوسرا شاہ نہ ہووے کوئی
اس دی وچوں حسد دی آوے بو کمال
کیوں جو سارے ملک دا مالک آپ خدا
جسنوں چاہے نا کرے کی اوسنوں پرواہ
میرے جیہا بادشاہ کوئی نہ ہووے ہوں
عرض کیتی شاہ مور نے کا ذکر کرو نہ کار
مندری جیہڑی تساں نوں بخشی رب وہاب
کس کارن اوہ تساں نوں بخشی رب غفار
جیکر ہیں توں جاندا دس خوشی نال
ایہہ مندری اسواسطے تینوں ہوئی دان
اوہدی اتے نا چیز ہے ہک تھوڑے دا مل
اس دی خوبی نال توں بنیا شاہ جہان
معلم ہویا توں اوہ دنیا چیز نہ کار
کیوں تیری دا اتالیح کیتی رب جلال
کہیا پھر شاہ مور نے سنتوں یا مقبول
معلم تسیں قبر وچ دنیا مثل ہوا
بیشک کہیا سچ توں اے کیڑے سردار

پانی تاڑن واسطے سنوں تھا سلیمان | اندر اپنی فوج دے رکھیا ہویا جان
اوہ ہیرا کم بے لشکر وچہ سدا | نیڑے دوروں تاڑ کے پانی دیناں آ
ایسی اوسنوں قدرت سی بخشی تیز خدا | اندر جس زمین دے پانی ہوندا سارا
دوروں اوسنوں تاڑ کے دیندا اوہ بتا | وچہ فلانی زمین دے پانی ہے بھرپور
تاں پھر حضرت دیواں نوں بھیجدیوں ایتھا | جاہ تالاب کھٹائے کے پانی لین ہنگاہ
ہدہد کہندا جدوں اس سنوں کیتا تنگ | تاں میں وچہ ڈھونڈ چلکے آیا دیکھے سنگ
دیکھا جا بلقیس دا تخت عظیم الشان | خوبی اوسدے تخت دی میں کی کراں بیان
تیہہ گز اوسدا عرض سا تے ہر گز او سلطان | جڑیا نال جواہراں سنوں یا مقبول
جانیے پاوے دے وسدے سرخ یاقوتوں بجھ | ہور زبرجد لعل کھیں جڑے ہوئے سنجھ
اوپر اوسے تخت دے بیٹھی اوہ بلقیس | اندر حسن جمال دے بہت لطیف انفس
ناں تے مگی بکراو و صورت چند مثال | شادی اجے نہ اوس دی ہوئی کسے دے نال
ایہو دین ایمان وی اوسنوں خبر نہ ہوول | سورج تائیں پوجدی قوم اوسدی بھول
جاں ایہہ ہدہد نبی نوں دسیا کھول بیان | کہندا اوسنے عوض کچھ بخشیو بیٹوں ناں
ایسی خلعت کچھ نوں کریو کوئی عطا | جو تیری اولاد وچہ باقی رہے سدا
حضرت لکھیا خط ایہہ کرواں ال مرقوم | ہنسے تیرا ایہہ کدوں پہنچ سو جا کی معلوم
ہدہد کہندا یا نبی سچا ایہہ مذکور | کیا طاقت جو کچھ میں ہے پا کھاں حضور
تاں پھر حضرت اوسنوں تاج کیتا اک دان | جا تیری اولاد وچہ رہسی سدا نشان
ہن ہدہداں دے سرے کلغی اوہ نشان | جو حضرت سلیمان تھیں اوسنوں ہوئی عطا
لکھیا تاں بلقیس ول خط نبی سلیمان | لکھیا اوسے وچہ سا ایہہ مضمون بیان

بسم اللہ الرحمن الرحیم ان لا تعلوا علی وأتونی مسلمین

بسم اللہ تھیں بعد ایہہ لکھیا ہا تاں اوہ | اول ہمیں سامنے تسلیم اوہ آ کے ہو
دوجا اندر خط دے ایہہ لکھیا فرمان | آ جاہ میرے پاس توں ہو کے مسلمان
ایہہ سب کچھ مضمون سی تھوڑا جیسا سند | مہر لگا کے اپنی خط نوں کیتا بند
ہدہد تائیں حکم کر کیتا نبی خدا | لے جا ایہہ خط اندر شہر سبا
شتابی بلقیس نوں جا کے دیہہ شتاب | دیکھاں اوہ اس خط دا دیوے کیا جواب

پڑھ پڑھ لے کے خط نوں آیا شہر سبا
چھاتی اوپر اوس دے رکھ دتا فرمان
سردار امیر وزیر سبھ ہوئے کہے تعجب
ڈٹھا جاں تیں کھول کے لکھیا ہے سلیمان
نال لے لکھیا اوس نے خط وچ ایہہ فرمان
دسو مشورہ انس خط دا دسے کیہا جواب
اسیں بہادر بڑے ہاں صاحب زور زبرد
سنیاں تاں جیوں حکم تساں دی اپنی مرضی ہو
کہن لگی بلقیس جو لکھیا ہے سلیمان
جے ہاں دسے حکم تھیں آسیں کراں انکار
بادشاہاں دیناں نہ لائق جنگ فساد
بڑے بڑے سردار جو ٹھسن بڑی دلیل
انہاں جیکر اساں ول پیا سلیمان دھا
ہے اوہ بڑا سنیوندا شہنشاہ نداساہاں
نال ہے اوہ کہندا ہاں میں نبی خدا
بنیاں لوک اسلام دا ہوندا شوق کمال
جے اوہ چاہتی ہے ہدیے لئے تو مول
گھلوں اوس دی کراں میں ایہہ آزمائش سب
کہیا وزیراں ٹھیک ہے ایہو صلاح نکار
تاں کھرا ادھر بلقیس نے تحفے کر تحریر
ست اٹھاں سونے دیاں ست چاندی دیاں جان
رواں ہوئے جلد ایلچی چیزاں لیہ اوتھاں
ایہہ چیزاں بلقیس نے بھیجیاں طرف حضور
جد اوتھے ہوا کھیں خبر ایہہ سنی نبی سلیمان
شاہی دربار دی اگے ہے دیوار

ہٹی سی بلقیس اوہ موہنہ تے پلو پار
جاگی تاں اوس ویکھیا بہت ہوئی حیران
میری طرفے خط ایہہ سٹ گیا ہے کون
میرے نال مقابلہ تساں نہ کرنا آن
آہو میرے پاس سب ہو کے مسلمان
تاں اوہ اگوں بول کے لگے کہن شتاب
جیکر دیسو حکم تاں کرساں جنگ شدید
ساکوں جیونکر آکھسو عذر نہ کرساں مول
آؤ میرے دین تے ہووو مسلمان
شک نہیں ہے اوہناں نوں کرنے نیل خوار
دھا پوندے جس ملک تے کر دیندے برباد
سمجھاؤں ہے اوہناں نوں کرنے مار ذلیل
عزت عظمت ساڈی دسی سبھ اڈا
اسدے نال مقابلہ نہیں آساڈا شان
پہلوں اوسنوں بھیجئے ہدیہ کوئی بنا
راضی اوہ نہ ہوندے ہرگز لیئے نال
نہیں تاں راضی ہو سکے ہدیہ کرے قبول
مجھوں آ لے دیکھئے جھگڑی حرص ہے رب
جیونکر مرضی آپ دی ساڈا کی انکار
طرف نبی سلیمان دے بھیجی ایہہ ایہہ چیز
ست پردے زربفت دے کیتی ترت روان
پہلوں جا سلیمان نوں دتی خبر ہوا
لیکا اوس دے ایلچی آوندے ہیں گئے دور
سد کے اپنے ٹولیاں کیتا ایہہ فرمان
جتھوں ہر کوئی لنگھ کے اوندا وچ دربار

اُوتھوں اِتاں ست ست آون نفیس پیڑھا
آہی چاندی سونیوں اوہ دیوار تمام
موجب حکم بلا زبان ترت کیتی تعمیل
ڈھٹّی اوہ دیوار جاں اونہاں ویکھیاں آ کر
آکھن لگے اس جا رکی ساڈا مقدور
جس ویلے اوس جگہ تے نظر ہوئے جا
ویکھ اونہاں نوں دلیں وچ فکر پیا ایہ ہور
خشتیاں اس مکان تھیں اتاں ہوون دور
شاید ساڈے واسطے ہویا ایہ فریب
آخر سوچاں سوچ وے حاضر ہوئے جا
تحفے نذراں کھولکے رکھیاں پیش حضور
حکم سنایا اونہاں نوں ہر شے حاضر لیائی

کجھی پردے زر لعنت دے لیا دست اٹھا
سی شاہی دربار اوہ عالی شان مقام
اچرج لوک بلقیس دے بھیجے آن وکیل
خالص سونے چاندیوں ہوئی کُل بنا
سے ایہہ سونے چاندیوں کُل جاگہ معمور
جنہوں اتھاں ہی نے لیاں سن پیڑا
حیرت کرے سارے اوہ بادشاہ بکھڑے کے حضور
اوسنیاں ساڈے کول ہی بنتاں جو دور
جیکر ہوئی بات ایہ ہوں نہ رہسی زیب
وچ خدمت سلیمان دی آندا ادب بجا
ویکھ نبی سلیمان نے کیتے نا منظور
جیونکر خبر قرآن وچ دتی رب جلال

فلما جاء سلیمان قال اتمدونن بمال فما اتٰنِ اللہ خیر مما اتٰکم
بل انتم بھدیتکم تفرحون ؕ

یعنے جاں بلقیس دا ایلچی پہنچا آ
کیا تسیں سانوں مال دی مدد دیوے ہو ادا
جا ہووے تحفیاں آپ رہو خوشحال
لے آواں گے اونہاں ول لشکر اپنے دھو
ذلت دے کے اونہاں نوں شہروں باہر نکال
واپس ہو گئے ایلچی سن کے ایہ فرمان
جیونکر اونہاں نبی دا ڈٹھا شوکت شان
سونا رویا اوس جا قدر نہ رکھے خاک
ڈٹھا جا سلیمان دا جدوں ایساں دربار
کتنے کوہاں وچ اوہ عالی شان مقام
چھوڑ آل اتھاں دے گئے ایسے بنا سوچیا

پاس نبی سلیمان دے کہیا نبی خدا
بہتر شیوں تساں تھیں رب کیتا آباد
پرت اونہاں نوں جا کہو دو نہیں لیندا مال
جنہاں نال نہ اونہاں تھیں کوئی مقابل ہو
ہون بہت خوار جو سخت بے عزتی نال
جا گئے بلقیس دے کیتا سب بیان
سمجھ گئے بلقیس دے رستا حال بیان
اینی دولت اوسنوں بخشی خالق پاک
مشکل ذکر سب ایساں تھیں تمہیں ہزار
لعلاں لے یاقوت تھیں ہویا جڑت تمام
السیاں اٹھ کرسیاں سب ڈٹھیاں اوہ ایہا

لعلاں دی بھی جا اوسنوں ہرگز نہ پرواہ
ہوڑدی ہر چیز اوس دل تھیں جان حقیر
سنیاں جاں بلقیس نے ایہ سارا مذکور
ہن ازمائش واسطے بھیجاں چار سوال
بے شک جا وسدیاں پھر لے آواں ایمان
اک گل کر بلقیس نے کیتی ایہ تجویز
مرداں والا سبھ نوں اک لباس پہنا
بلھیاں نوں سد کے کیتا نال تیار
کہنا جا سلیمان نوں ایہہ جو ہن غلام
دوجا پاچھوں جھکدے موتی اک منگوا
ایسی موتی نوں جھک اوہ کری دو سلو پار
تیجا گھوڑیاں گندے سور نالک بھیجیان
کیتا حکم جو انہاں تھیں کنداں کرنے جدا
چوتھا فیصلہ سکوھنا نال کیتا ارسال
جو پانی نہ زمین تھیں نکلیا ہووے مول
قاصداں نوں سمجھا کے چالے ایہ سوال
جاں تھا قاصد بلقیس دے نہوڑ وچہ حضور
حکم دتا سلیمان نے سنکے ذکر تمام
حاضر ہوئے آن اوہ جدوں رہے پاس
نوکراں نے سد کے کیتا حکم نبی!!
لگے ہتھ دھوان جاں نوکر نفر کھلون
کہے دنہاں تھیں دھوتیاں تلیاں تھاں جان
جنہاں دھوتیاں انگلیاں اوہ ہن سبھ غلام
عادت عورت مرد دی ایہو جاں تمیز
ڈٹھا جاں سلیمان نے موتی لیتی منگا

ایسیاں چیزاں طرف اوہ کردا اکمل نگاہ
پاچھوں مسلم ہوندے نہیں کوئی تدبیر
کہندی جے اوہ نبی ہے معجزہ کرے ظہور
کر دیوے جے حل اوہ ہیگا نبی کمال
چھوڑاں مذہب اپنا ہوواں مسلمان
اک سو لونڈا سد کے نالے ہور کنیز
بکی جہی تمام وی دی شکل بنا
حکم سنایا اونہاں نوں کرنی ایہ نروار
انہاں وچوں لونڈیاں کرکے جدا تمام
دُبی دے وچہ پا کے دتا بند کرا
پاچھے کسے ہتھیار دے تاں آوے اعتبار
رلیاں ملیاں بھیجیاں طرف نبی سلیمان
جچہ ہوون ناکہنداں اوہ دیوے جدا بتا
پھر دیوے سلیمان ایہہ ایسے پانی نال
نہ اسماناں برس کے ہویا ہوگ نزول
طرف نبی سلیمان دے پہنچے جلدی نال
کیتے پیش سوال اوہ چارے با دستور
کرو اسادے پیش اوہ لونڈیاں اتے غلام
پہنے پیشن سبھ نے اکو جہے لباس
ہتھ دھواؤ اونہاں دے جتنے ہن سبھی
سر انگشتاں کسے نے لیا اونہاں تھیں دھو
ویکھ حوالہ نبی نے سارے لئے پچھان
تلیاں دھوون والیاں لونڈیاں ہن تمام
ہوگیا حل سوال ایہ موتی ہویا پیش
او سدے وچہ سوراخ دا نام نشان نہ تھا

ہک کپڑے باریک نوں کیتا حکم شتاب
اوسے ویلے اوس نے وِنّا چھیک نکال
پھر اوہ گھوڑیاں کُند تے ہور ناکُند منگا
دانہ بیٹھا اوہناں دے اگے رکھیا آن
بعضیاں کیتا دیر کھیں دانے طرف خیال
جلدی کیتی جنہاں نے اوہ ہن کُند پچھان
پھر اوہ شیشہ قاصداں اگے رکھیا آ
سن حضرت سلیمان نے تُرت کیتا فرمان
دوڑے گھوڑے خوب جاں چھٹا پسینہ آ
حل کر دتے نبی نے چارے جدوں سوال
دِتا بلقیس نوں سارا اوہناں بیان
سچے شرطاں اوس نے کیتیاں خوب ادا
سن حالت بلقیس نے دیر نہ کیتی مول
کرساں وِن قبول ہن چل اوسدے دربار
ہک سو عجب کنیزکاں نالے بہت سیاہ
جیہی سی ہک وزیر جو وڈا قابل کار
رخصت ویلے اوسنوں بہت کیتی تاکید
ایہو گل آکھ وزیر نوں ہوئی جلد روان
آئی ہے بلقیس دی کہیا آن سنیہا
بلیاں نے بلقیس نوں سنگھے پیتے وال
بلیٹی ہے اوہ پری دی بیاں عقل قلیل
ایہہ گل کر کے دیواں نوں خوف پیا سی دل
سن حضرت سلیمان نے دیواں دی تقریر
رستے وچ بلقیس دے پک تالاب بنا
مچھیاں نے مرغابیاں اسدے وچ دتیاں چھوڑ

کرا اسدے وچ چھیک توں برکت رب وہاب
کسے نہ جاتا کوئی ایہہ حکمت ہوئی کمال
اگے تجھے نبی نے دتیاں سبھ نہار
بعضیاں دانہ اوہناں کھیں جلدی لگیاں کھان
حضرت کیہا ہو گیا اجہی حل سوال!
جنہاں کیتی دیر ہے اوہ ناکُند عیان!
باجھ زمین اسمان دے بدلاں دلو بھرا
گھوڑیاں نوں میدان وچ خوب طرح دوڑان
شیشہ اوس پسینیوں دِتا تُرت بھرا!
خلعت دیکے ایلچی ٹور دتے فی الحال
ہے وڈی ذی شان اوہ پیغمبر سلیمان
عزت برکت معجزے کیتے رب عطا
کہندی بے شک نبی ہے اوہ ربدا مقبول
ایہہ گل آکھ زبان تھیں ہوئی تُرت تیار
خوب لباس پہنا کے نال لئی ہمراہ
تخت حوالے اوسدے کیتا قیمت دار
کریں حفاظت تخت دی کوشش نال مزید
تُرت ہوا نے نبی نوں خبر پچائی آن
نالے دلیاں نبی نوں ایہہ گل آکھی آ
نالے اوہ کم عقل ہے دوجی نقص کمال
پلیاں تے جو وال ہن ایہی اوہا دلیل
جے ایہہ ہویا جھوٹھ تاں کھائے جان سیال کل
اس آزمائش واسطے کیتی ایہہ تدبیر
دتا اوس تالاب نوں پانی نال بھرا
اوپر اوسدے شیشے دی پل جوڑ

اگے اپنے تخت دے کیتا ایہہ سبھ کام ۔ اوہ گئی بلقیس جاں اوراس مقام
جیکر ہے کم عقل اوہ نوں نہ سمجھے پل ۔ دھوکھے دے وچ آ ایتھے پانی سمجھے کل
اسنوں جھاگن واسطے تہ بند لئے اوٹھا ۔ پنڈیاں والے وال بھی نظر نی جاون آ
ایسے کارن نبی نے کیتی ایہہ تجویز ۔ معلم سبھ ہو جاوسی اوسدی عقل تمیز
پھیر وزیراں واسطے کیتا ایہہ فرمان ۔ جیویں ذکر خدائے نے دتی وچ قرآن

قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ الخ ۔

یعنی اسے دربار لو کہیا نبی سلیمان ۔ ہے کوئی اندر تساڈے ایسا مرد جوان
جیہڑا اوس بلقیس والیا دے تخت اوٹھا ۔ پہلے اوسدے اون تھیں حاضر کرے لیا
کہیا اک دیو نے جناں وچوں بول ۔ میں لے آ حاضر کراں گا تخت تساڈے کول
اتنی جلدی کراں میں یا حضرت مقبول ۔ اوٹھن دیاں نہ تساں نوں اس مقاموں مول
اپنے تساڈے بیٹھیاں لیاواں تخت اوٹھا ۔ ٹالاں میں بڑا امانتی کراں زیان نہ کار
لفظ امانت اوسنے کیتا تدوں بیان ۔ لگے ہین جو اوس تخت تے گوہر عالی شان
اس تھیں پچھے بولیا دوجا ہور وزیر ۔ آصف جیدا نام ہے لکھیا وچ تفسیر
اعظم اسم خدا دا سی اوسنوں یاد ۔ برکت اعظم اسم دی ہر کم دا اوستاد
کہندا اوہ سلیمان نوں جی میں اوہ تخت اوٹھا ۔ اکھ جھمکن تھیں پہلے حاضر کراں لیا
ایہہ گل کر کے اوستے اعظم اسم پکار ۔ حاضر کیتا تخت اوہ اندر اک پلکار
حکم دتا سلیمان نے اوسے وقت شتاب ۔ بدل دیہو اس تخت دا جو اوتلا اسباب
دکھلا کے اپنے تخت نوں دیکھاں بلقیس پچھان ۔ یا اوہ نہیں پچھاندی ہے احمق نادان
سن کر حکم فلاں دا اوسے دم فی الفور ۔ پٹ جڑاؤ پال سبھ جڑیا ہوری طور
روپ سجاوٹ تخت دا دتا سبھ وٹا ۔ اتھے انہوں بلقیس بھی حاضر ہوئی آ
ڈٹھا اپنا تخت جاں مڑ مڑ کرے نظیر ۔ ہن کہن لگا اوسنوں آصف مرد وزیر
ایہو جیہا تخت ہے تیرا بھی بلقیس ۔ کہندی گویا ایہو ہے میرا تخت نفیس
اگے ہی ایہہ اساں نے معلم کر لیا حال ۔ ہے حضرت سلیمان تے ربدا فضل کمال
حکم کرے جس چیز نوں حاضر ہووے آن ۔ تاں کیں آئے اسیں بھی ہوئے مسلمان
لیا جادوں بلقیس نے اپنا تخت پچھان ۔ معلم ہویا نبی نوں نہیں ایسی نادان

لے گئے پھر بلقیس نوں اندر شیش محل
جس وچ اوتالاب وی ہتھ رکھی سی گل
ڈٹھا جاں بلقیس نے اوہ شیشے دا گل
پانی اوسنوں جاپیا گئی عقل تھیں بھل
ٹہندا پیا اوتاں نوں جاپس جلدی نال
پنڈلیاں تکھیں سلیمان نوں نظر پئیاں اوہ حال!
دِتّا شتابی نبی نے کیتا ایہ فرمان
پانی ناہیں مول ایہ ہے گا کچ عیان
شیشے دا ایہ فرش ہے اندر صحن تمام
زینت کارن جڑے ہیں شیشے اس مقام
سن بلقیس ایہ بات تھیں بہت ہوئی پشیمان
آخر ایہ گل آکھکے ہوئی مسلمان

رَبِّ اِنِّیْ ظَلَمْتُ نَفْسِیْ وَاَسْلَمْتُ مَعَ سُلَیْمٰنَ لِلّٰہِ رَبِّ الْعٰلَمِیْنَ ؕ

یارب کیتا ظلم میں اوپر اپنی جان
کر کر پوجا جنہوں دی میں ہوئی نادان
ساری عمراں خبر کجھ نفع نہ پایا مول
اولٹا گھاٹا عقل دا اینہوں ہویا حصول
آندا میں ایمان ہن ساتھ نبی سلیمان
نال خداوند پاک دے جو ہے رب جہان
قصہ کوتاہ جدوں اوہ مسلم ہوئی صفا
نال اوسدے نبی سلیمان نے کیتا نکاح پڑھا
اگے اوس تھیں نبی دا ست سو حرم جہان
نالے تن سو ہور بیاں وچ تفسیر بیان
سو پریاں اس سمیت ہن کی اوپر واللہ اعلم
پریاں والا اخر ایہ چلیا آیا نال.
تشکر میں تھیں اوسنوں پیدا کیتا رب
تاہیں اتنے وال ہن پنڈیاں اتے سب
کیتی نبی تیار پھر نورہ اک دوار
والاں ایہ لاندے وتے سب اوڈا
کیتا ہور تیار اک بڑا عجیب مکان
اوسدے وچ بلقیس نوں آ رکھیا سلیمان

رفتن بلقیس بطرف سیر ہمراہ حضرت سلیمان علیہ السلام

لکھیا وچ کتاب دے ڈٹھا اک بیان
اک دن اوس بلقیس نے کہیا نبی نوں جان
سیر کرن تخت تے جا اوپر ہوا آ
مینوں وی اک روز تاں لے چلو ہمراہ
وچ ولایتاں نالے قدرت رب جلال
میں وی اک دن جا کے ویکھاں سیر تماشا نال
تاں پھر حکم ہوا انوں کیتا نبی خطاب
اندر آ دہاں جزیراں اچل تخت ہوا دا
ست دریاواں وچ اک عجیب جزیرہ دسا
لے گئی تخت اوڈا کے اتے ترنت ہوا
ڈٹھا جاں بلقیس نے سبزہ آب رواں
بہت ہوئی مسرور اوہ باجھ حد بیان
کجھی دریا دی کنڈھیاں لالی عجب بہار
نال پریاں دے آکے جاون پار اوار

اونہاں نوں بھی ویکھ کے بہت ہوئی مسرور
حکم سنایا دیاں نوں جیہڑے سن بول
سن کر اگوں دیاں نے کہیا یا کہ قبول
ڈوہا دریا ہے اک سمندروں نام
ڈونگھے وچ سمندراں رہندا اوہ ہمیش
جیکر ہووے حکم تاں آکھاں اوسنوں جا
ایہہ گل سن کے نکلسی باہر اوہ شتاب
جیکر اوسنوں حکم ایہ کیتا تاں حضور
سن کر حضرت اونہاں نوں حکم دتا فی الفور
تاں پھر رل دیاں نے اوپر سمندر جار
نکل سمندروں آپ تھیں نہ کر خوف خطر
بہتی واری اونہاں نے کیتی جدوں پکار
تاں پھر اگے اوس دے کیتا اونہاں بیان
ایہہ گل سن کے اوسنوں آئی بہت پسند
ٹھکاں پائیں بنھ کے حاضر کیتا آ
ویکھ نبی نوں ڈر گیا کہندا ایہہ ہویا آن
تاں پھر حضرت اوسنوں کیتا ایہ منشور
جاتوں اوس بحر دیوں گھوڑے پکڑ لیار
عرض کیتی اوس دیو نے ہے ایہ مشکل کار
حضرت کہیا کس طرح ہووے کجھ تجویز
کہندا اوہ بحر چشمیوں پانی ہوون آر
اپنے دیو وزیر کجھ بھیجے نال !!
خالی ہووے جدوں اوہ کجھ پینا نال شراب
حضرت نوں تجویز ایہ آئی بہت پسند
کر ایہہ تجویز کجھ سبھناں جلدی نال

ڈٹھا گھوڑیاں تخت جاں اڈ گئے اوہ ور
پکڑ لیا وا اونہاں نوں جلدی میرے کول
سنا دے کولوں اسپ اوہ پکڑے جان امول
باغی ہو کے آپ تھیں چھپا رہے مدام
جد تک زندہ کسیں ہوسنگے نہ بدکیش
دنیا تھیں سلیمان نوں کیتا فوت خدا
تاں پھر اوسنوں پکڑ کے لیاواں پیش جناب
اوہ دریائی گھوڑیاں لیاوے پکڑ ضرور
جیوں پکڑ لوے پکڑ کے لے آوے ہر طور
نال بندے اوہ ووے بیسٹی ایہو ندا
فوت ہویا سلیمان اوہ جیں دا تینوں ڈر
سن کے اوہ سمندروں نکلیاں چھالاں مار
جل ہن تخت سمبھالے فوت ہویا سلیمان
قبرے ہویا جدوں اوہ ڈالی ونہاں گمند
نال غضب دے نبی نے ڈٹھا نظر اوہ ڈٹھا
تابع رہساں تساں دے کرو کوئی فرمان
جیکر جاں بچاونی تینوں ہے منظور
جیہڑے کھنباں نال ہن اڈدے وچ ہوا
باجھوں کسے فریب دے پکڑن اوہ شتولہ
جو کجھ تینوں لوڑ ہے منگ لیا تھیں چیز
بیٹھیاں اوہ مطلب ہوراں خبر نہ کار
اوس چشمے تھیں جا سکے پانی ویاں نکال
بیسکے ہوون مست جاں پکڑاں آسیں تساں
کجھ اوس دے نال پھر دیو بہادر جنبر
جائیں گھوڑے پکڑ کے لے آندے فی الحال

ویلے عصر نماز دے حاضر ہوئے آن — عجب لطافت اونہاں نوں بخشی رب رحمان
ویکھن لگے اونہاں دی خوبی نبی خدا — تاں جو وقت نماز دا لنگا ہوون قضا
اوسے ویلے وحی نوں بھیجا پاک جناب — طرفوں خالق پاک دی آندی ایہ عتاب
حب دنیا وچ ہو گیوں ایناں توں مشغول — ویلا وقت نماز دا یاد نہ رہ گیا مول
سن کر جھڑک خدا سندی روئے باجھ شمار — سر سجدے وچ ڈال کے کیتی استغفار
نبیاں جدوں نماز تھیں جھڑک ملے ایسطور — کیا پھر حالت اساں دی سمجھو کر کے غور
لمتیں کا جیں رجھ کے کراں نماز قضا — ایسے مومن مستحق نوں کیوں نہ ملے سزا
دنیا مگر نماز نوں جو کوئی دے بھلا — اندر دوزخ ویل دی اوستوں ملسی جا
اوس ویلے پھر جاوسن تتے تمامی آکر — کیوں او کیتے معاملے عیب قصور خطا
جنہاں مگر نماز نوں ضائع کیتا سار — اج اوس کاروبار نے نفع نہ دتا کار
لوہاں نوں کوٹیندیاں عمراں گئی ڈھا — کدیں نہ دل وچ خوف تھیں کیتا یاد خدا
چھوڑیں سوا غفلتاں سستی دلوں گوا — سر کم تائیں چھوڑ کے کریں نماز ادا
کرن روایت جدوں پھر پیغمبر سلیمان — گئیا تاں سب ہو سکے طرف نماز دھیان
سورج ڈبدا رب نے دتا کجھ پھرا — کرلئی تاں سلیمان نے عصر نماز ادا
گھوڑیاں دے پر کٹ گئے دتے سب اوتار — پیدا ہوئے نہ پھر او ہرگز دوجی وار
گھوڑے تازی اونہاں دی نسلوں ہیں تمام — اندر قصص الانبیا جو لکھے ارقام
اوس سمندوں دیواں نوں رکھیا اینج کھول — جس او گھوڑے پکڑ کے لکھے ایسن ٹہل

فتح کردن حضرت سلیمان علیہ السلام شہر صیدون

اک دن اوسے ولی نوں کہیا نبی خدا — توں جو وچ جزیریاں رہندا ہیں ہر بار
کسے جزیرے وچ بادشاہ جیہا سبھ کو — آکھ سنا اوس اساں نوں جیکر ڈٹھی شہرا
کہندا ایں اک شہر ہے ڈٹھا خوب ڈھل — وچ جزیرے دے شہر وی سنیدا اس دی گل
سخت بڑا او شہر ہے صیدون اسدا نام — شہر دی دیواں دا وسلے گرد تمام
سنگ آہنی ہیں کلیاں سب گلی اوہ دیوار — باراں اوس دے وچ برج ہیں دوجے باجھ شمار

اوپر ہر یک برج دے ہک ہک طبل بچھان
ڈٹھا وچہ اوس شہر دے وڈا ہک میدان
سنگ مرمر تھیں سبھ اوہ ہویا مکان تیار
اوپر اوس مینار دے شیر کھلوتے دو
پتھر دے اوہ شیر سن دہشتناک کمال
نالے گرد اوہناں دے کئی جناور ہور
اندر اوس مکان دے دہرا تخت زرین
چار ہزاراں لونڈیاں صاحب حسن جمال
ہک لونڈی تھیں تدوں پچھیا موقعہ پا
نالے ایہہ جو شیر ہیں دو لوں ہور عقاب
کیوں ایہہ برجاں اوپر ہیں رکھے طبل نشان
لونڈی کہیا ایہہ جو عورت تخت نشین
عنکبوہ اوس شاہ دا ایسگا اصلی نام
بیٹھے ہن ایہہ جانور جیہڑے شیراں کول
اوہ آوازہ اوہناں دا جاندا دور دراز
دوجا ایہہ جو شیر ہیں سمجھیں نال قیاس
کھل جو لیوے شاہ دوہاں نوں انہاں شیراں کول
ہو بیٹھا ہووے شخص جو یاراں اسنوں شیر
اس جو نوں ناکہیں نہ ظلم کریندا کو
باقی برجاں اوپر جو رکھے طبل بچھان
جنگ کرن نوں جے کدی آوے کوئی غنیم
اوچا سکو نا انہاں دا سنکے لوک تمام
خبر ہو جاوے شاہ نوں آیا کوئی غنیم
اوس لونڈی نے مجھ نوں دسیا ایہہ احوال
ایہہ جا لیت اوس شہر دی ہیں خود ڈٹھی جا

نالے اوس ہر ہک دے ہک ہک ڈونشان
اندر اوس میدان دے عالی شان مکان
اوپر اوس مکان دے اوچا ہک مینار
نالے یک عقاب بھی بیٹھا آدم رو
سوتے نوں عقاب اوہ بنے طلسم نال
بیٹھے حلقہ مار کے سو سو مور چکور
بیٹھی اوپر اوسدے عورت ہک حسین:
بیٹھیاں گرد اوسدے بڑی لیاقت نال
ہے ایہہ عورت کون جو بیٹھی تخت سجا
اوپر مناریں کاسنوں رکھے دس شتاب
مطلب کیا جناوراں مینوں دس بیان
ہے ایہہ بیٹی شاہ دی صورت مند حسین
رب سیاوے خلق تھیں لوچن لوک تمام
شاہ دی لوجا وقت ایہہ سارے بولدے بول
لوجا کاران آوندی خلقت سن آواز
دوجا ایہہ جد جھگڑدے آون شاہ دے پاس
شیراں نوں اوہ دسدے کل حقیقت کھول
سچیاں جاں بچائے کے واپس آوندے پھیر
کل رعیت شاہ دی وسدی راضی ہو
نالے اوہ جو اوہناں تے کھلے بلند نشان
آوے وچ دے طبل ایہہ پاون ڈنڈ عظیم
اوڈن کھڑے نشان ادے بیٹھے خلقت تمام
اکٹھی ہوکے فوج نوں کردا جنگ عظیم
کہیں ایہہ سامان سبھ بیان جانو نال
ایسا عمدہ شہر ہیں ہور نہ ڈٹھا کار

جاں ایہہ قصہ دیوؤں نے کیتا سبھ بیان
دیو پریاں انسان بھی ہووَن سبھ تیار
سبھ لشکر نے نبی دا آندا حکم سبھا
تخت جدوں اوس شہر دے نیڑے کو اپڑیا آن
دشمن کوئی آ گیا جاں لیا اوس شاہ
اودھر زمیں اوتاریا تخت نبی سلیمان
دیواں نوں فرمایا جا دا کرو شتاب
دیو تلواراں کھچ کے نکلے وچ میدان
آخر دیواں ہاریا جت گئے کفار
آخر اوہ بھی ہار کے چھوڑ گئیاں میدان
رل ملسن بھی رل کے دیواں پریاں نال
اوڑک سارے جمع ہوسن کے ایہہ فرمان
سبھناں کیتا رل کے حملہ تکھے وار
ویکھ شجاعت فوج دی اٹھیا شاہ صیدون
لشکر تیرا اساں اج کر دتا پامال
تاں پھر حضرت داؤد نوں دتا حکم سنا
اکھیں ولی جہ داؤد نے لمّی وِتی ڈال
چھوڑ دتا اک شیر نوں نبی خدا دے پھیر
لڑنے بھندے بدلے اکھیں لیاں کڈھا
لشکر پھیر سلیمان دا کردا مارو مار
لٹ کے سارا شہر اوہ کیتا مار ویران
اوہ لڑکی تے اس دیاں لونڈیاں چار ہزار

سن کر حضرت فوج نوں ترت کیتا فرمان
ہن اج شہر صیدون وچ جا مارو کفار
بیٹھے اوہ ور تخت دے اُڈدی گھبن ہوا
وجن لگے طبل اوہ اوڈے اوہ نشان
جنگ کرن نوں نکلیا لے کے بہت سپاہ
لا لیا ڈیرا اپنا اندر اک میدان
فوج تمام کفار دی کر لیو یار خراب
کفاراں دی فوج وچ جا پایا گھمسان
پریاں وچ میدان دے آیاں وچوں وار
آدمیاں نوں نبی نے پھر کیتا فرمان
فوج تمام کفار دی مار کر دیو حال:
آئے وچ میدان دے دیو پریاں انسان
آخر سارے مر گئے جت گئے کفار
بولیا ہتھوں سلیمان نوں لسدا اوہ ہتھوں
کس نہج لے آیوں رلاں اساں نال
اٹھیاں کر ہتھوں نوں خاک اٹھیر دیا
ڈِگا انساں ہوئی کیکے حکم خدا دے نال
اوس کافر دی لاش نوں کٹا گیا اوہ شہر
واللہ اعلم جانڑا اصلی بھیت خدا
فوج داخل جا ہوئی ساری فوج کہا
رہ گئی بیٹی شاہ دی صورت بیحد ال
آزاریاں اوہ کھول بہت لشکر تخت اسوار

نکاح کردن حضرت سلیمان علیہ السلام بدختر شاہ صیدون و احوال گم شدن انگشتری

واپس ہو صیدون تھیں جدوں نبی سلیمان
بلقیس شاہ صیدون دی آندی نبی جو نال
ہو چا مسلمان توں سے آ دلوں ایمان
جیکر میرا باپ بھی مینوں دیہو میلا
حضرت کہیا انساں اوہ مار کیتا قتلام
آکھن لگی جو میں اوہ ملے دیہو ملار
ڈٹھس جان سر باپ دا ڈگ پئی غش کھا
پھر اوس تائیں دیکھ کے رونی زار و زار
ایہہ اوسنوں باپ دا غم نہ وسریا مول
تاں پھر حضرت اپنا عہد کیتا اوس نال
ایہہ بھی بلقیس پری دی آہی بہت حسین
آکھن لگا اوسنوں صورت بن انسان
معلوم ہوندا باپ دا تینوں درد کمال
آکھن لگی کون اوہ دیوے بت بنا
ویکھاں تیرے باپ دی سکوں ہے تصویر
دسیں نہ سلیمان نوں رکھیں اپنے کول
لے کے مورت باپ دی رکھی اوس چھپا
جا لی ول تصویر اوہ پوجی اوس نکال
مندری سی سلیمان دی حکمت والی جو
نالے اوس کھلیں ہور بلکہ ہوئی وڈی خطا
اک دن اضحیٰ عید سی راوی کرے بیان
کڑی اک منگا سکے مینوں دیہو شتاب
حضرت کہیا اوسوچہ گوشت ہوگیا نہ مول
آکھن لگی نہیں ماں بکڑی کراں ضرور
لڑیا اس دا باپ سی جدوں سلیمان نال

آون لگے گھر نہوں راوی کرے بیان
راہ وچہ اوسنوں نبی نے کہیا ایہہ مقال
آکھن لگی تاں دل میں ہو ساں مسلمان
اوسنوں ملے باجھ میں ایہہ گل کراں نکا
کویں ملاواں تدھ نوں ہے ایہہ مشکل کام
تاں پھر نبی دکھالیا اوس دا سر منگوا
ساعت پچھوں اوسدی آئی ہوش بجا
نبی سلیمان اوسنوں کیتا بہت پیار
آخر مسلم ہوئے کیتس دین قبول
دیہاں راتیں اوسنوں بہت رکھن خوشحال
اک دن بلیا اوسنوں آ شیطان لعین
اے تساں ادمی سارا توں رہندی ہیں حیران
بت بنا رکھ اوسدا رہیں خوشحال
تاں پھر کڈھ شیطان نے دتا بت بنا
اسدی پوجا کریں توں ناہ ہوسیں دلگیر
دس گیا شیطان پھر گیا بلقیس کھول
نال محبت پوجدی اندر خانے جا
اوسدی شامت نبی تے آیا سخت وبال
اسے کم دی شامتوں گم گئی اوہ مہر
اوہ بھی تینوں کھول کے دیواں کر سنا
کہن لگی سلیمان نوں بی بی اوہناں پچھات
کرساں اوسنوں ذبح میں حاصل ہو گیا
اوہ قربانی کریں توں بہت ہوئے مقبول
اسوجہ اوسدی عرض نہ کت خاص آہی منظور
کڑی آکھیں اوسدیاں گھاہ ہیاں اندر نکال

ہے سی ایہو تدو کنا اوسنوں غم جاں
آخر اپنے آپ بتیرا مکری اوس نہ سکا
کیتے عورت بنی دی دوویں ایہہ گناہ
بہتا اوہ معلوم نہیں توں نہیں سی ایہہ احوال
عورت جس دے گھر وچ کرے گناہ قصور
نیک زناں گھر جہناں دے سدا رہن خوشحال
مندی عورت جنہاں دے گھر وچ اپنی جان
ہنگیا بدے لکھ فالحے بریاں سی نقصان
چنگیا بدے اگن کھٹن جہڑی لوبدے کھیل
بریاں رناں کردیاں دوجگ وچ خوار
چھوڑ دیندا جو کر ایہہ آکھ سنیدا حال

کرڈسنا چاہندی ولیا ہی اوہ ایمان
نال عبادت اوسنوں کھٹن صبح کمال
کتنے دن ہی صاحب بنی اوسنوں تختوں دتا ابعاد
تاں بھی اوسدی شاہیوں پایا تخت زوال
خاوندا اوہدا اوسدا ہوے وبال ضرور
جسدی عورت بری ہو اوسنوں کھچ خیال
جیہو نکدوزخ اوسنوں لیا اس جہاں
سچ پلے پیر فقیر نوں وسیا کیسے اکھان
بریاں دا ساتھ گہٹیاں آگے لوندے ول
رب کرے نہ کسے نوں ملے کوئی نار
جیہوں عورت دی شاہیوں پایا وبال

احوال گم ہوون انگشتری وصخرہ دیو

اے بھی ایہہ ذکر ہیں لکھیا نظم بنا
مندری جو سلیمان دی آہی حکمت دار
آہا اوستے رب دا اعظم اسم کریم
حاجت وقت ضرور اوہ اوسدا کر آداب
سی اک خادم اوہناں دی نام امینہ جان
صخرہ نام اک دیو سی جادوگر شیطان
مندری خدمتگار نوں لگیا دیکھے نال
ایہہ سلیمان بیٹھے جا تاں نال یقین
واپس آئے حاجتوں جاں حضرت سلیمان
خادم کہیا مندری لگیا نبی غفار
میری ہے اوہ مندری مالک اوسدا ایں
کیہے امینہ بدھ لوں ہیں نا جاناں مول

یوسف دی گلزار وچہ پھر گلاں ہن چار
شخص دی برکت نال سی ہر شے دا اختیار
نبی سلیمان وسدی بہت کرے تعظیم
ہتھوں لاہ کے مندری کردا سی پیشاب
اک دن مندری اوسنوں سونپ گیا سلیمان
پاس سلیمان آگیا بن صورت سلیمان
تخت اوپر سلیمان دے جا بیٹھا انجان
ہوئے سلامی اوہ کے کل دربار نشین
خادم کولوں اپنی مندری منگی آن
سن حضرت سلیمان نے کہیا وہ جو دار
کسنوں دتی آ تجہ دے مندری بے ترتیب
خبر نہیں توں کون ہیں آیا بن رسول

ناتوں اوہ سلیمان ہیں نا اوہ تیری چھاپ
سن کر حضرت بات ایہہ بہت ہویا حیران
کیا دیکھے جو تخت تے بیٹھا دیو شیطان
بولیا نبی خدا بندا ایں ہاں بن داود
ایہہ گل سنکے نبی تھیں لگے کہن وزیر
جھلا جھلا آکھ کے جھڑک ہٹایا دور
زاری کرے جناب وچہ کڈھ دلے دی سوز
فاقے کولوں جدوں کجھ بہت ہویا بیحال
ہر کوئی جھڑک ہٹاوندا کوئی نہ پاوے خبر
جس پر آوے رب دی غیرت کسے سبب
بھاویں سبھ جگ وسدا ہووے واقفکار
محنت بہتی شہر تھیں ڈھونڈھی نبی خدا
آیا پھر دریاے تے آخر ہو دلگیر
دیکھا اونہانوں نبی نے کہیا ہو لاچار
ایہہ گل سن کے نبی نوں کہندے مچھی مار
حضرت کہیا تساں دی خدمت کراں مدام
تاں پھر نوکر اونہاں نے رکھیا نبی الاہ
لے بردا سی رب تھیں ڈردے پیے دام
تھوڑی گل تھیں ڈیوندا وخت حبیباں تال
والی سب زمین دا ہر شے تابعدار
سارا اوس وچہ حکم دے رہے نبی سلیمان
کجھ کھاوے مچھیاں اونہاں تھیں ویندا نام خدا
پچھے پھردا ملک تے کردا حکم روان
اک دوجے نوں آکھدا ایہہ ناہیں سلیمان
اوڑک اک سلیمان دا آہا دیو وزیر

ڈِٹھی سی جس مچھ نوں لے گیا سائیں آپ
اوڑک اپنے تخت ول گیا نبی سلیمان
مندری اوسکے پیٹ وچہ حضرت لئی پچھان
مندری پہنی ٹھک گئے آندی اس ہر دود
بارہا اسنوں کون ہے جھلا ایہہ فقیر
بیت المقدس طرف پھرایا نبی غفور
سجدے اندر اوسجگہ نبی رہیا تن روز
اسرائیلیاں پاس کیتا وچ سوال!
انہوں جا لیے سبہ دا نال نبی دے ویر
دوست بھی ہو جاوندے دوتی دشمن سب
غیرت رب دی کسے نوں بلن نہ دیندی یار
جیونکار حضور دا نہے سبب نہ کا
جتھے مچھیاں پکڑدے آہے ماہی گیر
رکھ لو سینوں اپنا کرکے خدمتگار
نوکر رکھکے آکھدے نوں لاواں گے کس کار
جو کجھ تینوں آکھسو سبھ کریسیں کام
دو مچھیاں ہر روز دی ٹھہر گئی تنخواہ
سُکھی وسدیاں ملک وچہ کردا لے آرام
زور نہ ہرگز کسے دا چلدا اوسدے نال
دو مچھیاں تے آن کے رہیا خدمتگار
دو مچھیاں نت ملدیاں اونہاں تے گذران
سو اک مہینہ گیا سی اس کم وچہ وہار
خلقت اوسدی طبع تھیں ہوئی بدگمان
اینوں ہر اک ولے وچہ کردا فکر دھیان
آصف اوسدا نام سا ہنی صاحب تدبیر

اک دن کہیا اوس نے فرنج کمینہ پاس
بول کمینہ آکھیا کدھر دے دا سوار
خبر نہیں اوہ تخت تے آپ ہو دن پامال
آصف چالی سد لئے عالم نیک صفات
ڈولیا تخت تے دل اوہ ہویا بے آرام
جادو سیکھے نکل گئے تختاں دی ہار
رب اساں والے جوڑیا آن سبب
کول جنہاں دے سی سارہیا خدمت گار
اگے بھی لے آوندی کھانا اوہدا مدام
اوس دن اوسنوں آگیا نظر سی دا نشان
سینے سی اک مہ میں وچ ڈالی لیکر ناگ
بیج کھڑے وچہ بیند دے سن حضرت سلیمان
نال محبت باپ نوں دیندی سی صلاح
بابل کہیا ایہہ ہے میرا خدمت گار
کہندی اوہ اس باجھ نہیں شادی کراں گی ملی
اوڑک منیاں باپ نے بیٹی دا فرمان
ایہاں لوڑی خواب تھیں پنی ہو یا پاکید
یا حضرت ایہہ دی بیٹی کر دو قبول!
دوں کہیا کے تساں ناہاں اس نوکر غلام
ماہی کہیا اساں تیں مہر لیساں رسول
تاں پھر اوسنوں شہر وچہ آراں بنی شہبار
دوہوں ربی یاد وچ خوب ہوئے مشغول
جسدم جبریل آندا قادر رب جلال
اوہ دمیدی جادو نے سُستی وچ دریا
کہیا رب نے اوسنوں کہیا ہرا سردار

گھتے ساڈا بادشاہ وس اساںنوں راس
گھر وچ آیاں بنی نوں ہو گئے چالی روز
اسی مجھڑ اکراں گئے آصف کہیا تاں
آپ قبیلہ تخت دے پڑھن لگے تورات
ادھر اُدھر ہو سنے کے نٹھا بد انجام
وچ دریا انگشتری سٹ گیا جاندی وار
آکھ پیندا تخت مر بیٹھے سلیمان حبیب
کھانا لے کر اوس دی دھی آئی اک وار
صاحب حسن حسین سی اوہ لڑکی گلفام
کدی اوس نے نیند وچہ تکے سن سلیمان
اوہ حضرت سلیمان نوں جلدی آکھے وانگ
ماہی لڑکی ویکھ کے بہت ہوئی حیران
اس مسافر تاں نوں مبارک ہو نکاح!
بیٹی دیواں اسنوں کہی سینار
ایہو بہتر مجھ نوں جگر لوے قبول!
لے آیا اوس دخت نوں پاس نبی سلیمان
تاں اوہ ماہی اوب تھیں ہویا شرمندار
ایہہ گل سن کے آکھدا بادشاہ رسول
کھنوں دلیساں مہر میں نالے خرچ تمام
نالے دلیساں خرچ میں نبی کر دو قبول
عقد الہی ہو گیا واکردا سنتے شاہ
آکھ پیندا تخت دا جاکے بیٹھا کدی رسول
کی اسا بنا دیندا الٰہی حکمت نال
مچھی اوسنوں قدرتوں گل گئی راکھ
سمجھ دریائی جانور ہو سکے تابعدار

ماچھیاں اوس دریا وچہ اک دن پایا جال
اوہا مچھی بنی نوں مل گئی نال نصیب
چیریا اوس دا پیٹ جاں گھر آ کے فی الحال
روشن اوسے نور تھیں ہویا کل مکان
اوس کلا گئے نبی پھر دسیا سارا حال
لے کر مندری ہتھ وچہ پائی بنی غفور
سر سرے اوہ پنکھیاں سایہ کیتا آن
دا تخت اوٹھا لیا حکمیں نال غفار
حاضر ہوئے آ کے سبھ وزیر امرا
آیا اپنے محل وچہ پھر نبی سلیمان
جدے یاروں تنہی تے آیا سی زوال
بت بنا کے باپ دا اوجے اوہ مجہول
پکڑ سنانی نبی نے کیتی اوہ قتلام
ٹکڑے ٹکڑے سبھ دے کر کے نبی خدا
نال لے اوسدا باپ جو آہا شاہ صیدون
فتح کیتا اوس شہر نوں جدوں نبی سلیمان
آہا اندر اوہنا دے جادو علم کمال
چالی دن کل ملک تے کیتا اوس نے راج
سحر کتاباں ڈھونڈ کے اوہ کجھی نبی شتاب
لکو لکڑا اوہناں تھیں پہنچیاں ہندوستان
اوتھیں تھے وہاں نوں حکم دتا سرکار
دیواں آکھوں آکھیا خوف تساڈا کھا
حضرت کہیا اوسنوں آنوں پکڑ ضرور
تاں پھر دیواں جا کے کیتی اوہا پوکار
اک گل سن کے آکھیا صخرہ جلدی نال

اوہ مچھلی بھی مر گئی قدرت رب دی نال
آہی جسدے پیٹ وچہ اوہا مہر عجیب
نکل بنی اوہ مندری قدرت رب بنال
بی بی جانن ویکھ کے بہت ہوئی حیران
بی بی شکر خدا ایہہ الحمد دی ہو خوشحال
دیو پریاں تے تخت بھی آئے وچہ حضور
سن بی بی پھر تخت تے بیٹھ رہیا سلیمان
آئے ہنگ قدیم تے جتھے سی دربار
نذراں تحفے سبھ نے اگے رکھے آ
بیٹی شاہ صیدون دی آہی جس مکان
دور ہویا اقبال ساجد دی قیامت نال
اسے کارن نبی تے سختی ہوئی نزول
نال لے وسدیاں لونڈیاں چار ہزار تمام
سن ملک اوہ لونڈیاں دتیاں سبھ جلا
سحر کتاباں بہت اوہ رکھدا سا ملعون
لٹ کتاباں آندیاں صخرہ دیو پچھان
نالے صخرہ تخت تے بیٹھا جادو نال
اوس تھیں تجھی نبی نوں ڈھہیا تخت تے تاج
ٹکڑے کر کے اوہنا نوں کیتا پار خراب
ہن تک اوتھیں لوک سبھ جادوگری کمان
ڈھونڈ دے صخرہ دیو نوں کہتے اوہ مکار
چھپ گیا مردود اوہ وچہ سمندر جار
جویں سمندر دیو نوں آندا پکڑ حضور
وقت ہویا سلیمان ہن نکل شتابی یار
تاں پھر دیواں پکڑ کے لے آندا فی الحال

چالی دن تک نبی نے دتی سخت سزا
رکھیا اندر قید دے اوہ مردود خدا
اس مچھی نے پچھے اوسنوں سخت شکنجے ڈال
وچہ سمندر جائے کے سٹیا کر بے حال
ہن تک اوسے قید وچہ ہوندا رہے ہلاک
رہسی اسے حال وچہ روز قیامت تاک

حکایت ہیزم فروش و حضرت سلیمان علیہ السلام

اسٹھیں تیجے ہور اک یاد پیا مذکور
لکڑاں سٹھیں چایا وہ جہکی اہل شعور
سخت نبی سلیمان دا اُڈدا وچہ ہوا
اک جنگل میدان تھیں اک دن گذریا جا
بڈھا اک سلیمان نوں نظر پیا اوس جا
وچہ ضعیفی حال تے قوت زور نہ کائ
بڈھے چن چن لکڑیاں آن لگایا ڈھیر
رہیا کھلو کے ویکھدا حضرت کتنی دیر
کیتا اوس نے بنھ کے گڈا اک تیار
نبی سلیمان آکھیا اوسنوں جلد لیہ کار
لئے بڈھے من تدھ دی طاقت ہوئی بعید
پھر کہی ایسی سخت توں محنت کریں شدید
تیری محنت کرن دا ویلا گیا وہار
باقی تھوڑی جیون دی رہی امید نکار
ناداں اپنا بڈھیا میںنوں جلد بتار
تاں پھر بڈھے آکھیا بخش حبیب خدا
نام سلیمان مجھ دا من اے نبی الاہ
محنت دی اس حال وچہ ہیں میںنوں کوئی چا
ہکو ہیں نہیں آدمی بہت میرا پریوار
تاہیں خاطر اونہاں دی ہوندا پھراں خوار
اک عورت ہے دوسرے چھوٹے چھوٹے بال
کراں گذارا اسیں سبھ اوس محنت دے نال
حضرت سن کے بات ایہ بہت ہویا حیران
میرا اسدا دہاں دا نام الو سلیمان
میں حاکم کل ملک دا ایہ محتاج کنگال
اوہ پرا وسلے نبی توں آیا ترس کمال
اوسے ویلے اپنا سر تھیں تاج اوتار
لاہ موتی اک اوس تھیں دتا نال پیار
چالیوں اسنوں ویچ کے کرایں گذران
اوتھوں تخت وٹا سکے ہویا پھیر روان
بڈھے نوں جال ہل گیا موتی قیمت دار
بالن وکھوں چھوڑ کے گھر نوں ہویا اتبار
ویکھے بلدا اگھوڑ کے موتی اندر راہ
اوتھوں اوہ اک جنگل نوں نظر پیا ناگاہ
گوشت اوسنے جان کے کیتا اپنا جس
پرت کھلوں ترتا اوہ موتی لے گئی کس
متھہ بلند ار وگیا بڈھا اوہ حیران
بالن اپنا چان نوں ہویا پھیر روان
بالن اوسدا کسے نے کر دل لیا اوٹھا
کیا ویکھے جو اوس جگہ لکڑی ہی نہ کائ

اچھراں نوں دن لہہ گیا ہوئی رات قریب
فجری بالن چنن نوں ہویا پھیر تیار
اوسدن بھی او سجگہ تھیں قدرت رب غفار
اوہ بڈھا اوس جا آیا پھیر نگاہ
کل دریا ہیں ندھ نوں موتی قیمت دار
پھر بھی اوسے کم وچہ توں ہو یوں مشغول
دتا میں نوں جلدی اوہ موتی تساں حضور
راہ وچہ جاندیاں ویکھیا موتی ہیں اکوار
پچھریں اونھوں پرت کے آیا بالن چون
اچھر انہوں دن لہہ گیا آئی رات سیاہ
بھکھیا تساں رہیا ہیں جنگل وچہ غریب
چن رکھیاں اکو لکڑیاں اے صاحب اقبال
جلدوں حقیقت نبی نوں سبھ ہوئی اظہار
حکم دتا لے بڈھیا گھر نوں جلد سدھار
ایہہ بھی اگے وانگ توں چھوڑیں ستاں گھڑا
مٹھی دے وچہ کرلیا بڈھے نے اوہ لال
گھر اپنے جد ٹریا بہت ہو کے مسرور
پانی آہا چھوٹڑا بہتی آہی گاب !!
ڈلکیا پیر غریب دا ڈگا موہنہ دے بھار
پانی وچہ ضعیف تھیں ڈگ پیا اوہ لال
مارے سہنے لے اوڑکے لعل نہ لدھا مول
پچھوں کسے وٹہالیا اوہ بالن دا بھار
بالن بھی جد اوسنوں مول نہ لدھا کوہ
آکھے دن بھی لہہ گیا ہوئی رات قریب
ہن خالی گھر جاونا ہرگز ناہیں ٹھیک :

اندر اوس اوجاڑ دے راتیں رہیا غریب
جوڑ اکٹھیاں لکڑیاں بنھ رکھیا اک بھار
نبی سلیمان گذریا اوپر تخت سوار
پھر بڈھے نوں سد کے کہنا اپنی الاو
تاں جو بڈھا کرے نال الٹی مشکل کار
بڈھا اگوں آکھدا ہو کے سخت ملول
ہیں لیکے گھر اپنے چلیا ہو مسرور
جیوں ڈٹھا اک خیل نے لیگئی رکھی مار
بالن لدھا مول نہ پھیر لگیا کون
رہنا پیا اوجاڑ وچہ میں نوں خواہ مخواہ
پھر جس ویلے صبح دا ویلا ہویا قریب
وچ کھلاواں مچھیاں کل دے رکھے بال
ہور دتا اک تاج تھیں موتی جلد نثار
ڈٹھو کہیا ہو اسنوں کر لیو موج بہار
نال حفاظت اسنوں گھر اپنے لیجا
لکڑیاں دے دل پھیر نہ کیتا ذرہ خیال
رستے وچہ دریا اک لنگھنا پیا ضرور
بڈھا داخل ہو تیکے جھاکن لگا آب
موتی والی پنڈ اوہ کھل گئی یک بار
ڈھونڈن لگا اٹکے اسنوں جلدی نال
پھر بالن ول ٹریا ہو کے سخت ملول
چندیاں چندیاں دسدی ہٹی ہوئی چور
کرے دلیلاں دلے وچہ بہت آزردہ ہو
بھکھے وچہ روز دے میرے پالی غریب
رہنے ایسے بار وچہ پھر موندیاں ٹھیک :

پھر ہی چن کے لکڑیاں جاساں گھریں سدھار
پھر ہی اوہ کے لکڑیاں کردا جمع ضعیف
بڈھا دوروں دیکھیا کردا بھار تمیار
اے بڈھے پاس گل جو تینوں ڈِتا لال
نال اوس بڈھے نبی نوں دسیا سارا حال
حضرت دے وچ آ گیا سن کے نبی غفار
پگڑی دے وچ بنھ لیا اوہ موتی ذی شان
رستے اندر اوسنوں ملیا اک اسوار
بڈھا عاجز کوکدا کھلا رہیا وچ بار
حضرت اک اسوار نے کھس لیا اوہ لال
کہیا نبی سلیمان نے سن کر اوسدی گل
ایہو قسمت تاہ دوہاں لکھی وچ تقدیر
رزق خدا دے کسے دا ہتھوں نہ چلے زور
بڈھے نے جد سنی ایہ حضرت دی گفتار
جیوں گذارا کسے دا لکھیا لکھن ہار
دیکھو کہاں سلیمان نے اوس بڈھے دیناں
پھر بھی اوسنوں لکڑیاں آسیاں وچ نصیب
ادھی اپنی پگ بھی دے بیٹھا تاوان
کی کیتیاں قسمتوں لیکھے سچے لال
جد تک ہووے ختم نہ گردش دے ایام
چال پھر بدی طرف اوہ کٹ گئی سنبھال
کجھ مدت اوس توں بعد پھر حضرت نبی سلیمان
اندر جس میدان دے بڈھا اوہ کنگال
اوہ بڈھا جد نبی نوں نظریں آیا ہوں
اک بڈھا اس جگہ تے ملیا سی ہیہ وار

قصہ کوتاہ پھر بھی رہیا وچ اوس بار
پھر حضرت سلیمان دا سے آیا تشریف
اپنے پاس بلا کے کہیا نال پیار
کہیا اوسنوں دیکھے کہاویں ہوویں نال
پانی اندر جس طرح ڈگ پیا اوہ لال
پھر اک موتی اوسنوں ڈِتا حکمی دار
پائن او ٹھے چھیڑ کے گھر ول ہویا روان
لنگ گیا اوہ لاہ کے بڈھے دی دستار
پاس سلیمان آ کے کردا زار پکار
نالے میری پگ بھی لے گیا موتی نال
قسمت تیری اپنی بھجا تلیاں دل کر
رب دے وسلے باجھ نہ ہنسا کوئی امیر
اوسدا حکم مجال کی موڑ سکے کوئی ہور
لگا بالن چنن پھر جیویں قدیمی کار
رہندا اوسے حال وچ ترلا کرے نزار
کیتا اپنی طرف پھر نبیا اوس کمال
لعلاں تجھے چن دن بک دا رہیا غریب
ترلا ایستا لقمہ دا اولٹ ہویا نقصان
آخر اوہنا انگوٹھے تے اوہ را مال
باجھ نصیباں کسے نوں کون کرے آرام
اوہ بڈھا ازلی پھر ہو گیا اللہ والی
آئیڈا وچ ملو دے آیا اوس مکان!
چنداں سے ہی لکڑیاں بڑی بشفقت نال
لنگدا اوتھے آ کہندا الحمد دا مشغول
چن چن بالن لکڑیاں جمع کریندا بھار

دے تن بیل اوسنوں موتی تن عجیب
ہن اوہ بڈھا اس جا نظر نہ آوے یار
جاؤ کھاں وچ شہر دے معلم کرو حوال
ہے سی بڈا غریب اوہ عاجز ناتوال
سن کر نوکر حکم ایہ دوڑ گئے فی الحال
آن حضرت سلیمان نے تینوں کیتا یاد
بڈھا لبھدا جائیکے میرا دیہو سلام
بھیجو میری طرف کوئی گھوڑا یا مقبول
جا حضرت نوں نوکراں کیتا حال بیان
اوہ بڈھا اس جا ہوندا نت خوار
ہن اوہ باجھ سواریوں ٹر نہ سکدا چل
کیہو لکہ اوسدے فضل ایہ کیتا رب غفور
اوسنوں لے بھیجیا گھوڑا سمیت غلام
حاضر ہویا آ کے بڈھا حضرت پاس
پچھیا حال ضعیف تھیں تد حضرت سلیمان
کہن لگا اوہ لعل جو کیتے تساں عطا
رو رو وچ جناب میں کرد اینت سوال
ہک دن باتن خلقن نوں آیا میں اس جا
پھر ہیا میں اوس رکھ تے بڑی مشقت نال
شاید اوہ لعل ہے ہیں جاتا وچ دل
خوش ہو کے میں لعل اوہ ویچیا وچ بازار
اوسے دن تھیں ہو گیا میں آسودہ حال
ایہہ گل کر کے ٹر گیا بڈھا گھر نوں پھیر
سچے رب آوے دن تے اوسنوں ویکھا
جیکر اوسنوں دینا ہووے نامنظور

ایہہ ضائع ہو گئے نا ہے اوس نصیب
زندہ ہے یا مر گیا جانے رب غفار
جیکر ہووے جیوندا ڈھونڈھ لیاؤ نال
معلم کرنا ہے اوس تھیں ہن کیونکر گذران
بڈھے تائیں ڈھونڈھ کے جا دسیا احوال
چل اساڈے نال توں ہویا ایہ ارشاد
نالے بعد سلام تھیں دسیا ایہ پیغام
نہیں تاں باجھ سواریوں میں نہیں آوندا مول
سن کر حضرت بات ایہ بہت ہوئے حیران
اسقول بھلا او تھائیکے جا وچے بازار
بڑا تعجب آوندا اس نے اوسدی گل
سن میں اوسنوں سد کے پچھیاں حال ضرور
بڈھے نوں اوس چاڑھ کے آندا نال آرام
پہنچیا ہے سی اوسنے سوہنا عجب لباس
وس بڈھیا ہن کس طرح تیری ہے گذران
میرے کول لعل اوہ تنے ہے گھڑا
رہیا دے پھر لعل اوہ رحمت اپنی نال
آہلنا ہک درخت تے ہینوں نظر پیا
پھولیا جاں اوہ آہلنا وچوں لدھا لال
چھڑا ایں تھیں کھس کے لئی سی ال
لئی قیمت اوسدی ہیراں ستر ہزار
گھر میرے ہن مول نہ ہوندا دولت نال
تخت گیا گھر اپنے کوئی نہ لگی دیر
کھڑ لیا چیراں ندتی دینا ایکھیر لبھا!
ملن موتی مفت جے تاں بھی ہوون دور

مہلت باقی ہین دی سینوں کرو عطار
کہیا ملک الموت نے اتھے نہیں حکم خدا

اتنا ٹھہرن واسطے نہیں سینوں فرمان
ایہ گل جلدی آکھ کے قبض کیتی اوس جان

پتہ نہ لگا کسے نوں پائی نبی وفات
رہی کھلوتی لاش اوہ آہی جویں حیات

ہر کوئی جانے کھڑ لیے زندہ اجے رسول
ہوریں نال تک سینوں خبر نہ ہوئی مول

جاں پھر عصا نبی دا سبھ گھن کھا گیا آہر
ہیٹھوں اوس دے مڈھ نوں کیڑے لیتا کھا

ڈھیا اوہ کمزور ہو ڈگی لاش زمین
تاں سب لوکاں بات ایہ سمجھی نال یقین

اتنی مدت لاش ایہ کھڑی رہی بے جان
ہویا فوت پیغمبر کتنا سلیمان

دعوی علم الغیب دا کردے سن جنات
اوہناں ندل بھی مول نہ معلم ہوئی بات

ڈگی جسدم لاش اوہ عصا ٹٹن نال
جناں نوں بھی تدوں ایہ معلم ہویا حال

جھوٹھا دعوی اوہناں دا ہویا اس سبب
علم الغیب نہ کسے نوں باجھوں سچے رب

دوجا اس وچ ایہ سی حکمت پاک خدا
جد حضرت سلیمان دی ہوئی جان ہوا

مسجد بیت المقدس دی شروع آہی تعمیر
پوری اجے تیار نہ ہوئی با تدبیر

تھوڑا رہنا اجے سی باقی رہندا کم
پر اوہ بھی سمجھائے کے حضرت دتا دم

جیکر خبر وفات دی ہو جاندی مشہور
مسجد انہوں چھوڑ کے نس جاندے مزدور

آہے قسم جنات تھیں جو مزدور تمام
جے اوہ جاندے نس تاں کون کریندا کام

اسے حکمت واسطے عالم غیب خدا
فوت ہویا سلیمان دا رکھیا بھید چھپا

اس تھیں بھی ایہ ہوگیا معلم حال تمام
علم الغیب نہ کسے نوں باجھوں رب علام

جاں پھر مسجد ہوگئی پورے طور تیار
ڈگی لاش زمین تے حال ہویا اظہار

رخصت ہوگئے جن بھی کر افسوس کمال
غایب ہویا تخت بھی اڈ ہوا دے نال

ایتھوں تک سلیمان دا ختم ہویا مذکور
اگوں ہن لقمان دا حال کراں مسطور

ذکر حضرت لقمان حکیم بن باعور

ہن قصہ لقمان دا سنیوں کرکے غور
اندر قصص الانبیا لکھیا ہے اس طور

جدوں نبی داؤد نوں حکم خدا دے نال
ملیاں تساں پیغمبری گذر گئے ترن سال

پایا حکمت علم سا تاں لقمان حکیم
جیونکر وچ قرآن دے کہیا رب رحیم

اِتَیْنا لُقمانَ الحِکمۃَ کہیا پاک خدا
حکمت علم جو اوہناں نوں بخشیا رب ودود
آہے حبشی قوم کتھیں اوہ لقمان حکیم
اسرائیلی قوم دے آہے اوہ غلام
اوس آقا دا دوسرا ہور اک نوکر سا!
اور دوہاں نوکراں کیتا اوس گمان
جیکر سا ڈے اوپر ے شبہ تساں نوں کا
نکلے اوسے ویلے کتھیں جس کھاہدی اوہ چیز
دے انوائی دوہاں نوں تتے پانی نال
مالک حکمت دیکھ کے بہت ہویا دل شاد
پہلی حکمت اوہناں دی ایہو ہے مشہور
مالک نے آزاد جساں کر دتا لقمان
وقت قیلولے اک دن ستّے نال خدا
یا حضرت رب تساں نوں کیتا حکم متین
سن حضرت لقمان نے عرض کیتا انکار
کیوں جو حق ناحق دا وچ خلافت ڈر
جیکر ہووے حق نال لوک نہ چھوڑن ہول
سن کر ملک خدا تہیا آیا وچ جناب
حکمت نے پیغمبری دوہاں تیرے وش
حکمت وا لقمان نے کیتا بذول سوال
راتیں ستیاں اوہناں نوں حکمت ہو گئی یا

حکمت سے لقمان نوں کیتی اساں عطا
پائے اوس کتھیں فائدے بہت نبی داؤد
رنگ سیاہ سی اوہناں نوں بخشیا رب رحیم
خدمت کردے اوہناندی دن راتیں مدام
مالک دی اوہ چیز اک چوری بہہ کھا
مالک تائیں آکھیا نال حضرت لقمان
قے الوا اساں نوں پانی گرم پلا
سن کر مالک ایہہ صورت کیتی تجویز!!
دوہے قے کر اوہ پیٹا کتھیں نکل پئی فی الحال
راضی ہو لقمان نوں کیتا اوس آزاد
وچ جامع تاریخ دے لکھیا ایہہ مذکور
اوس کتھیں جیہے حکمتاں ہویا سبھ عیان
اوس حضرت لقمان نوں کہیا فرشتے آ
آسیں خلیفہ کراں گے تینوں اوپر زمین
ہیں کتھیں منظور نہ ہووسی ایسی مشکل کار
جے ہووے ناحق نال خطرہ روز حشر
امر خلافت مجھ نوں ہرگز نہیں قبول!
پھیر حکم لقمان نوں کیتا رب وہاب
جو تینوں منظور ہے جلد اساں نوں دس
کیتا رب نے اوس نوں حکمت وچ کمال
ہووے رسالے گو وچہ حکمت [illegible] استاد

نصیحت کردن حضرت لقمان برائے فرزند خود ہا

نصیحت اول

اندر قصص الانبیا راوی کرے بیان
سبھ کتھیں چھوٹا انہاں نداسی اک پتر جوان

یک دن اوس نے باپ نوں آکھیا نال پیار
جانداہاں میں سفر تے کارن کاروبار
جیونکر مرضی تساندی کرو مینوں فرمان
تاں پئے فرزند نوں کہیا ایہہ لقمان
اللہ حافظ ہوسیا میرے فرزند
رکھیں دل وچہ یاد توں میں میریاں پند
سب تھیں اول مت ایہہ دتی اوس مقبول
بیٹا نال خدا دے شرک نہ کرنا مول
شرک کرن تھیں آدمی ہوندا بے ایمان
جیونکر خبر خدا نے دتی وچہ قرآن

وَاِذْ قَالَ لُقْمٰنُ لِابْنِهٖ وَهُوَ يَعِظُهٗ يٰبُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ ؕ اِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيْمٌ

یعنے اپنے پت نوں کہیا ایہہ لقمان
نال لقمان نصیحتاں کردا وعظ بیان
اے بیٹے نا کریں توں شرک خدا دے نال
ہے ایہہ شرک کماونا وڈا ظلم کمال
ہور جگہ قرآن وچہ کہیا پاک خدا
بخشے جاون کم سب شرک نہ بخشیا جا
شرک جیہی کوئی ہور نا ہرگز مندی کار
جیہڑے شرک کماوندے تنہاں خدا دی مار

نصیحت دوم

اس کتھیں جیہڑے آکھیا قائم کریں نماز
ایہہ بھی بھاری مت ہے ہر مومن دا ساز
باجھ نمازوں آدمی مومن بنے نہ کو
جیہڑا چھڈے نمازاں کافر ہوندا سو
کرنا ترک نماز دا شرک برابر جان
جیونکر خالق پاک نے کہیا وچہ قرآن

اَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَلَا تَكُوْنُوْا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ؕ

یعنے کرو نماز نوں قائم جیہڑے سول
تاں جو وچوں مشرکاں ہووناہیں مول
مشرک شرک کماوندے کرن نمازوں عار
تاہیں مشرک ونہاں نوں کہیا رب غفار
جو کوئی کرے نماز نہ پنجے وقت ادا
بھاویں شرک کرے اوہ مومن کہیا نہ جا
اسے طور حدیث وچہ حضرت دا فرمان
جیہڑا چھڈے نمازاں وہ نہیں مسلمان
مومن کافر وچہ ہے فرق نماز عیان
پڑھے تاں مسلمان ہے نہیں تاں کافر جان
بلکہ جو کوئی جان کے چھڈے یک نماز
اوس دا بھی ایمان ہے جاندا کر پرواز
دوجی ترت کھی چھوڑیاں پکا کافر ہو
بن توبہ پھر اوس دا ہور علاج نہ کو
یارو ہر کم چھوڑ کے پڑھیا کرو نماز
تاں پھر رحمت تساں تے ہووے بے انداز

نصیحت سوم

تیجی وڈی مت اکھ بیٹے نوں لقمان
یعنی جد تک رہے گا زندہ تیرا دم
منداکم نہ کہے نوں ہرگز دسیں مول
ہر مومن نوں فرض ہے یعنی ایہہ بھی مت
جتناں ہووے کسے نوں علم خبر عدا جان
بھاویں بکی مسئلیوں ہووے واقف کار
جبکہ تجھ نہیں جاندا ہے جے علم غریب
آکھے اوہ کے الگ گے کرے جو چنگی کار
حضرت کہیا جو کوئی دسے کار صواب
آکھ کرا دے لیسے کھیں جو کوئی کار تباہ
دسنا چاہیے خلق نوں چنگا کم ضرور

کیتا کر وچہ خلق دے امر معروف بیان
جو کوئی لے سبھ نوں دسیں چنگے کم
نہیں تاں قہر خدا امید آتیسے ہوگی نزول
نیکی دسے خلق نوں بری نہ دسے گت
اوتنا اندر خلق دے کردا رہے بیان
تاں بھی اوہا خلق وچہ کر دیوے اظہار
تاں بھی آکھے نیک کم ہوندا بہت عجیب
اجر اہدہ دوہاں نوں دیوے رب غفار
کرنے والے نال اوس لیہدا لے ثواب
تکو جتنا دوہاں نوں ہوندا ایک گناہ
برے گناہ دے کم تھیں رہو ہمیشہ دور

نصیحت چہارم

چوتھی ایہہ لقمان نے وڈی ہے سمی پند
یعنی جیتھے تدھ نوں ملے کوئی بدکار
جبکہ آیا باز اوہ دوہاں ثواب حصول
ایہہ بھی چوتھی مت ہے موجب حکم خدا
لکھی وچہ حدیث دے حضرت نے تاکید
بار سکو تاں بار کے روکو ستھاں نال
جبکہ نال زبان بھی روک نہ سکو مول
غیر شرع بدکار دا اصول نہ کرو پیار
جتنی طاقت کسے نوں بخشی رب جلال
جبکہ قوت بازواں دلچسے بار سٹا

منع کریں زبان ہوں اے میرے فرزند
اوسنوں اوسدے فعل تھیں منع کریں للکار
نہیں تاں تیرا اجر تا ضائع ہوسی مول
واجب سمجھاں ہو منساں اہن یاد سدار
جد کوئی منکر شرع دا دیکھو [illegible]
نہیں تاں نال زبان دے منع کرو الحال
دل تھیں اوسدے نال بھی ویر رکھو ہر مول
نہیں تاں اوسدے نال دے ہووے گا تکرار
منع کرے بدکار نوں آپنی طاقت نال
نہیں تاں کر زبان تھیں اوسنوں منع کرنا

ڈردا ہے جے آکھنوں مت بے جاوے گل
یا اوہ اوسدے آکھیاں سنے ناہیں گل

نال کجھ اوسنوں فولاں وہ جانے دشمن دین
ناہیں موسیٰ آپ اوہ مومن نال یقین

جیکر ایہ بھی کرے نا اوس ایمان ضعیف
کامل مومن اوسنوں کہو نہ شرع شریف

جس طاقت دے ہوندیاں کوئی مسلمان
روکے نہ بدکاراں نوں بے اوہ بے فرمان

طاقت ایہو ہین پیراں نوں بخشی رب لطیف
روکے جلد اموڑیاں کر کر کے تصنیف

نصیحت پنجم

سمجھیں ایہ فرزند نوں دتی مت کمال
جو کجھ پہونچے بندہ نوں صبر کریں ہر حال

یعنی دکھ تکلیف جو تینوں پہونچے آر
لئیں شکر دے تے پھل اوہ کرکے شکر خدار

بے صبری دا کریں نہ ہرگز مول خیال
آپے مولا صبر تھیں سختی ویسندا ٹال

بھی ایہا لقمان نے بیٹے نوں آکس دم
بیشک کرنا صبر ایہ ہے ہمت دا کم

ہمت باجھوں کسے تھیں صبر نہ ہوندا مول
سمجھی ایہ گل پت نوں آکھی اوس مقبول

بن مقبولاں ربدیاں کرنا صبر محال
جو کوئی صبر کماوندا ہوندا مالا مال

وچہ تکلیف پیغمبراں کیتے صبر عظیم
موسیٰ عیسیٰ ذکریا یحییٰ ابراہیم

یا یوسف یعقوب نے کیتا صبر کمال
یوسف دی گلزار وچہ دیکھ وہناں دا حال

کیا کجھ درجے اوہناں نوں بخشے رب علام
بدلے صبر کمال دے مطلب ملے تمام

درجے جیکر صبر دے کرن لگا مسطور
ذکر جو ہے لقمان دا رہ جاسی کجھ دور

کارن سمجھاں مومناں کافی ایہو دعا
نیئے مصنف سبھنوں دیوے صبر خدا

نصیحت ششم

جیہوں مت لقمان نے دتی ایہ معقول
لوکاں نوں بے رخی تھیں ہرگز ملیں نہ مول

یعنی جو کوئی آدمی ملے تینوں ہر حال
کھالوں ہوئے بادشاہ بھاویں ہو کنگال

نال غرور نہ کسے دل ہرگز کریں نگاہ
ویکھیں ناہیں کسے نوں ہوکے بے پرواہ

خوش خلقی تھیں سبھنوں ملیں ہمیش نسنگ
لوکاں تائیں ویکھ کے مول نہ ہوویں تنگ

عجب نصیحت مومناں ایہ بھی ہے درکار
ہر مومن نوں ویکھ کرنا خلق پیار

اوسط دا ہر کم وچہ کرے خیال نہ جو ۔ بیشک وسد اکم اوہ کدیں نہ پورا ہو

کھانا پینا پہننا ہور جو خرچ تمام ۔ ہر کم وچہ اسبات دا رکھے فکر مدام

تھوڑا کھاوے قوت تھیں ٹھگ نہ اتری مول ۔ قدروں باہر کھاویاں پووے تتانی سول

جو کوئی اپنے قدر تھیں خرچ کرے بسیار ۔ تیج او چکا وسنوں آکھے کل ہشیار

نالے تھوڑے ونالوچہ اودا ننگ ناموس ۔ قدروں تھوڑا خرچیاں لوک کہن کنجوس

جیکر اپنے قدر تھیں گھٹ اوہ کرے نہ مول ۔ سو سوبھا ہووے جگ وچ راضی رب رسول

نالے سوکھی آپنی رہے سدا گزران ۔ کتنے اس وچہ فائدے کتنے اوہ نقصان

وچہ قرآن کریم دے کہیا رب جلال ۔ بندے رب دے اوہ جو چلن میانی چال

کسے تجہی دم خرچ اوہ نا اسراف کمان ۔ ناہوں تنگی کرن اوہ وچلے رستے چالن

بس پیر ۲ الہو ہے بہتھیں ٹھیک طریق ۔ چلے چال میان جے رب دیوے توفیق

نصیحت نہم

ناواں ایہ فرزند توں کہیا اوس ہمتاز ۔ بولن ویلے اپنا نرم کریں آواز

نال کسے دے مول ناں اوچی کریں کلام ۔ اوچا بول پسند نہ کردے لوک تمام

کھوتے دا آواز ہے کتنا بہت بلند ۔ ایہو اوسنوں مول نہ کردا کوئی پسند

کوجھا ہر آواز تھیں ہے آواز خر ۔ ہینگے اکن جیت جاں کیتی جاندے ڈر

اوچا بولن منع ہے اندر شرع رسول ۔ جس نوں سن کے لوک بھی ہوون تنگ ملول

بہلے اک دن لوک کجھ پاس رسول کریم ۔ نال آواز بلند دے سنتوں یار فہیم

اوسے ویلے رب دا آندا حکم وحی ۔ کرو بلند آواز نا اوپر آواز نبی

یعنی جتنا بولدے ہیں رسول خدا ۔ اوس تھیں وده آواز نا اوچا کریو کار

سن کر حکم خدا ایہہ اسہ اصحاب کبار ۔ پاس نبی دے پھر نا کرن اوچی گفتار

ایہو حکم تمام نوں جو کوئی مومن ہور ۔ پاس بزرگاں بیٹھ کے کرن نہ اُچا شور

آپس وچہ بھی کرن نہ ایسی بات بلند ۔ جس مجلسی وچہ شخص نوں ہووے نہیں پسند

سرکے خاص نہ عورتاں کرن اجنبی گل ۔ جو نامحرم شخص نوں کر دیوے بے کل

جیہوندا اوچا بولیاں ہوندا تنہاں خلل ۔ لویں نہ خوش آواز بھی ہوونجے غیر اذول

گاون مستن ہور جو سُراں نکالن لَل
اکثر ناں انسیاں ڈٹھیاں ہیں اجکل
ویکھن جتھے مرد کجھ ڈنڈے ڈولے وَل
جیکوئی روکے اونہاں نوں اُلٹا پوندیا گل
گھوڑن لڑن وچہ ٹکراں فاضل خوب اہل
رکھنی اندر بیٹھیاں کرن بکھاں ول چھل
اوچانیواں بولنا رہ جاندا اک ڈَل
پاک وچاریاں تارکاں بھیڑن نکا جول چل
اوپر توکل بیٹھیاں جیونکر بابے ٹُل
خاوندی کجھ لوڑنا وقت گیا اوہ ڈھل
دتا رب دا سرے تے لین چاریاں جھل
آکھن سانوں لوڑنا زیور رنگ محل
ایسے گل وچہ سیکڑے پلو چہ لیندیاں جھل
ننگی تاڑی لا سکے بدھوں بھیڑن بل
چھوڑ پنڈیرا ذکر ایہہ گل انہاں تھیں گل

سبھے ایہہ نا مہرباں سہنے یادن سل
وَل بولن دا جہانوں ہوں نہ آوے وَل
اوچا اوچا بولی کے تا دلوں تھکل
گیاں کھچیاں مارکے اوسنوں کرد یا نکل
باجھوں مفسد فسادوں ہوں نہ گذرے پل
دیہیاں ڈورن کجھا دلوں لائیں جھیڑن چل
برچھے اندر آوندیاں کتنی ہوکا لے کل
باجھ ویاہوں ہو گئے سارے مطلب حل
وردا ہو دن رات دا اکی پکائی گل
اوڑک اک دن جاوندا خالق مٹی وچہ گل
مار بے اپنے شرم دے کٹن او کہ سو کھل
نال مقبلے دوستی رکھی روز ازل
کجھ تو اسے اونہاں تھیں جہاں لیا گل
کجھ پرواہ نہیں جداں ناک رہی سلامت کل
ہمت کوئی آکھے تاں زردہ لوں چل اگیرے گل

ذکر باقی نصیحات

ایہہ نصیحت پُت نوں دتیاں جو لقمان
جاں ایہہ تیکیں دسے رسیا کیتا ایہہ فرمان
کہنا ہے کجھ ہور کجھ تینوں لیں سمجھار
قصہ کوتاں جاوندا کجھ ہویا او دتیار
نال محبت پُت نوں کہن لگا لقمان
ویکھیں لگا نا رکھ نوں اندر اوس دلین
یاد رکھیں اوس رکھ دسے پنجہ نہ سمجھیں جبار
ہو سی اوس دے کم [illegible]

ذکر انہاں دا رب نے آندا وچہ قرآن
ل کے جاویں پُچھ نوں جس دم لگوں جان
تاں جو اندر نہ دسے وکھ نہ وچیں بکھاں کار
آکھیا کجھ باپ نوں بیٹا فر بازار
سادہ وچہ تینوں جاندیاں او سی اک میدان
ہو سی او دے پاس کجھی اک چشمہ نتھرن
رکھیا اوس آوانت تھیں تینوں پاک خدا
ہمیں دل تے جان تھیں او سدا حکم [illegible]

دو جی تینوں بات ہیں دساں ایہ سمجھا
اوکھنوں دسے جو آدمی ہیں میرے آشنا
عورت ہے اوسجگہ یک صاحب حسن جمال
اوس عورت دینال توں کریں منوں ویاہ
تیجی ایہ کہی بات ہے سن توں برخوردار
نام فلانا اوسدا بدکت گئی ویہار
جا کے اوس تھیں اپنا قرضہ کریں وصول
ایہہ سب باتاں میریاں رکھیں یاد ضرور
سُن کے سبہ نصیحتاں ہویا ترت روان
ڈٹھا اوس درخت یک سوہنا سایہ دار
نالے چشمہ عجب یک جاری وگدے پاس
کہندا دل وچ پی کے آں پانی دا یک جام
ترت وصیت باپ دی آئی اوسنوں یاد
بُڈھا اوسنوں دیکھ کے کردا ایہہ فرمان
کر لے میرے کول توں ساکے ہٹھ آرام
بلشک بابا ڈکیا سچ تیرا فرمان
لڑکے دی ایہ بات سن بولیا سردخار
سُنی جدوں ایہ بات کچھ رو کے نیک نہاد
کہیا سی باپ نے منوں ٹردی وار
نال کچھ اوس ضعیف دامن لیا فرمان
پانی پی کے جنہیوں ستا اوہے خمار
ڈنگن لگا اوسنوں بُڈھا سی بیدار
کرٹ لیا سر سپ دا رکھیا اپنے کول
لڑکا اوس ضعیف تھیں سن کر ساری بات
پچھیوں اوس ضعیف نے کہیا پھیر بلا

جدوں فلانے لوک وچ داخل ہویں جا
تینوں گھر لے جا ئیکے خدمت کرن ادا
تینوں کسن عقد توں کر اس عورت نال
اللہ منوں اوس تھیں رکھے وچ پناہ
وچ فلانے پنڈ دے رہندا یک تجار
اتنا ہیں تھیں نقد اوہ لیگیا قرض ادھار
یاد رکھیں پر اوسجگہ رات نہ رہنا مول
جا ہن بیٹا تدھ دا حافظ رب غفور
جلدم پہنچا جا ئیکے اندر اوس میدان
بیٹھا او تے ہیٹھ یک بُڈھا بزرگوار
ہیسی پُت لقمان نوں ڈاڈھی سخت پیاس
پھر بیٹھاں اوس رُکھ دے کرساں ہیٹھ آرام
لگا اوکھنوں کرن جاں لڑکا نیک نہاد
اندر ایسی وصف دے کدھر لگوں جان
لڑکا اوس ول پرت کے کردا ایہ کلام
منع اسانوں باپ دی بہنا اس مکان
رب دی قسم نہ لڑکیا ڈاہپ ایسی وچ جا
آئی اوسنوں باپ دی ترت وصیت یاد
من لیتیں جو کہے اوہ بُڈھا بزرگ وار
ترت سلامی ہو ئیکے بیٹھا اوس مکان
سپ یک اوسے رُکھ تھیں تلے لتھا آر
لے گئے عادما سپ نوں ڈسنے چھڈیا مار
لڑکا جلدم جاگیا ویکھی حالت کھول
رخصت لیکے چلیا اوکھنوں نیک صفات
کتھے جاسیں لڑکیا منوں سچ بتا

جاساں میں اوس پنڈ نوں لڑکے کہیا حال
بیشک چلو تسیں بھی لڑکا کیتے جواب
جس ویلے اوس پنڈ وچہ دوویں پہنچے جا
پچھیا لوکاں اونہاں تھیں سارا بیت نشان
دسیا کر کے اونہاں نوں اپنا کھول بیان
سن کے لوکاں اوسدا کیتا ادب کمال
اچھی خاطر دوہاں دی کیتی سی اوس قوم
لڑکے نوں اک روز اوہ کہندے نرمی نال
نالے اوسدے پاس ہے دولت مال کثیر
تیری خاطر رل کے کیتی اساں صلاح
لڑکے کہیا باپ نے کیتی سی ایہ پند
کہیں نال وچہ پردیس دے یا دنگا
منیں اوسدی بات نوں نا موڑیں غیر ان
جو کجھ اوسنے آکھیا سو میں کراں قبول
بڈھے نوں اس جا بیٹھے دسیا حال سنا
لڑکے نوں اوس شخص بھی دتی ایہو صلاح
نال اوس لڑکے عقد پڑھیا عورت نال
اس عورت دے نال جو عقد کریندا آ
نو خاوند اس تدھ تھیں اگے دتے مار
تینوں بھی ایہ مارسی سمجھو جانی تینوں
بڈھے نوں اوس آ دسی ساری گل
بڈھے کہیا تینوں ایہ فکر نہ کر توں کار
راتیں تیرے کول جاں آوے وقت جماع
دساں میں اوس وقت میں تینوں کام تجویز
القصہ اوس رات نوں اوہنوں کیتی کار

تاں پھر بڈھے آکھیا مینوں لے چل نال
تاں پھر بڈھا ٹریا اوسدے نال شتاب
سمجھے اوسدے باپ دے آہے یار اشنا
کون تسیں کس شہر تھیں آئے اس مکان
آکھیا میں اوس شہر تھیں باپ میرا لقمان
گھر لے آئے دوہاں نوں بہت محبت نال
کر کر ترلے اونہاں نوں رکھیا کتنے روز
عورت ہے اک اسجگہ صاحب حسن جمال
چنگی ذات صفات تھیں عورت وڈی امیر
آکھیں تاں اوسناں چا تیرا کراں نکاح
جیسے امر اس شہر وچہ ناہیں وس پابند
ہاں البتہ تدھ نوں جو گل ہے فہمیدہ
ایہہ بھی گل میں دسنوں کرساں ورخ بیان
اوسدے گھر وں باجھ میں ایہ گل کراں قبول
اس کم اندر تساں دی ہے کس طرح رضا
بیشک اوسدے نال توں کر لے حق نکاح
پچھیوں اک شخص نے آ دسیا ایہہ حال
پہلی راتیں اوسنوں دیندی ایہ کھپا
کیتوں کیتی تدھ نال ایہ ہے وڈی بدکار
سن بیٹا لقمان دا ہویا بہت ملول
مینوں اس نکاح دا ہے ڈر بیٹا بہت
ہاں تینوں اس بات دی خبر دیاں میں تدھ
جلدی مینوں آن کے دیویں توں اطلاع
انشاءاللہ بچسی تیری جان عزیز
خلوت کارن جدوں اوہ عورت ہوئی تیار

لے رخصت یک پلک دی آیا بزرگ دل
بڈھے اوسنوں آکھیا لے آتوں فی الحال
آندا آتش جوان اوس آتش نال بھرا
ہمیشہ وسدا اس شخص نے رکھ لیا سی پاس
کہندا آتشدان ایہ لیجا توں من یار
عورت کپڑے اپنے لاہے جد ول تمام
میرے پاس لیا ونا پھر ایہہ آتش دان
ترت انگیٹھا لے گیا عورت اپنی پاس
جاں اوس کپڑے اپنے دتے سبھ اوتار
سن کے عورت حکم ایہ کیتا اسے طور
بڈھے آتشدان جاں ڈٹھا نال دھیان
ستدے اوس جوان نوں دتے پھیر دکھا
اگلے خاوند مر گئے اسے قیامت نال
بیشک اوسدے نال ہن صحبت کر توں جا
آیا عورت طرف پھر لڑکا نیک صفات
رہی سلامت پھر توں اوٹھیا ابن لقمان
آخر اوتھوں کوچ کیتا پھر سامان
کہیا ابن لقمان نے اوس بڈھے نوں جا
اوتھے ہیں اک شخص نوں ملنا ہے مرسول
کیونکر مرضی لبھسا ندی دسو اپنا حال
اوڑک اوتھوں ٹر پئے دونویں سنگی رل
ہیں ہاں پت لقمان دا کہنا اوس جوان
قرضہ میرے باپ دا جو کجھ دینا ہیں
کہیا اوس تجار نے سن کے اوسدی بات
بھالکے اوتھے سوہرے نوں کراں حساب کتاب

کہندا اوسنوں آپکے دس بیٹوں او گل
یک انگیٹھا اگ دا بھر کے آتش نال
پچھے جیہڑا سپ وہ باہلے ماریا سار
سٹیا آتشدان وچ اوہ سڑ بلے وسواس
عورت نوں جا آکھنا کپڑے سبھ اوتار
سیکے او ویراگ دے اپنا خاص اندام
حسب الحکم بزرگ دے کیتا ابن لقمان
کہندا جلد اوتار توں اپنا کل لباس
سیک انگیٹھی ہن اپنا کہیا اوس نوں کار
پھر انگیٹھا لے گیا بڈھے ولی فی الفور
نظری آئے سپ دو اندر آتش دان
اوس عورت دے پیٹ تھیں نکلی ایہ بلا
تیری واری رب نے آفت دتی ٹال
انشاء اللہ تدھ نوں دکھ نہ پہونچے کا
صحبت جورو نال اوس کیتی ساری رات
بندے اوسنوں دیکھ کے بہت ہوئے حیران
اگوں اوس مقروض والیں تھیں سنو بیان
پیا بزرگ اک لوک ہے اوپر لب دریا
قرضہ اوستھیں باپ دا کرنا وچ وصول
بزرگ کہیا اسیں بھی چلیاں تیرے نال
وچ ملے اوس شخص نوں دسی ساری گل
کیتا بیٹوں باپ نے تیری طرف روان
دے ہن بیٹوں جلد توں لین آیا ہاں ہن
رہو اساڈے کول توں اج دی رات
پلے پاواں تساں دے جو کجھ بے حساب

کہیا اوہناں مسافراں سن کر اوسدی گل — تینوں اپنی نیت دا ملیا ہے ایہہ پھل
ایہہ نتیجہ بدی دا سبھناں ملے ہمیش — برا کرے جو کسے دا آوندا اپنے پیش
اسے طور قرآن وچ کیتا حکم خدا — سنگوں آیت لکھ کے تینوں یار سنا

ولا یحیق المکر السیئ الا باھلہ

یعنے مکر نہ کھیر دا ہووے کسے نوں جا — جس کیتا اوہ مکر ہے اوسنوں پھیرے آ
سچ کلام خدا ایہدی سچ اس دا فرمان — جو کوئی مکر کماوندا کردا اپنے کان
جیہڑا مکر اوس تجار نے دیکھ لیا ازما — کیتی نال مسافراں گھر نوں لگی آ
قصہ کوتاہ جدوں اوس ڈٹھا ایہہ کام — رکھن دتا سیہ اوہناں نوں جتنا قرض تمام
کر کے قرض وصول اوہ بڈھا اتے جوان — دونوں اپنے وطن نوں ہوئے پھیر روان
نالے بن لقمان اوہ عورت لے گئی نال — عقد کیتا اوس شہر وچ ہے سی جیہڑا نال
نالے وسدے پاس جو سی دولت مال — اوہ بھی عورت لے لیا کجھ اپنے نال
جاں بیٹا لقمان دا ہویا وطن قریب — آکھن لگا اوسنوں بڈھا یار حبیب
آئی عورت سفر ہن کٹیا تیرے نال — معلم تینوں ہو گیا میرا سب احوال
ہن میں سمجھیاں تدھ تھیں ایہہ بیٹا لقمان — کیونکہ میرے اوپر ہے تیرا ہم گمان
جانے سبھنوں برا تول یا کجھ نیکو کار — جیہونکہ تیرے عقل وچ آوے کر اظہار
لے لیا پُت لقمان دا ہن توں نیک صفات — کیتی میری مدد تدھ اندر تکلیفات
تساں دلوائی مینوں عورت تے سب مال — سدا سلامت تساں نوں رکھے رب جلال
ایہہ گل سن کے آکھیا بزرگ نیک خصال — میرا بھی اس مال تھیں حصہ کجھ نکال
سن کر لڑکے آکھیا بے شک ہووے وڈا — آدھی دولت تساں نوں دیواں ہو کے رضا
ملیا حصہ کیہ وڈا دسے بیٹوں پھیر شتاب — لڑکے کہیا ونڈ لو آپے تسیں جناب
نال پھیر بڈھے مال اوہ خود کیتا تقسیم — چوتھی دولت اک طرف رکھی اوس فہیم
حصے تریہ اوس تھیں ونڈ کے رکھی عورت کول — مستغنی ہو کے آکھیا اس لڑکے نوں بول
جیہڑا حصہ دوہاں تھیں ہے تینوں منظور — کر کے اپنی طرف نوں ہوئے خوش مسرور
نال پھیر دسے لے لیا حصہ یک اوہ کٹھا — عورت اوسدی کول جو بالے رکھیا سار
دوجا اوس ضعیف نوں دتا سارا مال — رخصت ہو کے گھر انہوں اٹھ ٹریا فی الحال

اکھن لگے دیکھ کے ہویا ایہہ برباد / کیونکر پھر اس شہر نوں رب کرسی آباد
قدرت رب دی ونہاں نے ڈھونڈی انت سبب / مویاں نوں پھر کس طرح زندہ کرسی رب
اجڑیاں نوں جو پھیر اوہ دیوے کدیں وسا / مویاں نوں بھی ٹھیک پھر زندہ کرے خدا
اوسے ویلے بھیجیا رب نے عزرائیل / کیتا فوت عزیر نوں ملک الموت وکیل
گدھا سی اک ونہاں دا جس تے سن اسوار / اوہ بھی اوسے جگہ تے رب نے چا مار
نالے پاس عزیر دے ہیسی کجھ طعام / اوہ بھی اوتھے رہ گیا ویکھو خدا دے کام
سو برساں تھیں بعد پھر کیتا رب حیات / جیوں قرآن مجید وچ آئی ایہہ آیات

فَاَمَاتَهُ اللّٰهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهٗ

زندہ ہو کر دیکھیا جدوں عزیر نبی / وسدا ڈٹھا شہر اوہ جیونکر وسدا اسی
تاں اسوقت عزیر تھیں کہیا رب غلام / کتنی مدت رہیوں توں اندر اس مقام
کہندا ایک اوہ روز میں رہیا آہاں ایسی جا / حکم ہویا سو برس ہے تینوں گیا وہار
کھانے پینے طرف توں کر کھاں ذرا دھیان / ہرگز مول نہ وگڑیا رہیا امن امان
باقی گدھا اپنا دیکھ نال تمیز / ہڈیاں باجھوں وسدی رہی کائی چیز
لیتے ہک اوہ روز جو اٹھ رہندڑ توں / گدھا تیرا اس طرح ہویا کویں زبون
اک ہک قدرت اپنی وی اساں دکھا / گدھا تیرا ویکھ من دے سے اسیں جوا
اوپر ہڈیاں وسدیاں کیونکر چاڑاں ماس / ایہہ قدرت اساں دی سمجھیں نال قیاس
زندہ کیتا رب نے اوسنوں قدرت نال / ڈٹھیں آپ عزیر نے ڈٹھا سارا حال
ملے سارا شہر اوہ ڈٹھا پھر آباد / بخت نصر مردود جو کیتا سا برباد
قدرت دیکھ خدا دی کہے عزیر اللہ / جاناں ہیں ہر چیز تے قادر پاک خدا
مر گیا اوہ مردود سا بخت نصر شیطان / بیت مقدس شہر نوں جس کیتا ویران
اوسدی جگہ آ گیا حاکم کوئی ہور / سب اولاد یعقوب دی دتی اوس چھوڑ
ستے جو مظلوم سن پھر آئے اوہ جاگ / بیت مقدس شہر نوں رب لگائے بھاگ
سو برساں تھیں بعد جاں زندہ ہویا عزیر / اکثر بندے دیکھ کے جانن اوسنوں شیر
بعضے لکھن واہے مول نہ کریو شک / بکنی آکھن ہووسی تدوں اساں نوں پک
ہسی توریت عزیر نوں لوک زبانوں یاد / جے ایہہ کدیں سنا دیوے اول اعتقاد

نالے ہن توریت ہے ساڈے پاس نہ کا
بخت نصر ہے لٹ کے گیا پلید گوا

جیکر اسنوں یاد سے اوہ توریت کتاب
کاتباں تھیں لکھوا ایکے دتو نے اساں کتاب

نال پھر سی عزیر لکے دتی یاد شمار
نال لے کاتب سارے گئے دتی توریت لکھا

ہو گئی یک یقین جاں لوکاں نوں ایہ بات
سو برس سال تھیں بعد ایہ ہویا پھیر حیات

بولی مولی آن پھر لگے کرن گمان
رب وا پیت عزیر لوں لگے سب بیان

آکھن ایساکون ہے دنیا وچ دلیر
مرنوں پچھے سو برس زندہ ہووے پھیر

ایہ نا سرگز نبی ہے نا کوئی غیر
ہے بیٹا رب دا آکھیا رب عزیر

ایسے گل لئے سب تے کیتا پک یقین
پوجن لگ پئے اوسنوں ہو گئے بیدین

ایہو عادت منہ کاں اج کل وچ جہان
جیکر کسے بزرگ دی کوئی کرامت بیان

نال خدا دے اوسدا کچھ جانن نشان
نا جانن جو اس طرح ہو سال بے ایمان

بھج بھج اگے اوسدے کردے ونج سجود
قبراں تائیں پوج کے ہو جاون مردود

جو کوئی سجدہ کسے نوں کردا باجھ ہمارا
اوسدے مشرک ہوں وچہ سرگز نہ کا

لعنت رب دی اوستے ہووے سدا از دل
جیونکر وچہ حدیث دے کہیا پاک رسول

لعن اللہ الیہود والنصاریٰ اتخذوا قبور انبیاءھم مساجد

اوہ یہود نصاریاں لعنت کرے خدا
قبراں جنہاں پیغمبراں مسجداں لیاں بنا

پیغمبر اپنے نبی دی پوجن قبر یہود
تائیں لعنت اوہناں نوں کیتی رب ودود

ایسے طور نصاریاں کیتا کم تباہ
ترتا اپنے نبی دی پکڑی سجدہ گاہ

دوہاں قبراں پوج کے کیتا کم زبون
دونویں فرقے رب نے کردتے ملعون

نبیاں دی جاں قبر نوں سجدہ روا نہ ار
ہور کسے نوں کدوں پھر سجدہ کرن روا

باجھ خداوند کسے نوں سجدہ کرے جے کوئی
الا لعنت رب دی بخشیا جاندا نہیں

جتنے قسماں شرک دے سبھو جان حرام
کیتا سارا ذکر ہے وچہ زینت اسلام

بس پیرا چھوڑ اوں اگے ایہ مضمون
جنہاں قبراں پوجیاں سو ہوئے ملعون

قصہ حضرت زکریا و یحییٰ علیہما السلام

سی اولاد دا ہتھیں زکریا مقبول
کیتا رب نے اوہنانوں نبا خاص رسول

یحییٰ نوں بلوائے کے لوکاں دسیا حال
حضرت کہیا شرع وچ ایہ گل نہیں صحی
ایہ بیٹی اوہ باپ سے کھادیں کجھ لگ
یحییٰ نوں لوکاں سنی جاں ملکہ نے ایہ بات
یحییٰ اتے کر عقد نوں جانا کیے نہ مول
حاکم سی اوس شہر دا اوہ مردود پلید
پکڑ لیا وچ جا سکے یحییٰ نوں فی الحال
پکڑ سپاہیاں نبی نوں حاضر کیتا آر
اوسے ویلے رب نے بھیجیا جبرائیل
جے توں آکھیں شہر نوں الٹ کراں خراب
حضرت یحییٰ آکھیا ائن کے ایہہ تقدیر
جبکہ اسے سمجھ تھیں لکھی موت خدا
کہیا جبرائیل نے لکھی انہوں موت
تاں پھر یحییٰ آکھیا میری کیا مجال
ترت اگے تقدیر دے دتا سیس نوار
سیس مبارک نبی دا جاں ہو گیا جدا
ڈھٹا جدوں فرشتیاں ہویا نبی شہید
یا رب تیرے نبی تھیں کیا ہوئی تقصیر
حکم ہویا درگاہ تھیں ماریا باجھ گناہ
جبکہ کسے قصور تھیں ہوندا ایہہ مقتول
ڈھیٹھ کوتاہ ہو گیا یحییٰ جدوں شہید
بیٹی دا اوس خصم نوں دتا عقد پڑھا
سکھ ٹھٹھے وچ پھیر دی اوہ عورت تھیں کم
اسے وقت اوڈا کے لے گئی اوسنوں نال
ڈگن سیتی اوسنوں پاڑ کھادا اک شیر

کر نکاح اس جنے دا اس دی بیٹی نال
بھاویں دوجے خصم تھیں ہویا اسدی دھی
روا نکاح نہ انہاں دا معلوم سارے جگ
غصے ہوئے خصم نوں کہن لگی بدذات
اسے ویلے اوسنوں مار کرو مقتول
سد سپاہی اپنے کردا حکم شدید
ماراں اسے وقت ہی اوسنوں کر بیحال
جاں اوہ کافر نبی دل آیا تیغ اٹھا
یحییٰ نوں آکھدا کہیا رب جلیل
کیونکر صبر کردا ہیں مینوں دس شتاب
کیونکہ میری موت ہے لکھی وچ تقدیر
تاں مینوں منظور ہے جیونکر رب رضا
اس کافر دے ہتھ تھیں ہونا ہے مدہ فوت
نال قضا رضا خدا ایتھی ہیں راضی ہر حال
تاں پھر کافر اوٹھ کے دتی تیغ چلا
پچھی ایہو گل کہدا انہیں ایہہ عقد رہا
کر دے عرض سوال ایہہ اگے رب مجید
کس گناہوں اسنوں ایہہ ملی تقدیر
تاں ہیں بہت فضیلتاں ملیاں وچ درگاہ
کیونکر ساڈے پاس ایہہ بہت ہوندا مقبول
پچھوں اوہ جو کافر آہی زن پلید
اوسے ویلے اوسنوں دتی رب سزا
سخت ہوا اک رب نے بھیجی یکدم
جا کے وچ اوڈا جاڑ دے سٹی اوہ بحال
گئی جہنم کھوہ وچ مول نہ لگی دیر

اینویں اوسدے خصم تے ہویا غضب خدا — بنی اسرائیل قوم تے ویا رب ادا
چڑھ کے فارس ملک تھیں آیا اک غنیم — کیتے قتل تمام اوس کر کے جنگ عظیم
جد تک سب پلید نا ہو چکے مقتول — لہو یحییٰ دی لاش دا بند نہ ہویا مقبول
ستر ہزار یہود دا کل رہیا جاں گند — تاں یحییٰ دی لاش تھیں خون ہویا سی بند
جو کوئی رب گھرے دوستاں تیوے دکھ ایذا — لے شتاب بدلے اونہاں تھیں لیندا آپ خدا
ایہہ کچھ حصے انبیاں دا ڈٹھا ایں مذکور — اگے ہن جرجیس دا حال کراں مسطور

قصہ حضرت جرجیس علیہ السلام

وچ خلاصے انبیا لکھیا ایہہ بیان — سی حضرت جرجیس بھی پیغمبر ذی شان
ملک فلسطین شہر دے اندر لگے شام — ایہہ حضرت جرجیس سارے ملا اوس مقام
نالے بت پرست اک رہندا اوتھے شاہ — دادیانہ اوس نام سا کافر رو سیاہ
نال نبی جرجیس دے کردا ظلم کمال — جیونکر وچ تفسیر دے لکھیا ہے احوال
ڈہ واری اونہاں نوں ماریا اوس پلید — ڈہ ہے واری پھیر اوہ زندہ ہویا شہید
سارا قصہ کھول کے تینوں دیاں سنا — جس طرح اوس پلید نے کیتا ایڈ جفا
صورت دا اک بت سی کیتا اوس تیار — پوجا کردا اوسدی اوہ کافر بدکار
نالے اوسدے شہر وچ جتھے لوک تمام — سبھناں نوں پوجا بت دی دسدا اوہ حرام
جو کوئی اوسدے بت نوں سجدہ کرے نہ جا — آتش اندر اوسنوں دیندا اسا جلا
ایہو طریقہ اوسدا کردے ہمیشہ پاپ — بت پوجاوے خلق تھیں نالے پوجے آپ
بھیجیا رب جرجیس نوں اپنا نبی بنا — جا توں اوس پلید نوں میرا حکم سنا
تاں حضرت جرجیس نے سن کے حکم خدا — اوس کافر نوں قدرت دی حجت کیتی ادا
نالے اندر خلق دے کردا وعظ کلام — چھوڑو بت پرستیاں لے آؤ اسلام
کرو عبادت رب دی جو ہے پاک خدا — جس نے اپنی قدرتوں کیتے ارض سما
خالق ساری خلق دا ہے اوہ سرجنہار — نالے رب العالمین سبھ دا پالن ہار
اوسے دی ہے ذات لوک لائق سدا سجود — منو وحدت اوسدی جانو اوہ معبود
سنی نصیحت جدوں ایہہ اوس کافر بدکار — نال نبی جرجیس دے کرن لگا تکرار

کہندا جیکر رب ہے تیرا سچے قیوم
روٹی کارن پھریں توں عاجز تے محتاج
کہیا نبی جرجیس نے فانی ہے ایہ مال
مینوں دولت دائمی دیسی پاک خدا
رہے ہمیشہ نال اوہ کدیں نہ ہوسی دور
کہیا اوس پلید نے کیہا اوہ ہوسی چیز
جنت نعمت اسانوں کرسی رب عطا
دائم عالیشان عشرت نال نعمت ہوسی نصیب
توں بھی جیکر رب تے لے آویں ایمان
جاں ایہ باتاں نبی تھیں سنیاں اوس شریر
سولی تے اس شخص نوں چاڑھ کر بہال
لوہے دے اوزار پھر ڈاڈھے تیز منگا
سن کر جلدی کافراں کیتا ایہو حال
آتش وچوں بول کے باریاں کہن ستار
الا اللہ دا سبھ نوں کلمہ پیا آواز
ہوئی قدرت رب دی ہوں نہ لگی دیر
امن سلامت اٹھ کے کہندا پھر جرجیس
بولو کلمہ لا الہ الا اللہ تمام
دوجی واری پھر اوس کافر غصہ کھا
اوپر زمین وچھانیاں پیغمبر نوں ڈال
تیجی بلدی دوسری پیر وچہ دتی مار
نکل وجود دوں نبی دی رخصت ہوئی جان
اسیوقت فرشتے بھیجے رب جلال
زندہ ہوئے پھر اوہ قدرت نال خدا
سمجھن اوہناں رب دی ہستی نا لوچیار

تینوں کیوں پھر دستوں کہیا اوس محروم
جیہنوں اپنے رب نے دتا کتنا راج!
دولت دنیا کسے دے ہوں نہ جاسی نال
جلدی فانی ہون دا خطرہ ہوں نہ کا
ایسی نعمت اساں نوں دیسی رب غفور
تاں حضرت جرجیس نے کہیا نال تمیز
رنج مصیبت دکھ نا جس وچہ ہوسی کا
کدیں زوال نہ اونہاں نوں دیسی رب مجیب
تینوں بھی وچہ جنتاں دیسی رب مکان
سن دریاہی اپنے کہن لگا بے پیر
مرجاوے تاں لاش پھر چولو بہڑاں نال
ہڈیاں اس دیاں کڑھ کے اگ وچہ دیو جلا
آتش وچوں ڈالیاں ہڈیاں سبھ نکال
چھوڑ دیو کفر نوں منو پاک خدا
ایہہ پھر بھی کفر تھیں ہوں نہ آئے باز
اوہ نبی اوس اگ تھیں زندہ ہویا پھر
منوں وحدت ربدی چھوڑ دو کفر خبیث
کرداہاں میں تسانوں حق دعوت اسلام
کچھ میخاں منگوا کے دتیاں سخت تپا
سینے اندر میخ اک ٹھوکی غصے نال
ہتھیں پیریں ٹھوکیاں باقی میخاں چار
جھلکڑی لاش زمین تے چھوڑ گئے شیطان
لاش نبی جرجیس تھیں میخاں گئے نکال!
کفاراں نوں آکھدا کلمہ ہو صفا
کرن لگے پھر غضب ایہہ رکھل سبھ پلید

تیراں ہر گز نبی دا ہوں نہ کھاندا ماس
راتیں زندہ اوہنا نوں کیتا پھر خدا
کیتے کیسے نبی تے کرے ظلم کفار
سنو ہن فقیر تھیں بیچ الکمال اکھین
جدوں فرشتے نبی نوں کھانا رہے کھوا
کل دیہاڑا عید دا جمع ہوسن کفار
رب دی طرف سبھ نوں دعوت کرنی جا
پھر ہی حضرت اٹھ کے آئے امن امان
ویکھ نبی نوں کافراں کہیا ہو بیکل
پھر توں اوتھوں کس طرح آیوں زندہ ہو
اسے حالت عدم تھیں کردا اوہ وجود
پاس تساڈے بھیجیا تینوں رب جوا
سن کر آکھیں کافراں کڈھیا ایہہ آواز
جادو دی کوئی ٹھیٹھ ہے تیرے پاس کمال
انہاں کر کے اسانوں ہوویں آپ فرار
سمجھیں تجھے پھر اوس کافر شاہ بدکار
آکھن لگا اوہنا نوں اپنے پاس بلا
بہتی دولت تسانوں دیساں نیں انعام
ساڈے اگے کم ایہہ مشکل ہوں نہ کا
کافر کہندا جیہنوں کھول سناو حال
کہیا جادوگراں نے گاں ہک جیہڑی منگا
تاں پھر کافر اوہنا نوں گاں دتی منگوار
اوسے ویلے سو گئی دو ٹکڑے اوہ گاں
اوہناں بیلاں نال پھر واہیا اوہناں ہل
اوسے ویلے فصل ہو گئی پک تیار

جیہنوں ادب کمائیکے بیٹھے دلے سب پاس
آن فرشتے حکم تھیں کھانا گئے کھوا
رب جو آئے جنتوں کیہڑا سکے مار
رب جہان دی بکلیں جنگل کیوں دیوڈ بن
کہندے یا مقبول ایہہ کیتا حکم خدا
تساں بھی اوتھے جاونا موجب امر خدا
اتنی آکھ فرشتے واپس گئے سدھار
لگے آکفار نوں رب دا حکم سنان
تیراں اگے جیہڑے کے سنیا تینوں کل
حضرت کہیا رب نوں مشکل ایہہ نہ کو
ابنوں اوہ موجود تھیں کر دیندا نابود
مینوں وحدت اوس دی کلمہ کہو صفا
معلوم ہوندا اسانوں ہیں توں جادو ساز
کر دیندا ہیں کور توں سانوں جادو نال
سمجھ نہ آوے کسے نوں کیا کیتی اس کار
جمع کیتے ہر ملک تے جادوگر مکار
اس جہ جنہاں نوں جادو کوئی چلا
ایہہ گل سن کے آکھدے جادو ساز تمام
فکر نہ رکھو ایہنوں ڈولاں ہنے اوڈا
مار دے گے جنہاں نوں تہاڈی حکمت نال
ساری حکمت تسانوں آکھیں دیاں دکھا
منتر پڑھ کے گاودے کن وچہ دتیں چلا
کڈیاں دے پھر بیل دو بن گئی دو ہتھاں
گڈی کنک تناب پھر جمی اوسے پل
وڈھی گاہی پیہیا آٹا خوب سنوار

روٹی اوسے کنک دی کھادی نہ رہت پکا
کافر دا اس بات تھیں ڈِتا دل جمار

کہندا جادوگر انہوں کافر ہو مشہور
ٹھیک تسیں جرجیس نوں لیسو مار ضرور

ڈِتا جادوگراں پھر پانی کر کے دم
پھر بسم اللہ پڑھ کے پیتا مومن ستم

پچھیا جادوگراں نے دسو ہن احوال
کیا کجھ نظری آئیا سدے ہتھوں نال!

حضرت کہیا پیاس تھیں بھیاں سی لاچار
ڈِتا تسیں نوں تساں ایہہ پانی ٹھنڈا ٹھار

ہو یا بس آرام تہ ٹھنڈا پانی پی
بھلا کرے جے رب تساں ٹھنڈا رکھے جی

کہیا جادوگراں نے ہیں توں وڈی بلا
جیہڑا پانی تدھ اکھی کے لیا سچار

جیکر کوئی ہورا ہے پیدا وچ جہان
ہن تک اوس دا پتہ نہ ملیا کسے مکان

علم تمامی سحر دا تینوں چالے یاد
ہیں توں جادوگری وچ ساڈا اُچا شاہ

تیرے نال برابری ساتھیں ہوں نہ ہو
تیرا اوپرا ساڈا جادو ٹُرے نہ کو

کافراں نوں بھی ساحراں ڈِتا تُرت جواب
ایتھے کم نہ آوندی ساڈی سحر کتاب

اس گل وچ جرجیس دی شہرت ہوئی ہور
ہر کوئی کہے فقیر ایہہ ہے گا صاحب زور

معجزہ حضرت جرجیس علیہ السلام

اک عورت آئی نوں یکدن کرے سوال
یا حضرت میں عاجزہ حال بڑی کنگال

مر گیا میرے گھر وچ آہی ڈگا گال!
وو ودا اوس دا اسیں تھکے ٹکڑا کھاندا لیساں

اوہ بھی حضرت مر گئی ہیں ہوئی آں تنگ
فاقے اندر مر گئے بچیاں کیتے تنگ

کرو دعا اوس واسطے یا محبوب خدا
گال میری او ڈنگر جئی جیوے رب جوا

سن پیغمبر رب دا کہندا عورت نوں
لیجا اپنے نال ایہہ عاصا میرا اوہنوں

اوس گاں دے بدن چھوہ لے گئے تمام
جمع کریں توں وہناں نوں لاکے [illegible]

ماریں اوہناں نوں ایہہ عاصا ایہہ اوکھا
نالے آکھیں اوٹھ توں حکم ہیں نال خدا

اوٹھ کھلوسی تُرت اوہ زندہ ہو قبور
نال وس عورت جا کے کیتا اسے طور

اوسے ویلے رب نے زندہ کیتی گال
دھم گیا ایہہ معجزہ اندر شہر ہر کھال

سی اوس کافر شاہ دا خاص اک وزیر
خبر سنی جاں اوسنے ہو گئی تا [illegible]

اوسے ویلے تُرت اوہ لے آیا ایمان
چار ہزاراں ہور بھی ہو گئے مسلمان

خبر سنی جد اوہناں ملدی اوس مکار پلید ۔ سبھناں نوں سدوائیکے کیتا یکر دا شہید

معجزہ دیگر

داویانہ دے لشکروں آہا اک سردار
اک دن اوہ جبریس نوں کہندا ایاس بلا
نبی کہیا کس طرح دا معجزہ کراں عیان
جس کرسی تے اوہ بیٹھا ہاں فی الحال
ہوون سارے مختلف اکثر قسم نہ ہون
جس ویلے میں اوہناں دے میوے لیساں کھا
اوس ویلے رب تیرے تے لے آواں ایمان
سن کر اوسدی بات ایہ کہیا نبی غفور
اوس ویلے نبی نے لیتی پھیر دعا
وکھو وکھرے رکھ اوہ چارے ہوئے تیار
ایپر پھر وی اوس نے نا آندا اسلام
اسقدر بن تجھے ظلم ایہ کیتا شاہ مکار
وڈا سارا اوس دا ایٹ عظیم بنا
وچہ اوس کے جبریس نوں نال ظلم دے ڈال
قدرت ربدی اوس ویلے ایسی ہوئی آر
چاروں طرف جہان تے ہو گئی کالی رات
بجلی اوتوں کڑک کے کردی مار و مار
کتنے دن اس قسم دا گیا انھیرا ہو
حضرت میکائیل نے حکم رب دے تھیں آ
پایا پیٹ اوس گاں دا اپسٹھ ڈگن دینال
منہ یا دور جہان تھیں جدوں انھیر غبار
کلمہ آکھ کافر و منتوں سچا دین

بھارا مندا نبی دا سخت پلید مکار
تجے توں سچا نبی ہیں معجزہ کوئی دکھا
تاں پھر اگوں آکھدا اوہ کافر شیطان
چارے پائے اوسدے بن درخت کمال
وکھو وکھرے سبھ تے میوے لگ کھلوں
جاناں گا پھر تدھ نوں سچا نبی خدا
نالے مناں تدھ نوں ہوساں مسلمان
رب میرے دی قدرتوں ایہ گل کجھ نہ دور
چارے پائے اوسدے کیتے سبز خدا
کرسی ساری رب نے کر دتی گلزار
میوہ دانہ کھانے کے کیتا سبھ حرام
تا نبی دی پاک اوس نے لیتی گاں تیار
گندھک نالے تیل تھیں وتا سبھ بھار
سٹیا اندر جس دے ڈاہڈی آتش نال
سخت اندھیری رب نے دتی تہت گھلار
ڈگ ڈگ اوپر راہ تلے مرن لگے کم ذات
گھبرائے لوک سبھ دیکھ انھیر غبار
اندر دن تے رات تے فرق نہ جاپے کو
کڈھ کے گاں اوس جس تھیں سٹھیہ ونی ٹکا
آہن سلامت نبی نوں دتا رب نکال
پھر جا اندر کافراں کہیا نبی پکار
ویر وحدت ربدی آکھوں پاک یقین

رکھے آہن اسمان توں ور خدا دے حجب
سن کے عورت حکم ایہہ ہوئی مسلمان
اوس ویلے نبی نوں موذی نے پکڑا
وچہ اگلی کوٹھڑی اوسنوں دتا ڈک
کھانا پینا نہیں دا کیتا بند تمام
قدرت رب کریم دی اسے ہوئی آ
اوس کوٹھے وچہ ٹھم یک آہا خشک کمال
لگا اوپر اوسکے میوہ قسم ہزار
انار رہا ہر اوسدی آہی خوشبو
اوس عورت نوں جدوں ایہہ معلوم ہویا حال
دا دیا نہ ملعون نے سنی جدوں ایہہ گل
کوٹھا اوسدا آ کے ڈٹوس سبہ پٹا
پکڑ نبی جس نوں غصے نال لعین!
سخت شکنجہ لوہے دا دتا سرنوں چاڑھ
خاک ہوئی اوہ لاش جاں سٹی وچہ دریا
اے دریا اس خاک نوں رکھیں امن امان
کافراں نے بھی غیب تھیں سنیا ایہہ آواز
امن سلامت اسنوں باہر ویہیں نکال
تن دریا نے رب دا آنہا حکم بجا
جد دریا وں نکلیا زندہ ہو جس
رل مل سارے نبی نوں لگے کہن جھول
نبی کہیا میں کراں نال ایسا کم پذیر
اندر سارے شہر دے کر دتا مشہور
سن کے شاہ ملعون بھی ہویا خوشی کمال
کہندا ایسکے پاس ہن چل کرو آرام

اکھیں دو بیماریاں دور کریسی رب
سنیاں شاہ ملعون نے سارا ایہہ بیان
اوس عورت دے گھر دے وچہ دتا قید کرا
باہروں جندرے مار کے کیتا ڈاڈھا پک
مدت کوئی دیوے اسنوں پانی ہور طعام
جس کوٹھے وچہ قید سا ہویا نبی خدا
ہویا سبز درخت اوہ قدرت رب دی نال
کوٹھا سارا رب نے کیتا باغ بہار
ارلے پرلے لوک سبہ گئے تعجب ہو
اگے نالوں اوسدا ہویا یقین کمال
غصے ہو کے آوندا نال قتاقی جھل
سکا سبہ درخت اوہ جیونکر اگے سا
متھیں پیریں ماریاں میخاں اوپر زمین
پانی نہیں وفات جاں لاش وتی اوہ ساڑ
غیبوں اوس دریا نوں آئی ترت ندا
مت کے اسنوں گالکے کردیوں نقصان
اے دریا اس خاک نوں مت کے کریں گدلا
ضائع کریں نہ اسنتھیں ہرگز یک رُوال
زندہ اوس خاکستروں ہویا نبی خدا
ویکھ تعجب ہو گئے کل کفار خبیث!
توں بھی لوجا تابندی کرے دلوں قبول
نال پھر انتا کافراں کیتا ہور فریب
پت لوجا جس نے کرلئی نہ منظور
گھر اپنے جس نوں لے آندا اوس نال
پچھلے عیب قصور جو کرو معاف تمام

گھر اوسدے آ نبی نے پڑھی نماز عشاء
ایسی خوش آواز تھیں پڑھی نبی توراۃ
ایہڑا جیہے نہ خبر ایہہ پائی ٹٹا مجہول
بھیڑا اوہ بڈھی عاجزہ عورت مسلمان
جنے کے لئے مستے واسطے کیتی نبی دعا
باقی اوسنوں رہندیاں ہیسن مرضاں دو
یا نبی اللہ قاں جو کیتا سی اقرار
دو مرضاں رب اوسدیاں اگے کیتیاں دور
گنگا ہے ایہہ بکہ تھیں مول نہ کردا گل
کر دعا اسدے واسطے یا مقبول خدا
تاں پھر حضرت طفل نوں کیتا ایہہ فرمان
اوسے ویلے بولیا گنگا کر لبیک
پڑھیوس کلمہ نبی دا ہویا مسلمان
باقی اوسنوں رہ گیا اکو خلل قصور
اوہ بھی رب دے حکم تھیں ویکھو ہوندا دور
تساں نوں وچ آکھ نوں بت خانے وچ جا
ٹھیلیا ہے جرجیس نے ہنوں آساں بلان
بت خانے تھیں بت اس آندے سبہ بلا
ویکھو کیا کجھ رب نے بنیاں وڈا شان
پتھر دے بت توڑ کے ٹھیکرے لیں جھلا
انہوں بلنو فقیر نوں ولوں جیہا آس کمال
سنگل تحقیقت بت جاں حاضر ہو کے سب
جاں اوس بسم بتاں نار اوٹھا حال خراب
ہلے لیئے تساں نوں کہندی پاس بلا
جیہا او سندے وچ تھیں کرسیں آکوں انکار

پڑھن لگا توریت پھر اوہ مقبول خدا
توریت اوسدی ہوسکی ہوون اوسے رات
توریت میری کر لیا سچا دین قبول
آپی جرجیس نوں تھیں سندی بیان
اکھیں ملے کن اوسنوں بخشے پاک خدا
آحضرت جرجیس نوں کہندی حاضر ہو
صحی سلامت ہو وسی ایہہ لڑکا بیمار
دوواں کاراں ہن پھریں آپی پیش حضور
نال ہے ایہہ لنگڑا ہوں نہ سکدا چل
ایہہ بھی مرضاں اسدیاں ولوں رب وچھا
نوں خداوے حکم تھیں کھول تساں زبان
نال اوہ بے نبی نوں کہے سلام علیک
نال دعا جرجیس دے بخشی رب زبان
ہے سی لنگا طفل اوہ ٹرنے تھیں ہندور
حضرت کہیا لڑکیا اٹھ تساں چل
حاضر ہو وچ چلی کے پاس رسول خدا
اکہ گل سن کے لنگڑا ہویا اٹھ روان
سارے اگے نبی دے آکے سیس جھکا
تساں نے بھی جھنڈا اس لیا فرمان
لنگیاں نوں پھر رب تھیں کہوں نال صبر کرا
ہیں لنگے نوں مصطفےٰ آبید راسی نال
توڑ نبی جرجیس نے دو حرفی کہہ کے سب
لوکاں تاں اس آکھدی کلمہ پڑھ قصہ تساں سب
اوپر تی جرجیس دے جلد ایمان لیا
تساں دا انگوں کرے گا تیرا حال خدا

کہیا شاہ ملعون نے سبھناں اپنی نوں
سانوں ستر برس تھیں معجزے رہیا وکھا
سبھناں کسے نہ ازل تھیں جھیڑے ہون پلید
وچہ نصیباں جنہاں نوں دوزخ لکھیا رب
بھاویں طرف اوہناں دی آون کئی رسول
مینوں اوپر رب دا اہویا فضل کمال
اکھ گلسن کے جوش وچہ آیا سخت پلید
سخیاں تجھے نبی نوں کرن لگا آ تنگ
یارب کتنے برس ہن جھلیا دکھ کمال
ہن ہیں عاجز ہو سکے منگاں ایہ دعا
نازل کر کفار تے اپنا قہر عذاب
ہوئے مسلمان جو دلوں ایمان لیا
اوسے ویلے نبی دی ہوئی دعا قبول
بجلی دا انگول کڑک کے دہا سی یکبار
کیتی سے جرجیس نے شاید پڑھی دعا
اکھ گل کر کے کافراں واہی تیغ اوٹھا
جیہی شہادت مرتبہ جا سیا اوس مقبول
بخشی خالق پاک نے خاص شہیدی موت
اوتری سی جو قہر دی آتش سخت کمال
سڑنے مکاناں اوہناں دی پئی بچ خدا
نبیاں دے حق جنہاں نے کیتا اخیال
کیا کیا ظلم کفار نے کیتے ہو مغرور
یکسے واری سبہ دی رب اوٹھائی دہولہ
باقی جنہا ہزار جو آسے ہے مسلمان
جنہاں رب رسول دا آندے حکم بجا

ہکو معجزہ دیکھ کے نبیاں وسنوں توں
ایہ من تک اسانوں دل تے بیانہ کا
کیونکر سچے رب دی منن اوہ توحید
جنت طرف نہ مول او جاون کس سبب
دیکھن لکھاں معجزے یک نہ منن ہول
ہوئی مسلمان ہیں یکسے معجزے نال
سولی دیکھے اوسنوں کیتا ارت شہید
حضرت نے پھر رب تھیں لئی شہادت منگ
موجب تیرے حکم دے صبر کیتا سی حال
موت شہادت بخش توں مینوں پاک خدا
اپنے لئے قربان سر کر دے سب بخراب
امن سلامت اوہنانوں فضلوں لیں بچا
غضبوں آتش قہر دی کیتی رب نزول
ڈٹھی جدم کافراں کہن لگے مکان
تائیں ساڈے اور اکھ جیا قہر خدا
یکا یکی جرجیس دا کیتا سیس جدا
اوسے طور خدا نے کیتی عرض قبول
جے لکھ رسال جیسے اوڑک ہونا فوت
ساری فوج کفار دی سڑ ہوئی انسال
یک پل اندر قہر تھیں دتے رب اوڈا
اوڑک یکدن اوہناں ندا اینوں ہوا حال
پکڑ لیا جال رب نے بلوچہ تیتے جوڑ
کر کے ظلم نجات نے کوڑ دے لوکا کوڑ
بچ گئے اوس عذاب تھیں سارے امن امان
کیوں نار کھے اوہناں نوں قہر رب بچا

تاں وی بی بی رکھیا رستہ کول چھپا
نیندر دے وچہ اونہاں نوں بدلاؤں شتاب
بی بی کولوں پچھدا ایدہا سینوں کیں
خفا نہ ہونا مجھ نے بدہا ہے میں تاں
زور ازماون واسطے کیتا ہیں ایہ ڈھب
حضرت کہیا ربدا مینتھے فضل کمال
بی بی طاقت ویکھ کے گئی تعجب ہو!
حضرت کہیا جان توں دل اپنے وچہ خوب
گذر گیا اوہ برس جاں چڑھیا دوجا سال
پھر بھی یک سنزرانوں کر آیا قتلام
بی بی نوں آ آکھدا قاصد یک مجہول
نا تدھ دوستوں بنہ کے گھلیا ساڈے پاس
بی بی کہیا دوستوں پایا سی میں جاں
سن کے ساری خبر ایہو دیتی درج تحریر
جیہو بیلے شمعون نوں نیندر کرسی زور
سن عورت شمعون دی کیتا ایہو کم
اوٹھیا جاں شمعون پھر ڈٹھا وس احول
بی بی کہندی آپ میں پایا ایہہ بھی تاں
اوٹھیا جاں شمعون پھر ستھ پران ہلار
پہنچی شاہ ملعون نوں ایہی خبر تمام
اس گل تھیں مردود اوہ بہت ہویا دلگیر
لوہے دے زنجیر بھی سٹے اوس تروڑا
بی بی نے پھر شاہ نوں آکھ گھلیا ایہہ بات
میری طرف نہ بھیجنی ہرگز کوئی چیز
بلکہ ان گھر شمعون جاں آیا کرکے جنگ

گھر اپنے شمعون جاں راتیں سُتا آ کر
فجر ہوئی تاں جاگیا اوہ مقبول جناب
بی بی اگوں آکھدی ایہہ کم کیتا ہیں
ویکھاں رستا تساں تھیں ٹٹدا ہے یا ناں
ویکھاں کتنی تساں نوں قوت بخشی رب
ایہو گل کرکے توڑیا رستا جلدی نال
دنیا اندر تساں دا ثانی ہور نہ کو
امرنیاں ہیں کیسے تھیں نا ہوساں مغلوب
لڑیا جا شمعون پھر کفاراں دے نال
مگروں اوس ملعون نے بھیجیا پھر پیغام
ہن تک تدھ شمعون نوں قتل نہ کیتا مول
جا کے ساڈی فوج دا کر آیا پھر ناس
اسیر رسا توڑ کے نکل گیا فی الحال
پھر اس شاہ ملعون نے بھیجیا یک زنجیر
جکڑیں اسے نال توں پھر نہ سکے توڑ
سُتے نوں زنجیر اوس پا دتا یک دم
کہندا مینوں جکڑیا کس زنجیراں نال
ویکھاں ایہہ ہن تساں تھیں ٹٹدا ہے یا ناں
ٹٹ گیا زنجیر اوہ ہلکی حرکت کھا
ٹٹ گیا زنجیر اوہ کوئی نہ بنیاں کام
کہندا ہن شمعون دی کیا کریے تدبیر
اس تھیں بہتر ہور کی بھیجاں ہن اس دا
چپ رہو ہن تساں دی کوئی نہ جلدی کا
آپے تیں شمعون دی کرساں ہن تجویز
بی بی اگے چولیاں باتاں رنگو رنگ

اپنی قوت زور دا لیتا حال بیان
سن سن باتاں آکھدی بی بی اگوں بول
لوہے دے زنجیر بھی ڈھٹھے ہیں آزما
ایسی بھی کوئی چیز ہے جو نہ سکو تروڑ
بی بی کہیا تساں تھیں کجھ دی ہاں ہن تاں
حضرت نے پھر اوسنوں کہیا نال تمیز
بدن میرے دے وال یا سر میرے دی کٹ
اوسدے اوپر جیہی میرا زور نہ کار
رات ہوئی تاں اوسنے اوہو کیتی کار
نیندر وچ شمعون دے کٹے سر دے وال
فجر ہی حضرت نیند تھیں جلد ہوئے بیدار
پھر بھی عورت لوک نے دتا اوہا جواب
اسدے اوپر اسانوں نہ چلے زور
اگے جے میں تسانوں بدھا کتنی وار
ہن کیوں آکھے مجھ نوں آپے لئو تروڑ
حضرت کہیا جو کدیں ہن ہیں لا وال زور
آخر دل وچ سمجھیا عورت جان رسول
جلدی شاہ ملعون نوں گھلیا اوس پیغام
بھیجیا اوس ملعون نے ستر سوار ہزار
جائے اوسدے دلوں نے ستے شیر ڈٹھا
باقی اوسدی لوتھ جو ہوئے گول مکول
سن فرمان پلید دا آئے اوہ فی الفور
کٹ دتے دو ہتھ بھی نالے دونوں پیر
اوکھے دے اوپر لا کے آثاری لو کھڑا وڈا
کافر جو اس شہر وچ رہندا ہی سن ملعون

جیونکر قتل کفار نوں کیتا وچ میدان
بے شک صاحب بہت ہن زور تساڈے کول
اوہ بھی تساں تروڑ کے دتے سبھ اوڈا
حضرت کہیا تد نوں جھجھے دی کی لوڑ
جیہڑی زور آور تساں تھیں تو سنو لیا نال
ٹٹ نہ سکدی اساں تھیں ہر یک ایسی چیز
جیکوئی میں نوں انساں تھیں بنھ کر رستی دوڑ
بی بی سن کے بات ایہ لئی دلے وچ یار
جس ویلے گھر آئے کے ستا نبی مختار
رستی دو ٹ کے نبی نوں بنھ دتا اوکر نال
عورت لوکاں نوں گھلیا سے تس کیتی ایہ کار
حضرت کہیا کھول نوں اسدے بند شتاب
عورت اگوں آکھدی آپے لئو تروڑ
آپے تسیں تروڑ کے نکل گئے یک بار
تاں ہن بے شک تسانوں جاناں ہن زور
ہل جاون یک لخت سبھ بدن شیر دے جوڑ
ہن ایہ قابو ہو گیا نکل نہ سکے دوڑ
پکڑ لے جا شمعون نوں ہو گیا حکم تمام
اسواراں نوں آکھیا اوس پلید مکار
نک دے کن زبان بھی آکھیں دیو کڈھا
اوکھے دے اوپر لا کے اگوں ہیر کرل
جیونکر اوس نے کہا سی کیتا اوسے طور
ڈھا دیا نک دے کن بھی پورا کیتا زور
اگے شاہ ملعون دے حاضر کیتی آ
ڈٹھی اوہناں آ کے لوتھ جدوں شمعون

آکھے لگن غیر دے جویں سکھاندے کوڑ
اس بھی آکھدا اوہناں دے کیتی نہیں خطا
نسیں بھی اسدے قتل دا قصد نہ کرو مول
القصوں تک ایہہ ذکر ہے وچ قصص الانبیا
بعض کتاباں اندر ہور ہی طرح بیان
لکھیا اندر اوہناں دے ایس طرح مضمون
کر کے نہیں خدا ایندا اوہناں لکھیا مول
زاہد عابد پارسا بندہ نیکو کار
بخشیا رب نے اوہناں نوں قوت دے کمال
نال کفاراں جانکے کردا جنگ جہاد
آخر عورت اوہناں دی ملکے نال کفار
زہر دیکے اوسنوں ودھی وار خدا
وچ عبادت رب دی رہیا ماہ ہزار
مجمل التواریخ دا لکھیا ہے احوال
جو جو دوست رب دے اگے گذرے ہین
ہوئے نے مضمون تک جو جو بنی کمال
نال اوہناں دے کافراں کیتے کئی ستم
سبھناں نوں رب فضل تھیں کھلا آکر امان
کیا کجھ کیتی دشمناں حضرت عیسیٰ نال
باپ بناں رب اوسنوں آندا وچ جہان
کیہ ہزاراں معجزے اوسنوں بخشے رب
سنو کی اوپر چاڑھ کے لگے دین ایذا
ذکر کمائی اوہناں دا ہے گا طول طویل
کیہ بھی اوپر اوہناں دے رب کتاب انجیل
جیہڑا نکر رب نے اوہناں نوں دتا شان کمال

اسدے اندر اوہناں نوں نہیں عقلمندی بو
سو ٹھیکرا پنے فضل تھیں ولی بخش خدا
اللہ بخشنہار ہے توبہ کرے قبول
جویں پڑھیں فقیہ جھی دتا کھول سنا
جیوں تفسیر ہراوہ یہ ہور ونخیرہ جہان
سی اک ولی خدا ایندا ایہ حضرت منصور
اندر اسم اسکیلیاں سی ایہ اک مقبول
وطن مبارک اوہناں دا آہا مرزا بار
اندر سال دے اک دے سی دو اٹھ سال
وہاں روزہ راتیں نوں کرسن خدا نوں یاد
پتہ مرد یا اوہناں نوں کرکے مکر ہزار
شہر دہلیہ شہر کھیستی بد مطلب
دشمن اوسدے رب دے کیتے مار خوار
اگوں ملے رب نوں کہو ذکر افضل حال
نال اوہناں دے کافراں ظلم نہ چھوڑیا کوئی
پڑھ کے اس کتاب تھیں کچھ اوہناں دے حال
ٹھیرو کلا اوہناں صبر تھیں اوچا لیا نہ دم
کافر دشمن اوہناں دے کیتے مار ویران
کس کس دا ہن کھول کے تینوں دساں حال
یوسف دی گلزار وچ لکھیا تیری ہی سوال
قوم یہود دا [illegible] دکھے دشمن کری سب
رب نے اپنے فضل تھیں اوسنوں لیا بچا
ہر تھیں اس کتاب نے حیا اوسدی تفصیل
اندر دوہاں رسالاں یا پاسیاں تکمیل
انہیں ہاں جائے اوہناں دا خوب مفصل حال

جے ہن با تفصیل ہیں لگاں کرن بیان — ہو جاوے گی ضخم وچہ ایہہ گلزار کلاں

جیکر تھوڑا ذکر ہیں لکھاں کر منقول — پڑھنے والے آکھسن کجھ نہ تیتس مول

آیا اسے واسطے مینوں ایہہ خیال — لکھنا چاہیے اونہاں دا وکھرا کل احوال

جیکر مینوں زندگی بخشی رب غفار — وکھری ہک بناوساں علیحدہ وی گلزار

ذکر رسولاں اسجار کیتا ختم پذیر — اگے کہف اصحاب دا حال کرے تحریر

قصہ اصحاب کہف

قصہ کہف اصحاب دا آیا وچہ قرآن — کامل قدرت آہی کیتی رب بیان

اس قصے وچہ مختلف ہن کئی اقوال — کیتنے قسم روائیاں اس وچہ طول طوال

اسیں تھوڑا ذکر ہیں تینوں دیاں سنا — اصلی مطلب جیہنہیں ہووے خوب ادا

دقیانوس ہک بادشاہ آہا وڈا شریر — اندر ملکے روم دے رہندا اوہ بے پیر

فوج رعیت اوسدی آہی باجھ شمار — کافر کردا خلق نوں زوری اوہ مکار

لوکاں تھیں پوجاوندا اپنا بت بنا — آکھے پوجو مجھ نوں ہیں ہاں تساں خدا

لڑیا اوسدے نال آ شاہ کوئی ہک ہور — اوسنوں اس مردود نے ماریا کرکے زور

باقی بیٹے اوسدے آہے جیہڑے کھرا — اونہاں نوں اس پکڑ کے نوکر لیا بنا

رکھے اپنے پاس اوہ دقیانوس شریر — بعضے آکھن اونہاں نوں کیتا خاص وزیر

جاں کجھ مدت رہے اوہ ڈٹھا سبھا احوال — جیونکر اوس مردود دا آہا چلن چال

شرک سکھاوے سبھنوں ظلموں اوہ شیطان — زور دھنگانے خلق نوں کروائے ایمان

جیہڑا کوئی سنے اوہ مومن اہل توحید — زوری اوسنوں پکڑ کے کافر کرے پلید

رب سداوے آپنوں اوہ کافر مردود — لوکاں تائیں آکھدا مینوں کرو سجود

بت بنا کے اپنا رکھیا اوس مکار — پوجا اوسدی سبھنوں سدا اوہ بدکار

جو کوئی اوسدے پوجنوں کردا سی انکار — مارے اوس غریب نوں ظلموں کر سنگسار

رہندے سن اوس کول جو اوہ چھ لوک جوان — قائل اوہ توحید دے ہیسن مسلمان

اونہاں وچوں اکس دا مقلم سو یونس جان — رکھیا ہے ایمان اسے رب دی وحدت نال

پکڑ قصابی اوسنوں دقیانوس پلید — سولی اوپر ٹنگ کے لگا کرن شہید

پنجواری اوس ٹنگیا سولی اوپر چڑھا
سولی تے بھی اوسنے رکھی ایہو زبان
آخر وقیانوس نوں ہویا جد دل یقین
کیتا قید پلید نے اوسنوں کر مجبور
باقی اوسکے ہور جو آہے پنج بھرا
کر مصلاحت آپ وچ سارے نیک صفات
کراں عبادت رب دی جا کے کسے مقام
رستے اندر رب نوں عرضاں کرن مدام
کرن روایت جد دل اوہ ٹرپے اونہوں سوار
دیکھیا بالی اوہناں کتھیں پچھیا حال بیان
کہیا اوہناں ایال نوں چلے طرف خدا
سن کر بات ایال اوہ بہت ہویا خوشحال
بعضے کہن ایال اوہ آہے وتن چار
کیتا اک ایال دا راکھا سی جان
کتے نائیں دیکھ کے کیتا اوہناں خیال!
اسیں ٹرے ہاں لئیں کی جو رہی جان بچا
حکن لگے اوسنوں پتھر دے لے مار
زخموں زخمی ہو گیا ماراں چھوٹاں کھا
آخر اوسنوں رب نے دتی صاف زبان
جس خدا دے تسیں ہو بندے تابعدار
جدی بندگی واسطے چلے تسیں تمام
میں نوں پتھر مار کے تسیں نہ چکو دور
کیوں نکالو نائیں مول نئیں کریں تساں دے نال
سن کر یاراں اوہناں نوں آیا ترس کمال
نال محبت اوسنوں وار دوار اوٹھا

پنجے واری اوسنوں رب نے لیا بچا
اللہ واحد نال ہی لے آندا ایمان
مردا نا ہی مول ایہ بندہ صاحب دین
دین نہ چھڈیا اوسنے قید کیتی منظور
رل مل اوہناں اوسنوں قید لیا چھڑا
دوڑ دے دقیانوس کتھیں نیچے راتورات
ایہ مردود نہ اسانوں دیندا لین آرام
ثابت رکھیں مالکا ساڈا دین اسلام
راہ وچ ملیا اوہناں نوں اک بالی ہور
دسو یارو تسیں ہن کتھوں ہو کے روان
جس نے اپنی قدرتوں کیتے ارض سمار
بکریاں نوں چھوڑ کے اوہ بھی رلیا نال
واللہ اعلم رب نوں معلوم اصلی شمار
اوہ بھی ایڑ چھوڑ کے ہویا نال روان
جے کر اسے طور ایہ آیا ساڈے نال
مت کیہ آپ چا کھو ناک کے دیوے ایہ پکڑا
اسے مڑیا مول نہ اوہ کتا ہوشیار
پھر بھی ہرگز اوہناں کتھیں ہویا نا جدا
آکھن لگا بول کے مارو نہیں جوان
ہیں بھی اوسے رب دا ہاں اک پیدا وار
ہیں بھی اوسے رب دی رکھاں طلب مدام
لے چلو مسکین نوں اپنے نال ضرور
جتھے ہوسی تساں دا اسانہیں رکھوال
گئے نائیں چاک کے لیگئے اپنے نال
آکے یار ایہ آکھدے اوہ مقبول خدا

اجے راں ناہیں رات کجھی ہوئی ختم تمام
اٹھن لگے بیٹھ کے کریئے ہن آرام

تاں جو اوس پہاڑ دے وچ نظر پئی اک غار
وڑ بیٹھے اوس غار وچ اوہ سبھ نیکوکار

بھج بھج ساری رات اوہ تھکے ہوئے بحال
نالے دقیانوس دا آہا خوف کمال

لیٹ رہے اوس غار وچ کر کے یاد خدا
یارب اپنے فضل تھیں سانوں لئیں بچا

ستیاں ستیاں اونہاں نوں اندر اوسے حال
گذر گئے وچ غار دے ترن سو تے نو سال

جیونکر وچ قرآن دے دتی خبر خدا
اندر صورت کہف دے ویکھو آیت آ

وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلٰثَ مِائَةٍ سِنِيْنَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ۵

یعنی اپنی غار وچ رہے اوہ ترن سو سال
ہور زیادہ نو برس کیتا رب جلال

کتا بھی اوہدا اونہاں نال رہیا اونہاں دے کول
ہن ہن دقیانوس دی حالت سناں کھول

جاں بد دقیانوس نوں معلوم ہویا حال
نس گئے ہیں راتوں اوہ صاحب اقبال

جا چھپے اوس غار وچ وسیا کسے شریر
سن کر اوس پلید نے کیتی ایہہ تدبیر

اوسے ویلے لینے لوک سمجھ بھجا
اوہ پر مونہہ اوس غار دے دتی کندھ لوا

بند کرائی غار اوہ غصے ہو مجہول!
تاں جو باہر پھر اوہ نکل نہ سکن مول

جنہاں اوسے حکم تھیں بند کیتی اوہ غار
وچ اونہاں دے دوناں نے لئے اک دو یار

چوری چوری اونہاں نے تختی اک بنا
کل حقیقت لکھ کے دتی وچ جڑا

وچ فلانے سنہ دے وقت فلانے شاہ
آ چھپے اس غار وچ بندے ست الاہ

سنگ ظالم بادشاہ غار کرائی بند
اوسے حکموں نوکراں آ پائی ایہہ کندھ

ایہہ کیفیت اونہاں نے لکھی مخفی طور
رکھ دتی اوس کندھ وچ اوہ تختی فی الفور

پا کے کندھ شتاب اوہ لوک گئے سدھار
ہویا دقیانوس پھر کیتا رب فنار

اوس تھیں پچھے ہور پھر ہوئے کتنے شاہ
کئی زمانے اوسنوں ہویاں گئے وہا

پھر ہویا اک بادشاہ عادل نیکوکار
عیسٰی دی انجیل دا سیا اوہ تابعدار

نام مبارک اوس دا آہا عبدالرحمٰن
کل رعیت اوسنے کیتی مسلمان

بت تمامی ہن کے اوس نے کیتے چور
ہویا رب دے فضل تھیں کفر تمامی دور

اندر اوسدے عہد دے خالق پاک غفار
کامل قدرت اپنی کرن لگا اظہار

سنئے من جس غار وچ اوہ رہندے مقبول
کندھ لوائی اوسے سی کافر مجہول

دستن سارے اوپر سے ہوری طرح مکان
اگے سن اوس شہر وچہ رہندا ہے کل کفار
دیکھ تعجب ہو گیا نوں لویں سامان
ہیسی اگلے وقت دا کول اوسدے دینار
وتا جدوں دکان تے اوسنے اوہ دینار
رل مل سارے اوس نوں کہن لگے آ
شاید اگلے وقت دا لدھا تینوں مال
سن کراگوں آکھدا اوہ مقبول خدا
ہے گا میرا اپنا گھر دا ایہہ دینار
جو جو اوسنے اپنے دسے پتے نشان
نہ کہن تیری بات دا آوے نا اعتبار
جیکر ساڈے شہر دا ہوندوں تو سلیک
یا کوئی تیرا ہوندا اسیں ہے واقف کار
سن سن باتاں اوہ بھی ہوندا اوہوں حیران
ہے سی دقیانوس دا اوسنوں خوف کمال
جیوں جیوں ہولی بولدا اوسے لوہا نوں ٹھیک
جمع ہوئے بہوں آدمی سن کے اچا شور
جدوں کچہری گیا اوہ پھر ہویا حیران
نا اوہ ظالم بادشاہ نا اُمرا قصر پر
اگے عادل شاہ دے حاضر ہویا جا
سنے کچہری بادشاہ کہے تعجب ہو
کہیا اوس مقبول نے میں بھی ہاں حیران
بت پوجاوے خلق نہیں اوہ کافر بدکار
ڈر کے اوسکے ظلم تھیں چھ ست اسیں جوان
وچہ فلانی غار دے چھپے وچ تمام
نظر نہ آیا اوسنوں اگلا کوئی نشان
ہن سبھ اونویں جاپدے مومن نیکوکار
آخر یک دوکان تے آیا ہو حیران
جتنے دقیانوس دی آہی قرب قطار
لوک تمامی دیکھ کے لگے کرن وچار
تہنوں لدھی مہر ایہہ تینوں سچ بتا
اس سکے نوں گذریاں ہو گئے ترے سو سال
تینوں ہرگز کسے دا مال نہ لدھا کار
گھر میرا اس شہر وچہ اوس محلے یار
سن کر اگوں لوک اوہ ہوئے سبھ حیران
معلوم نا ہیں اساں نوں کوئی تیرا گھر بار
کسے نہ کسے مکان دا پتہ لگاندوں ٹھیک
ناں توں واقف کسے دا نا کوئی تیرا یار
سچ سچ ساڈے وقت دا ناہیں کوئی نشان
ڈردا اُچی بات نہ کرے کسے دے نال
لدھا اوسنوں مال ہے ساتھوں ہو گیا یک
لے گئے تھانے پکڑ کے اوسنوں زورو زور
او تھے دقیانوس دا ناہی نام نشان
بیٹھے مومن نیک سبھ شاہ امیر وزیر
کل حقیقت آپنی دتی بول سنا
ساتھوں تیری بات دا پتہ نہ لگدا کور
کل تھے سی بادشاہ دقیانوس شیطان
مار دھڑنگا نے ظلم تھیں کافر کرے مکار
کر منصوبہ رات نوں ہوئے نس روان
ہکو رات اوس غار وچہ لیتا اساں آرام

دُور ہوئی اوہ چھکھی رہی بیاس نہ مُول
اجھ گل کہہ کے پھیر اوہ رستے اتوں سے جا
ڈھونڈ رہیا موہنہ غار دا باہر آ کے شاہ
آخر اک مسیبت اوس پائی اوس مقام
اندر پہر روا رہتے راوی کرے بیان
اندر جا کے اونہاں نوں ملیا نال پیار
راضی ہوئے دیکھ کے اوس نوں اصحاب
دِتّیاں دعائیں شاہ نوں وہ ربّ دے مقبول
اللہ باجھوں کسے دا ہووے نہ محتاج
اجھ کہہ با تاں آکھ کے دُنیا دا سلام
قبض ہوئے روح اونہاں دے اسے وقت شتاب
اوسے ویلے شاہ نے سدّے دانشا کار
سبھناں تائیں ریشمی سوہنے کفن پہنا
رات نوں پھر اوس شاہ نوں آئی اندر خواب
اوہ ساڈے کپڑے ساڈوں دیہہ پہنا
پھر ہوئی تاں شاہ نے آندا حکم سُنا
نالے ریشم کفن اوہ دتے سبھ اوتار
لکڑی دے صندوق پھر شاہ نے ہور بنا
کیتا کھی اوہ اونہاں اندر رکھیا اونہاں دے کول
نیکاں دے سنگ رل کے ہویا نیکو کار
جیکر نیکو کاراں نوں بُریاں مجلس ہو
بیٹا حضرت نوح دا رلیا نال کفار
نیک نال لگ کیاں صرف ہوئے کوتاہ
قصہ کہف اصحاب دا اکٹھے ہویا تمام
اسے کارن اونہاں دا ذکر نہ کیتا ہیں

جو سی مطلب ساں دا ہویا نہ حصول
بند ہویا موہنہ غار دا قدرت نال خدا
ایہہ روستوں مُول نہ لدا اوس دا راہ
کرن عبادت جا کے اتھے اہل اسلام
وڈ پاسی اوس غار وچ وہ شاہ مسلمان
جیوندے گھر کے پیشوں ملن پیارے یار
شکر سے موتن بادشاہ کیتا ربّ دا اب
شاہ ادنیا دین وی کمی نہ ہووی مُول
نال ایمان سلامتی چر جگ کیتے راج
آ لیو اپنی جگہ تے ستے پھیر تمام
دکھی عادل بادشاہ قدرت پاک جناب
سونے دے صندوق ست کیتے ربّ تیار
وچ صندوقاں پا کے دتے دفن کرا
کہن صندوقاں زریں تھیں سانوں کتھ شتاب
ریشم تے زر سیم دی سانوں لوڑ نہ کار
سونے دے صندوق اوہ دتے سبھ ہٹا
اسے کپڑے اونہاں نوں پا کے دوجی وار
اونہاں دے وچ پا کے دتے پھر دفنا
نام اوس دا قطمیر سا دیکھ کیتا ہاں مُول
بلبشتک مجلس نیک دی اپنی دیندی تار
اوہ جھی دا الکوں کہنا دے بد سمندی خو
شان شرافت اپنا کھویا اوہ خوار
نال شریفاں رل کے بن گئے اوچ
وچ کتاباں اونہاں دے گئی وچ من نام
صاحب شئے اندر دیکھو لوں شوق تجھ ہووی تاں

نام نے تعداد دا آیا فرق ضرور
پوری گنتی اونہاں دی جانے رب غفور

اک کہندا ست آدمی نے مشہوری عام
واللہ اعلم رب نوں معلوم حال تمام

مذہب وچہ بھی اونہاں دے آیا ہے تکرار
بعضے کہن انجیل دے آہے تابعدار

ابن مریم دے وقت اوہ ہوئے مرد خدا
بعضے آکھن اوس تھیں اول گئے سدھا

اہیر اکثر قول تھیں ایہ گل معلوم ہوئی
دین اونہاندا رب بن ہور نہ جانے کو

آکھ محمد اونہاں نوں رحمت لکھ کروڑ
سچی محبت رب دی جنہاں نبھائی توڑ

قصہ اصحاب الاخدود

ہن اصحاب اخدود دا دساں حال قلیل
جیونکر رب نے اونہانوں کیتا خوار ذلیل

اندر شام ولایتے سی اک کافر شاہ
بعضے کہن یمن وچہ آہا اوہ گمراہ

رہندا اسی اوس کول اک جادو ساز مکار
اندر جادوگری دے سی وڈا ہوشیار

جو کوئی مشکل شاہ نوں اوہ دسی حیلہ بیش
ہر کم اندر اوہ دسدی کر داوا لدھا ہمیش

بڈھا ہویا جدوں اوہ جادوگر شیطان
جا آکھس ہن میں مرن تھیں نیڑے ہویا ہاں

آکھن لگا شاہ نوں اک دن اوہ بے پیر
بہتی ہے ہن آگئی میری عمر اخیر

جیکر مینوں دیہو اک لڑکا کوئی دانا
اوس نوں اپنا علم میں جادواں سبھ سکھاوا

تاں جو میرے بعد اوہ آوے تیرے کم
ہر مشکل وچہ تدھ نوں رکھسی اوہ بے غم

تاں پھر شاہ نے ڈھونڈ کے لڑکا اک دانا
جادو سکھن واسطے اوس نوں سونپیا جا

نیت سچی اوہ جادو نال لڑکا اوس دے ول
شام پوے تاں پھر اوہ گھر نوں آوے چل

جادوگر ول آوندا سارا روز لنگھا
منتر جنتر اوس تھیں آوے سکھدا یار

آوے جادوے روز اوہ لڑکا جیہڑے راہ
رہندا اسی اوس راہ وچہ راہب صاحب دل وا

آہا بندہ رب دا راہب نیک خصال
کرنی لڑکے راہب نال مجلس اوس دے نال

راہب دی اوس بیٹھ کے سنتی جدوں تقریر
ہوگئی رب دے فضل تھیں لڑکے نوں تاثیر

اوتھیں پچھے جدوں گھر وقتوں لنگھ آئے
پہلوں اوتھے بیٹھ کے جاندا ساحر دا

جیکر بہتی دیر اوہ راہ وچہ جادے لا
مارن لگدا اوس نوں ساحر غصہ کھا

نال جا کے شاہ نوں خبر لے جادے پچھ
پھر کا ہیری طرف اپنا ادا کر کے دیر

شاہ در اوہ وچہ کہیڈدا رہندا لڑکیاں نال
قصہ کوتاہ شاہ بہتی رنیا او سنوں بار
اوندا جاندا پہے نت راہب کول ضرور
وحدانیت رب دی راہب کرے بیان
یک دن گھروں جاوندا لڑکا نے تعلیم
ڈرکے او سخص لوک سبہ ہوئے کھڑی ملول
لڑکے اگے رب دے کیتی عرض دعا
اوس لڑکے دی عرض اُدھر رب کیتی منظور
بعضے آکھن مرگیا او سدی نال دعا
بعضے آکھن طفل نے پڑھ کے اسم خدا
سست ہویا سپ او سخص برکت رب علام
آہوئی مشہور ایہہ لڑکے دی کرامات
لڑکے تائیں آکھدا راہب اوہ سدوار
اسیر بہت مصیبتاں جھاگے ہر مقبول
تائیں میرا بھید بھی کریں نہیں اظہار
لڑکے کہیا کسے نوں کرساں نہیں بیان
قصہ کوتاہ انت اوہ جاوے راہب پاس
پڑھی تمام انجیل اوس ہویا ولی خدا
انھے کوڑھے ہور جو ہون کل بیمار
سی اوس کافر شاہ دا انہاں یک وزیر
کہندا میرے واسطے کرتوں نیک دعا
لڑکے کہیا رب تے سے آتوں ایمان
تاں پھر اوسدے واسطے کیتی طفل دعا
آیا طرفے شاہ دے جاں پھر اوہا وزیر
کیونکر اکھیں تدھ نوں ملیاں ہن بتار

تائیں جلدی آوندا کردا نہیں خیال
اسیر لڑکے موں نا چھوڑی اپنی کار
نیک نصیحت اوسدی سندا با دستور
تن ہن لڑکے واسطے لے آندا ایمان
رستے اندر دیکھیا اوس نے سپ عظیم
رستے وچوں کسے نوں لنگھن دینے موں
جے توں سچا رب ہیں آفت ایہہ سٹا
اوسے ویلے ہوگیا اوہ سپا وتھوں دور
بعضے آکھن طفل تھیں سپ گیا سستا
دھریا اوسدی کنڈ تے اپنا ستھ ٹکا
امن سلامت گھرانہوں لنگھے لوک تمام
راہب نوں بھی کسے نے جا دسی ایہہ بات
تینوں دوست آپنا کرسی پاک خدا
وچہ آزمائش ربدی صبر نہ ہاریں موں
دسیں نا ہیں کسے نوں راہب میرا یار
سر چشم قبول ساں جو کرسو فرمان
سنے نصیحت اوسدی سمجھے نال قیاس
کئی کراماتاں اوسدیاں ظاہر ہویاں آر
اوسے منہ لگاں تھیں جاون سبہ آزار
سن کے لڑکے کول اوہ آیا حال زہیر
جلدی اکھیں میریاں روشن کرے خدا
اوسے ویلے ترت اوہ ہویا مسلمان
اکھیں روشن اوسدیاں کیتیاں پاک خدا
دیکھ سوجاکھا اوسنوں لگا کہن شریر
کس طبیب حکیم تھیں کیسی لئی دوا

کہندا اینوں مول نہ لبھیا کوئی طبیب
باجھ دواؤں رب نے اکھیں دتیاں چار
کہندا میرے باجھ ہے کیہڑا تیرا رب
کہیا اوسنے رب جو تیرا اسر جہار
سن کے اتنی بات نوں شرک گیا پلید
کس دے آکھے لگ کے آندا ایمان
آخر اوس وزیر نے دسیا ہو لاچار
لڑکے نوں پھر سد کے کہندا او ملعون
اے کارن پالیا تینوں نال پیار
ویکھ وہاں جادوگراں نوں گھلیا تینوں میں
سکھ سکھ جادو اساں ہتھیں لیں ہو لیوں مشہور
چھوڑ طریقہ اساں ڈا لگوں ہوونی راہ
قصہ سیاسی اوسنوں آ لگا مردان
راہب نوں دین میں کیتا وچ قبول
کہندا چھڈ او دین توں پکڑ اساڈی چال
راہب کہندا دین میں چھوڑاں ناہیں ہرگز
تاں پھر جلدی شاہ نے آرہ تیز منگار
دو ٹکڑے تاں کرا دتا اوسنوں سٹیا اوس پلید
اوس مگروں تیجے پھر اوس سدیا اوہ وزیر
کہیا اوس لڑکے واسطے کہنا اوہ چنڈال
اوس کہیا میں نہ وسے جو نوں کریں لعین
تاں پھر سدیا سپاہیاں کہندا اوہ بدکار
لے کے جاؤ وچ دریا اوسنوں سٹو جا
رکھ سپاہیاں اوسنوں اندا طرف پہاڑ
جاں اوہ چڑھیا ٹکر توں ہوئے سرشار

فضلوں میرے رب دے لکھے نیک نصیب
ایہہ گل سن کے بادشاہ ہویا بہت خوار
جس نے اکھیں بخشیاں دنیاں توں عجیب
میرا رب بھی اوہا ہے سبھ دا پالن ہار
کہندا اینوں کس نے دسی ایہو جیار
مارن لگا اوسنوں اوہ کافر شیطان
لڑکے تینوں رب دا کیتا تابعدار
کس دے آکھے بدھ اکھڑ یار اوہ کون
وڈا ہو کے اساں ایتھوں کر جا سیں انکار
جتھوں سبھ کراماتاں حاصل کیتیاں میں
ہن توں میرے دین تھیں ہوسیں معقول ضرور
دس شتابی بدھ نوں کس کیتا گمراہ
آخر لڑکے تنگ ہو کیتا سچ بیان
تاں پھر راہب سدیا اوس کافر مجہول
کہیں تاں پکڑ اوسانوں تینوں آ رہی نال
آکھی نال چھڑ لوناہیں کرلواں قبول
راہب تائیں پکڑ کے دتا آرا پھیرا
ہویا دوست ربدا نال ایمان شہید
اینوں آرہ رکھ کے اوہ بھی سٹیا چیر
جے کر دین نہ چھڈیں دیس کریساں ایہو حال
ایہہ میں نہیں چھوڑنا ہرگز سٹیا
سٹکے تلے پہاڑ تھیں اوسنوں اوبار
ڈاہڈی لکھی اسدی ناہیں رب نے مرنا
اوڑک سرے پہاڑ دے لے گئے اوسنوں چاڑ
لڑکا آگے رب دے کردا عرض پکار

یارب اپنے فضل تھیں مینوں لئیں بچار
وچہ جناب خدائیدے ہوئی قبول دعا
ڈگ پہاڑوں خارجی موئے سبھ مردود
آیا شاہ دے کول اوہ لڑکا امن امان
کہندے کتھے گئے اوہ میرے نوکر سب
مینوں میرے رب نے فضلوں لیا بچار
ہور سپاہی پھر اس کیتے شاہ تیار
لیجاؤ اس طفل نوں کشتی دے وچ چڑھا
سُن کر حکم سپاہیاں مول نہ کیتی دیر
کشتی وچہ چڑھا کے آنا اوہ وچکار
پھر چاہنے دینا ٹھیل کیوں ڈبناں دریا
لڑکے کہیا رب تے مینوں خاص یقین
ایہہ گل کہہ کر طفل نے کیتی پھیر دعا
اُلٹ اٹھی ہوئی اوہ ڈبو موئے مردود
سب سپاہی بوڑ کے آیا شاہ دے کول
سن کے اوہ ملعون پھر کہندا ہو حیران
تاں پھر اگوں آکھدا لڑکا کافر نوں
دساں اک تجویز میں تینوں اے مجہول
پڑھ بسم اللہ رکھ کے مینوں تیر چلا
جد تک اپنے رب دا اساں نہ تیں لئیں نام
ایہہ گل سن کے شاہ نے سولی ترت گڈا
لوک تمامی سد کے جمع کیتے لے سر
پیٹ پٹاری وچہ اوسنوں تیر لگا اوہ خار
وقت شہادت بولیا لڑکا نال زبان
ڈیا مینوں رب نے مطلب تے پہونچا

ردھ ہوون ایہ لعنتی تیری جوہیں رضا
کنبیا سخت پہاڑ اوہ ڈاڈھا لرزہ کھا
صحیح سلامت طفل نوں رکھیا رب ودود
ڈٹھا شاہ ملعون جاں بہت ہویا حیران
لڑکے کہیا سب اوہ مارے نجات دے رب
کیتا دلوں قبول ہن جلدا دین صفار
آکھن لگا اونہاں نوں اوہ کافر مکار
اوہ وچالے جا کے سٹو وچہ دریا
ندی کنارے اوسنوں پکڑ آنا دو نے پھیر
آکھن لگے اوسنوں رل مل سبھ سردار
آکھے لگ جا اساں دے جان نہ مول ونجا
ناہیں ڈباں نیر وچہ ناہیں چھوڑاں دین
حکم اونہوں دتا نہاندی کشتی ڈولی آ کر
لڑکا امن امان اوہ رکھیا رب ودود
وہی اوسنوں آنے لگے کل حقیقت کھول
مردا ناہیں مول ایہ کی کرتے سامان
جیکر مینوں مارنا سر چاہیں تول
جس دے نال خاب میں ہو جاواں مقتول
ولساں اپنی جان میں اوپر نام خدا
جد تک تیرے ہتھیں نہ ہوواں قتلام
لڑکے تائیں پکڑ کے دتا اوپر چڑھا
پڑھ بسم اللہ طفل نوں کھچ چلائیس تیر
کلمہ پاک الا کے کیا شہادت یار
نام خدا دے اوس نے جان کیتی قربان
ذبح ہویا مظلوم نبی اوپر نام خدا

لڑکے کولوں سنی ایہہ لوکاں جدوں کلام
اوسے ویلے خلق نے دتا غل مچار
آمنا برب الغلام لگے بول سنان
جتنے حاضر لوک سن اندر اوس میدان
سبھناں اوپر رب دے آندا خاص یقین
ڈٹھا جدوں ہم حال ایہہ اوس کافر مکار
کیتا حکم پلید نے اندر شہر تمام
ہویاں جدوں تیار اوہ کھایاں ہر ہر جا
اوس وچ بھجے لوک اوہ کیتے جمع تمام
ہر بند ہنوں آکھدا اور دار بولا!
جو کوئی اوسدے حکم تھیں کردا اسا انکار
سٹے وزیراں آپ اوہ بیٹھا کرسیاں ڈاہ
پکڑ پکڑ کے مومناں سٹن وچ پلید
اک عورت پھڑ لال آندی پاس شریر
مر گئے آکھن اوسنوں چھوڑ شاہی دین
عورت آکھے دین تھیں کراں نہیں انکار
عورت نالے وڈے بچہ نالے کرے دلیل
شاید مہلت ملن تھیں چھوڑے اوہ خیال
کہندا اسی بال نوں ثابت رکھ یقین
مار شتابی چھال توں ہرگز سمجھ نہ ہار
کیتی جدوں کلام ایہہ اوس یانے بال
چھال اوہ عورت اگ وچ گئی سنے فرزند
حالی گزاں بلند اوہ گئی اسنوں مار
جتنی اوپر کرسیاں بیٹھی قوم شریر
اوہ بھی وچ نا کسے نوں فرصت ملی مول

نالے شاہ ملعون تھیں سنیا رب دا نام
بے شک ہے اس طفل دا سچا پاک خدا
لڑکے جیہڑے رب نال اسیں لے آئے ایمان
سارے اوہ یکبار گی ہو گئے مسلمان
آکھن بیشک ٹھیک ہے اس لڑکے دا دین
ڈر گئے ویرے زبت تھیں لوک سبھی یکبار
ہر ہر کوچے گلی وچ کھایاں کھود تمام
سٹھاں وچ پلید نے اگ دتی بھجانیا
جنہاں جنہاں کے کفر نوں پکڑ لیا اس بی
سبھ ڈر کے اوہ دین نوں ساڈی طرف
آتش وچ وچہ اوسنوں دینا اڈال سکا
ویکھ تماشہ ہووندے راضی سبھ گمراہ
کتنے مومن ہو گئے اسے طور شہید
بچہ اوسدے نال اک ہون والا شیر
نہیں تاں سے اگ وچ سمجھ نال لشکرین
اوہ آکھن پھر اگ وچ چھال شتابی ما
شاہ کہیا پھر اسنوں مہلت دیو فضول
ایہہ گل سن کے بولیا سمجھ والا بال
اس آتش دے خوف تھیں پھیر نا ہیں دین
ہوسی ربے حکم تھیں ایہہ آتش گلزار
پڑھ بسم اللہ اگ وچ مار کی اوہ چھال
… ربے تھیں کر کے آتش ہوئی بلند
سارا گئے سبھ خاک جی آتش دے وچ … کار
… کول ہو گئے شاہ امیر وزیر
بکے ناری سبھ اوہ مر ہوئے جہنم ل!

سبھ کھایا نسے اوپر جو آسے کنکر پلید
ہکسے جملے سبھ نوں آتش گئی جلا
بلو جیہ ہوئے ہلاک اوہ سبھ اصحاب اخدود
جوں جا گیا تو جیہ عرب ول گذریا ایہو حال

سبھناں تائیں وچ جیل دے لگی اگ شدید
قہروں دشمن اپنے کیتے رب فنا
طرف جہنم رب نے دھکے سبھ مردود
جہاں کیتے ظلم اوہ موئے خواری نال

قصہ اصحاب فیل

اس تھیں پچھے ہور ہک ویلاں ذکر سنا
سی ہک حاکم یمن دا ابرہہ اوسدا نام
سرور عالم مصطفےٰ انبیاء دے سردار
آیا وتہ دن تے ہک ماہ اوتھیں لگے جان
سنتوں اوسدے ہرن دا دستاں ٹھنوں حال
شہر مکے نوں لوک جاں مومن مسلمان
بہت رجوع مخلوق دا ویکھے جاں ہر سال
اپنے کول مکان ہک کیتا اوس تیار
دھریا اوس پلید نے کعبہ اوس دا نام
لکھے وسے دل جاں دی حاجت رہی نکا
اتھے آ کے تسیں بھی حج کرو ہر سال
اپنی طرفوں زور بہوں لایا اوس جہول
تکے دسے دل لوک جاں ہوئے ہوشیار
زوری اوس مکان وچ لوک ہمائے تان
قوم قریشوں شخص اوہ آہا ہک لوکاں
انہی دلو جیہ اوسنوں غیرت سخت کمال
ہک راتیں رہیا اوسنوں موقعہ ڈتا چا
بال اسباب جتھی آہا اوس مکان
خبر سی ابرہہ لعنتی ڈٹھا جاں ایہ حال

جیہڑے اصحاب الفیل دی پئی تیخ خبردار
آہا وڈا پلید اوہ حاسد بد انجام
جس دن وچ جہان دے ہوئے پیدا اوار
ہویا وچ جہان تھیں اوہ ابرہہ شیطان
جتنا کرا اوس پلید دے آیا قہر وبال
حج گذاران واسطے ہر ہک طرفوں خان
دل وچ اوس پلید نوں آیا حسد کمال
لائی اوپر اوسدے دولت باجھ شمار
لوکاں تائیں سد کے کہندا بد انجام
گھر لینے وچ اساں ہن کعبہ لیا بنا
جو کوئی مکے جاوسی کر ساں مندا حال
ایہ آکھے وسدے کوئی نہ لگا ہول
راہوں کیتنے آدمی آندے پکڑ مکار
وچ اونہاں دے عرب دا سی ہک مسلمان
رہیا اوس مکان وچ ہو کے خدمتگار
تائیں خادم ہو کے رہیا بہانے نال
ہک موقعہ لگا اوہ دی سبھ وچکار
لیکے راتوں رات اوہ ہویا بس روان
شر کہے ہو گیا آتش غصے نال

گھوڑے ہاتھی اوٹھ بھی سبھ موئے مقتول
ابرہہ نے جد ویکھیا لشکر دا ایہہ حال
جا کے گھر وچ اپنے لگا حال سناں
کردا سی اجے اوہ گھر وچ ایہہ گل!
لوکاں تائیں سدکے لگا اوہ وکھالن
تاں جاں اوسے وقت اوہ پنکھی اوپروں آر
لگا وانگ بندوق دے ایسا اوہ سکروڑ
اوسے ویلے خارجی مویا ہو بے حال
اندر سورت فیل دے آیا ایہہ مذکور
جو کوئی اپنے اصل نوں سمجھی ناہیں مول
جس نے اپنے آپ نوں لیا پچھان ضرور
تاہیں وچ حدیث دے آیا ایہہ فرمان
دساں تینوں کھول کے ساری ہے تفصیل

زندہ قوم کفار تھیں اک نہ رہیا مول
ڈر کے اپنے گھر انہوں نس گیا چنڈال
پنکھیاں میری فوج نوں کیتا مار ویران
اوسے جا گہہ رب نے پنکھی دتا گھل
ایہو جہیاں پنکھیاں کیتی فوج ویران
سر وچ اوس مردود نوں ویندا روڑ چلا
نکل گیا سر چیر کے گھوڑا اوس دا توڑ
گیا جہنم اپنا لشکر لے کے نال!!
دشمن رب غیور دے گئے جہاں نوں دور
ایہو جہے ربدا ہوندا قہر نزول
کردا ناہیں مول اوہ ایڈا کبر غرور
جس پچھاتا نفس نوں رب نوں لیا پچھان
ہے اوہ عارف رب دا سمجھیں یار جمیل

بیان معرفت مطابق اِس حدیث شریف
مَنْ عَرَفَ نَفْسَهٗ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهٗ

رب رحیم کریم دی شان بلند کمال
دنیا کی جسم نوں ایڈا عالی شان
فلک ستارے چمکدے کل بروج اسمان
آدم خاکی مظہر ہے ایہہ سبھ ایسے جان
آدم دی ترکیب وچ رب رکھے اسرار
کنت کنزاً وچ ہے ایہو بات بیان
جیہنے اپنے آپ نوں لیا پچھان حبیب
جیہنے رب پچھانیاں سو پایا گنگ زبان
لکھنے راز خدا دے ہے چھپے ہوئے ظہور

جس نے دتا روح نوں وچ بدن دے ڈال
جس اگے ناچیز ہے عرش اتے اسمان
حوراں تے فرشتے سبھ بہشت مکان
سبھ جگ وانگ وجود دے آدم وچ جان
فہم عقل دے نال تھیں بہت کمائے یار
اوہ پا لئے اس راز نوں جو صاحب عرفان
ہویا اپنے رب تھیں اوہ اس وقت قریب
کیوں جو اس پر کھل گئے سارے راز نہان
آدمیاں دی حرص تھیں ہو گیا اوہ دور

ماسوا خدائیدا ہویا جدوں فنا
اندر ہر ہر چیز دے دسے رب دا نور
فنا دے بھائی ہو گئے فانی اس قدر
ایہے غیر خدائیدا پردہ وانگ دیوار
جد تک غیر خدائیدا ہووے توں محتاج
جد تک غیر خدائیدی عظمت دل وچہ ہے
نفس تے شیطان تھیں کرواوندہ قصور
نفس اتے شیطان دے سانوں پیے زنجیر
جو تسے ساڈے حق وچہ ہوے بڑی بلا
انہیں بند کراوندے دورے کر دے کن
نظری سانوں آوندی ساری جگہ ہی پاپ
گویا اپنے آپ نوں عیبوں دتی فراز
چنگا اپنے نفس نوں جانے مشرک ہو
ایہہ شرارت نفس دی جس تائیں معلوم
حضرت پاک رسول نے کیہا اے سبب
بھی فرمایا کس طرح کہیر کر بندا اسو
خوان جو گندا حیض دا اوسدی رہی خوراک
دنیا تے جد آیا پھر پالو ہو نال !!
کھاندے سکے روٹیاں نہ کوئی ہو نہ وچہ دنل
ایہہ انعام خدا اسدے جیہی جل جلال
سب نوں چنگا لگدا کر دے سب پیار
فال انہی کو وچہ نہ یاد سے آرام
بھائی دا لے حسد لیا دنی خوراک
سمجھ کے لگے تاں رہ ونا اجڑ دن کہنی تلاو
لیاوں کنی کلوں طلا دے پیشیر ہتی اقسام

ہکو ذات خدائیدی اسنوں نظری آ
گویا ہویا سوختہ اوہ وانگوں کوہ طور
جیونکر اگے شمس دے تارے اتے قمر
ایہہ اُٹھے تاں رب دے کھلے دل اسرار
تینوں نظر نہ آوندا رب سچیدا راج
رب دینان خبر پک توں کردا سر چشمے
رحمت نال وگجاوندا نیر العقل شعور
حق دل جان نہ دیوندے کر دے بغیر اسیر
اسدے وچہ پھساوندا ترت اسانوں جار
حق نہ نظری آوندا انیک نہ رہندا ظن
چنگا نظری آوندا اسانوں اپنا آپ
ذرہ عیب جو غیر دا دسے وانگ پہاڑ
غیراں سندا جانا آ عیبی ہوندا سعد
عیب نہ اوسدے ہوندے ہوں کدی معدوم
جس پچھاتا نفس نوں اوس پچھاتا رب
دو دلالاں دے راہ تھیں باہر آیا جو
کہدا اوہ اپنے آپ نوں کیونکر جانے پاک
قوت دردہ نہ بدن وچہ عاجز اپنے حال
کر کے محبت والدہ ایہہ پیا فرزند
الفت مائی باپ دی دل وچہ [illegible]
مائی دے پستان وچہ [illegible] تیار
جاری [illegible] دے رہا ایہہ انعام
[illegible] الشمس دی [illegible]
[illegible] حاضر کرن [illegible]
[illegible] کھر ان دلاوندے کوس کرے آرام

نالے دودھ پلاوندی رہے سون جار
ونڈ جھے تاں ہنگدا میوے نعمت عام
وچ تے اللہ پاک نے ہر قسموں اشیار
قلیہ گوشت روٹیاں زردے اتے پلاؤ
میوے تے مٹھائیاں فرنی ہور کباب
اے غافل ایہ نعمتاں دیوے رب غفور
رب دا دتا کھائے کے شکر نہ مول کمان
کرے حفاظت رب نال جو تیری ہک دم
جت آفاتاں زحمتاں آلگن یک دم
جنہے دتیاں نعمتاں ہر دم کرے نہال
جنہے دتیاں نعمتاں کردا فضل کمال
لکھیا رومی مثنوی اپنی وچ کتاب

ٹھپ ٹھپ چپ کراوندی جو ردون آ
لیاون کھنڈ پلائیاں شیر پنیر طعام
کھاون پہنن واسطے کیتا فضل خدا
مکھن دودھ شرینیاں عجب لذیذ غذا
سو سو قسماں نعمتاں آوے نہیں حساب
کھا کھا نعمت اوسدی ہویوں بہت مغرور
تیرے نالوں غافلا چنگے نیں حیوان
سپ کھوٹیں آن لگے کرن تینوں بیدم
بلوچ تینوں مار کے بھیجن طرف عدم
اوس مالک دے حکم دا کوئی نہ ہووے حال
حکم عدولی اوسدی بے انصافی چال
ہوویں اوپر اوسدے رحمت باجھ حساب

کاشکے ہرگز نہ زادے مادرم
تا نگر دے کشتہ نفس کافرم

ہائے افسوس نہ جدی بینوں ہر یاں
کافر نفس نہ مجھ نوں کردا آن ہلاک
جس دا دشمن ہوندا ایسا سخت لعین
جبکہ کیتے نیکیاں بدیاں دیتے پلا
خود بینی تے کبر نفس بھریا اوہ ملعون
رکھیا اس نے اساں نفس وحدت لوں گھیا
دل ساڈا بوجھ پیا ونڈا ہر دم ایہ مغرور
پیدا کیتی رب نے جو کجھ مخلوقات
آفاقاں کی شیطان نے دعوی کیتا سی
میں چنگا آں بہتر نفس میرے جہان کو
اپنے وچ پلیدیاں بھریا گندگی نال

اور اس جہان میں پیدا ہوندا نال
اس پلید بھلایا ہیں نفس اللہ پاک
اوسنوں ہرگز لبھدا ناہیں راہ یقین
ہوون جو برائیاں دیکھے آوہ بھلا
اپنا آپ سمجھاوندا رکھے بت دروں
راہزن ہو کے بیٹھدا اوپر راہ خدا
رکھدا چنگے عمل نفس ہر دم ساڈا دور
سمجھیں وچ شرارتیں نفس پلید صفا
اوہو وہوہی لبھدا بلکہ جان صحی
انھوں اس پلید دا ہر دم ڈھوئے ہو
ہرگز اس خبیث نوں آوے نہیں خیال

ثم قست قلوبکم کہیا اللہ پاک
سمجھ ناؤں وہ کے سختی وچہ دلاں
پاک کلام خدا ایندی روشن جیوں خورشید
چمکدڑا انہوں شمس دا انہوں نہ بھاوے نور
رات نکلن نار تھیں خوشی کریندے خوب
وچہ انہیراں لشکدی کہندا نوچہ گذران
نور کلام خدا ایندا اہور حدیث رسول
وچہ تاریکی حرص دے بہا تھا ایہ فقیر
جو سے قیدی اسدا ایندا اوس پنسیر
قدسی وچہ حدیث دے اللہ دا فرمان
سالڈے نال شریک ایہہ بن بیٹھا مکار
اپنا آپ سمجھا وندا بن بیٹھا معبود
دا قیمت چیڑا ہو گیا اسدے بکڑوں خوب
اپنا بُرا نہ منگدا کوئی وچہ جہان
جس گھر اندر وسدا ایٹے اوس بنا

سخت ہوئے دل تساں ڈر خوف کنوں مبارک
ہرگز خوف خدا ایندا دلوچہ آوے نال
ایہ خالکوں خواہش دے وچہ تاریکی قید
تاریں وچہ انھیرال چھپ چھپ بہندے دور
سوئی اساڈی سکیند ہے سونج ہوا مرغوب
اہو حالت نفس دی بجھا نہ جھگ جہان
اس چمگادڑ نفس نوں بھاوے نا ہیں قول
ہر دم ساڈے بدن نوں کیتا اس اسیر
اوپر کا ٹھی گدت کے بہند اگھوڑا بیٹر
نفس تیرا اے آدمی وڈا کنوں شیطان
دشمن اسنوں جان توں جیوں کی تیوں یار
دشمن راہ خدا ایندا ایہہ پکا مردود
اوس بجھا تا رب نوں پاٹے اوہ مطلوب
باجھوں نفس شریر دے ایہ وڈا نادان
جس گھر ہو جاں ماندا اوسنوں کریں خوار

حکایت

ڈٹھا مالی باغ دے مرد کوئی گستاخ
بیٹھا سی جس شاخ تے اوہا کٹدا اسی
کہیا شاخ درخت دی جیندا ہر دکار
کٹ چکا جد شاخ نوں ڈگا گردن بھار
اہو حالت نفس دی ہر دم ایہ گستاخ
جس گھر اندر وسدا اوہا کرسے ویران

چیڑا بیٹھا سی اک رکھ تے کٹدا اوہدی شاخ
کہیا مالی باغ دے ایہہ توں کردا کی
مالی کہیا ڈیکھسیں اس دا فردا حال
ٹٹا آلک تے فرد نہ کیہ ہو گیا مردار
جس شاخ تے بیٹھا کٹے اوہو شاخ
ہر کوئی آدمی اپنے مار سے ایہ نادان

دربیان علاج نفس امارہ

ہویا باجھ لگام جو نفس تیرا ہر سو — ہے اس نام قرآن وچہ امارہ بالسوء
جو ایہہ حکم چلاوندا اے طرف بدی — اسے نیک بناں نوں بھیجے رب نبی
اسنوں اپنے دیوانگی دوڑ لے یہ کمبخت — جیہونکر مالیخولیا ہے بیماری سخت
باطل فکراں اسنوں کیتا آن تباہ — اللہ دی درگاہ وچہ ہویا رُو سیاہ
دنیاوی فخر تے سر دم رہے خیال — طالب شہرت رات دن رہندا ایہہ چنڈال
علم پڑھے اوہ جنہاں توں حاصل ہووے شان — جنہوں وڈا مولوی سدے کل جہان
السی منطق فلسفہ میرے اندر ہو — جس نوں جگ وچہ جاندا ہووے ہور نہ کو
السے شمسے بازغے آون جنہوں یاد — ہو جاواں ہمثل نہ سدی ایہہ مراد
فاضل وڈا جگ وچہ سدن جنہوں لوک — بحث کراں جس نال میں اسنوں لواں روک

حکایت عارف

امام غزالی لکھیا اپنی وچہ کتاب — سی اک عارف رب دا عابد اہل ثواب
کرے خلاف اوہ نفس دا اندر ہر اک بات — سدا کیتا زور تھیں خبیث صفات
ہلکدا وسدے نفس نے ایہہ گل چاہی آر — کراں جہاد کفار تھیں مراں شہادت پا
ایہو خواہش نفس دی کرے تیاری جنگ — باجھ شہادت اوسدا نفس رہے نہ تنگ
عارف کہیا نفس کیوں موت کرے منظور — اس گل اندر جاپدی حکمت کوئی ضرور
کیوں جو حضرت مصطفٰے آکھیا وچہ حدیث — وڈے وڈے مکر ایہہ کردا نفس خبیث
خواہش نیک جو اسدی اوہ بھی ہووے بد — آخر اسدی آرزو کرنی چاہیے رد
سچا پاک رسول ہے سچ اونہاں فرمان — چاہیے نفس جہاد کیوں خوش لگی شیطان
پچھیا اپنے نفس تھیں سچی گل بتا — توں کیوں خواہش جنگ دی کردا ایں سدا
نفس کہیا توں بدی تھیں جنوں کردا بند — الٹ کریں جس چیز دا ایں ہاں خواہشمند
ہل وست ہوری چاہوندا توں رہندا مناح — کُل میریاں خواہشاں ہویاں بند کواں
موت کھلی اس جو توں ہویا ڈاہڈا تنگ — نکلی ظاہر چاہیدی نال کفاراں جنگ
جاں میں اندر جنگ دے ہو ساں قتل شہید — ہر کوئی پچھوں آکھسی آہا نیک مرید

لکھے فاضل حاذقاں اس مضموں آثار
ضایع وقت وسجان دا اسنوں ڈاخیال
دھوڑے لہنتے جاندا اشتیاق بال حرام
دل دی سختی بغض کہی نالے بخل غضب
شوق محبت نال دی حرص زیادہ نال
روح دے ایہ اخلاق نی حلم عفاف وقار
ایہ اخلاق وٹاوسنے حدت نال ستم
شہوت نال عفاف دے لعب حیا دینال
کم ہوں چھوڑ کمینگی کاہل ایہ علاج
سختی کھڈ کے نرمیوں حاصل کریں فلاح
چار جمیع اخلاط جو وچہ بدن انسان
علم جو جانہ خون دی بہت مناسب کھال
وو جا غضب مناسبت جسدی ہے صفرا
جی شہوت جاں تول بلغم ایہ مثال
بارد مرضاں اس تھیں پیدا ہوون کل
چوتھا وہم خیال ہے جو جا کہہ سودار
چارے خلطاں معنوی لازم وچہ انسان
خفگی ہوندی بدن وچہ خون جو ہوئے کم
جیونکر باجھوں خون دے جیوے نا انسان
قوت خون ودہاوندا اندر ہر اعضا
عصبی شہوی وہم جو اندر ہر حال
حد مناسب نال جے ہوون ایہ اخلاط
طبعی حد دل لماندا واد ہا گھٹا یا ہو
ہوونت ہلاکت آوندی فسق فجور فساد
قوت علموں پاوندا ہے ایمان کمال

حدت خفت شہوتوں ہوندا ایہ بیمار
ہسنا بہت کمینگی مکر فریب کمال
سختی اوپر عاجزاں ظلم کرے بدنام
جھٹا شوق جو لوڑاں ہیں نال بیگانہ ب
بے خوفی رب پاک تھیں بے حیا کمال
ہووے حیا تے روشنی صدق ضمیر نکرار
خفت نال وقار ہے رحمت نال ظلم
ہوسی تھیں چھوڑنی ہاسا فہم سنبھال
مکر فریب جو صدق تھیں بدلیں طلب علاج
بیقراری صبر تھیں بدلیں اہل صلاح
اینوں چار اخلاط نی وچہ سلوک بیان
جے کم ہووے وسنوں آفت بے بس محال
ایہ بھی گھوڑا چاہیئے وو دے کم نہ آر
اسدی بہت مناسبت نفس ہیمی نال
وچ مفاصل نقص ایاوے آکر نال
وسواسی امراض سب اس تھیں ظاہر آر
علم زیادہ چاہیئے جیونکر خون عیان
اینویں علم نہ ہوون تھیں کوئی نہ بندا کم
اینویں باجھوں علم دے اوکھا ہے عرفان
قوت علم ودہاوندا اندر راہ خدار
اعتدال برابری قوت سبھی بھال
کوئی فساد نہ آوندا جے تا ہر اخلاط
مرضاں پیدا ہوندیاں سالک نیک کمال
اسدی اک مثال ہے رکھیں فہم لیہا یاد
اطمینان قلوب جو رحمت جل جلال

طرف حقیقت شرع دے ایہو راہ نما
علم حقیقت حق دا مغز شریعت جان
علم عقاید باطلہ رب کھنیں دور کرے
واعظ کرے وعظ جو وڈے اوساراں کوں
غضبی قوت اس طرح ہوونگ بخشیں نہ کم
کارن راہ خدا شیدے کوشش نال دلیر
اسدے وچہ افراط جو حد دوں ودھن نام
ایہو غرور تکبر دل ہر دم رہنا دور
ہے تفریط گھٹنا حد دوں باہر نام
ہونا تابع نفس دا ہر گل وچہ شتاب
قوت شہوت وچہ ہے پہلی صفت عفاف
ہور تحمل صبر بھی اللہ کنوں حیا
بے صبری تے حرص بھی اسدے برے صفات
بندہ وفی جو عشق تھیں ہوون خالی دل
توبہ کرے بندیا خوف الہی نال
چھڈ دیوتی غیر تھیں رہندی آس کمال
ہے اسدا افراط جو اندر طول امل
خلق خدا تھیں رکھنی دل وچہ وڈی امید
ہے اسدی تفریط جو چھڈن خوف خدا
دل اندر وسواس جو باطل غیر خیال
القصہ تبدیل جو وچہ تمام خصال
اوس راہ شریعت جد تک قدم ثبات
واجب فرض شریعتی ایہ بنا اچھیان

کل کمالاں واسطے علمی قوت آسر
اسکھیں باہر جو گیا یادے راہ شیطان
کبھی ظالم بے عقل جو وچہ فساد مرے
لوکاں دین نصیحتاں اپنے اندر کھوٹ
نیک صفاتاں اوس وچہ غیرت ہمت غم
ہارے منکر دین دے چھوڈ کر غالب شیر
سر بالی تے خود سری جابرتا ایہہ کام
اوس افراط طول آوندا اندر دین فضول
سستی تے بے غیرتی نامردی ایہ کام
اندر دینی امر دے سستی کم خراب
بچا مندی نظر تھیں دل آئینہ صاف
ہے افراط جو لسی وچہ پھاسن جہی بلا
ہے تفریط جو ہمسر ہو بالکل بے افات
اکھی برے صفات نی چھوڑیں ناکر ڈھل
بک تعلق حق دا باطل چھوڈ خیال
ختم قیامت رکھنا رحمت جل جلال
دور فاقے فقر تھیں راغب دنیا دل
کہنا جو ہی رہا لگا اس جگ تے جاوید
طرف دال نہ ویکھنا غفلت کم سدا
ضائع عمر گذارنی فسق فجور کمال
بہتر سالک واسطے اندر ہر حال
پکڑے نہ آوے دنیوں ہر گز کوئی آفات
حاذق دی تجویز تھیں اندر راہ عرفان

نُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْاٰنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَّ رَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ

حضرت پاک رسولنوں بھیجیا رب طبیب
پاک کلام خدا ایدی کارن ولاں شفا
جو کوئی عمل کما وندا پاوے ترت شفا
جو آمارہ نفس ہے جاون اسکے کھوٹ
ایہہ پھر بھی جنہاں نوں ہووے نہیں شفا ر

جہت شفا دے آندیس نسخو عجب عجیب
رحمت کارن مومناں بھیجی پاک خدا
مرضاں جاون دل دیاں کرو افضل خدا
ذکر نفی اثبات وا دیوس وار و کھوٹ
ظالم وچہ قرآن دے رکھیا نام خدا

وَمَا یَزِیْدُ الظّٰلِمِیْنَ اِلَّا خَسَارًا

بدبختاں تے ظالماں کیتا ایہ غضب
دتا سر ور مسلاں طرف اساڈی ٹور
پھر بھی اپنے کھلے واکرن نہوں خیال
آخر کھاپا وندے ایسے ظالم لوگ
ظلم کمایا نفس نے جھلسی سدا عذاب

آیا ایہ قرآن جو رحمت کیتی رب
اس تھیں اوپر کی ہووے رحمت ربدی ہور
لاہا نوں گوا تسکے جاون مندے حال
متھوں مفت نوا تسکے چلے جیانی آدک
ہتھوں چلے ونجا تسکے رحمت دے اسبار

تمت بالخیر

کتبہ محمد دین خوشنویس نور پوری

منگوانے کا پتہ
شیخ غلام حسین اینڈ سنز کشمیری بازار لاہور

کیمیائے سعادت

فلسفہ اخلاق فقہ — امام غزالی رح

تصوف اور معقولات کے جید اور جلیل القدر عالم گذرے ہیں۔ تاریخ انسانی نے مشرق و مغرب میں ان کے پایہ کا ایک بھی فلاسفر و مفکر اعظم پیدا نہیں کیا۔ یورپ میں امام غزالی کی تصانیف انتہائی قدر و منزلت سے دیکھا جاتا ہے اور ان کی تمام کتابیں یورپ کے کتب خانوں میں محفوظ ہیں۔ ان تصانیف میں کیمیائے سعادت انفرادیت کی حامل ہے جس میں اجتہاد اور آزادی رائے کے زیر اثر اسلامی فلسفہ کو عقلی استدلال دنیا کے خیال نقطہ فہم و ادراک کے مطابق جانچا ہے۔ سنجیدہ اور پڑھے لکھے طبقہ کے لیے دعوت عمل ہے۔ بہترین کتابت و طباعت۔ قیمت -/۱۰ روپے

تحفۂ دستگیر

غوث الاعظم پیران پیر بغداد والوں کی شخصیت سے کون واقف نہیں۔ اسلام کی پہچان ہر رنگ میں اور اسلامیات پر مکمل روشنی ان ہی بزرگان دین جناب غوث الاعظم جیلانی کی تصنیف تحفۂ دستگیر میں ہر نقطہ پر بحث کی گئی ہے اور تمام علما کے نزدیک غنیۃ الطالبین کا اردو ترجمہ صحیح ترین ہے کیونکہ یہ ترجمہ مشہور ادیب [illegible] اور ارباب سرحدی مرحوم کے قلم سے ہوا۔ اس ترجمہ کی اہمیت کتنی زیادہ ہے کیونکہ ترجمہ میں ہر لفظ کھول کر اور تفصیلاً بیان کیا گیا ہے۔ ہدیہ صرف [illegible] روپے

فتوح الغیب

تصنیف شیخ عبدالقادر جیلانی والئے جیلان

غوث الاعظم کی لازوال مقالات کی کتاب جو تشنگان علم و معرفت اور طریقت اور مسائل تصوف کا بے بہا خزانہ ہے۔ فیض یاب ہونے کے لیے ہر مسلمان کے گھر اس کتاب کا ہونا ضروری ہے۔ قیمت -/۲ روپے

جنت کی کنجی

اللہ تعالیٰ کا ارشاد ہے کہ نیک بندوں کے لیے جنت کے دروازے کھلے ہیں۔ اگر جنت کی جگہ حاصل کرنے کیلئے کتاب جنت کی کنجی ضرور پڑھیں۔ اس میں اسلام کے حقوق کی نگہداشت ارکان و عقائد پر مکمل روشنی ڈالی گئی ہے۔ کل پسند حضرات کیلئے حصول جنت ہے۔ قیمت ۱/۲۵ روپے

ارکان اسلام مکمل

اسلام کے ضروری ارکان پر احادیث نبوی کے حوالوں سے مزین کتاب جس کا موضوع اپنی وسعت و ہمہ گیری جامعیت افادیت کے لحاظ سے اپنی مثال آپ ہے۔ ہر مشکل مسئلہ پر مکمل روشنی ڈالی گئی ہے اور ہمارا دعویٰ ہے کہ ارکان اسلام کے موضوع پر اب تک اس سے مدلل کتاب ابھی تک طبع نہیں ہوئی۔ قیمت ۱/۲۵ روپے

مکمل و مدلل کشف المحجوب کلاں

اردو معہ سوانح عمری علی ہجویری
تصنیف حضرت داتا گنج بخش رحمۃ اللہ ضخامت
۵۰۰ صفحات ترجمہ ڈاکٹر اللہ رکھا صاحب
قیمت لیتی قیمت ۱۰/- علاوہ محصول ڈاک۔

نیا قصص الانبیا کلاں

حضرت آدم سے لیکر
آنحضرت محمد صلعم تک ایک لاکھ چوبیس
ہزار پیغمبروں کے حالات زندگی لوگوں کو
راہ راست پر لانے کے لیے انبیاء اکرام کی جدوجہد
اور اخلاق کریمانہ درج ہیں پیغمبروں کے حالات
سے فیضیاب ہونے کے لیے یہ کتاب بہترین
انداز میں پیش کی گئی ہے قیمت ۵۰/۳

حکایات صحابہ

حضور اکرم کے صحابہ اکرام کی پاک
زندگی کے دل منور کر دینے والے حالات
جنہوں نے کفار کی ہر سختی برداشت کی
مگر راہ حق سے نہ ہٹے اور اپنے نبی کی خاطر
جان تک کی پرواہ نہ کی ان کی زندگیاں
اور حکایات قیمت ۲/۵۰

وعظ بے نظیر اگر آپ وعظ سیکھنا چاہتے
ہیں تو وعظ بے نظیر جو کہ ایک نادر نایاب
ہے ایسے خریدیں جو کہ آپ کو مکمل واعظ
بنا دے گی قیمت ۵۰/۱ روپیہ

داستان یوسف

تصنیف لطیف مولانا اسحاق ملوی

حضرت یوسف علیہ السلام مصر کا والی جسے
بھائیوں نے کنوئیں میں پھینک دیا اور
وہی یوسف ایک دن مصر کا بادشاہ بنا
باپ نے اپنے بیٹے کے فراق میں کیا کیا تکالیف
برداشت کیں کنوئیں سے نکل کر بادشاہ
کیسے بنا حسین اور دلگداز داستان اور
نظم و نثر میں یکجا کر کے پیش کی گئی ہے۔
مجلد قیمت ۔/۳

انیس الواعظین

اردو زبان میں واعظ حضرات کے لیے
لاجواب کتاب جس میں ہر قسم نماز روزہ
حج زکوٰۃ، ختم، درود، رمضان شریف
اور دوسرے واعظ شامل ہیں پیش کیے
گئے ہیں اور یہ وعظ سیکھنے کی بہترین کتاب
ہے قیمت ۵۰/۴ روپے

تذکرہ غوثیہ

تصوف کی نایاب و اکمل کتاب قیمت
۶/۵۰ روپے مجلد ۔/۸ روپے

منگوانے کا پتہ

شیخ غلام حسین اینڈ سنز کشمیری بازار لاہور

گلزار

موسیٰ علیہ السلام

نور کمپنی ناشران قرآن پاک کشمیری بازار لاہور